

HỒI KÝ CHIẾN TRANH

Bộ đội Việt Nam đánh trả quân Trung Quốc xâm lược tại Lạng Sơn năm 1979. Ảnh tư liệu của báo Quân đội nhân dân.

CHIẾN TRANH BẢO VỆ BIÊN GIỚI PHÍA BẮC

Ebook là tập hợp các bài viết của một số cựu chiến binh tại group
[CHIẾN TRANH BẢO VỆ BIÊN GIỚI PHÍA BẮC](#)

Ebook được tạo ra để tìm hiểu phần nào về những gì đã diễn ra trong cuộc chiến tranh bảo vệ biên giới phía Bắc và chưa xin phép các tác giả. Rất mong được lượng thứ. Bản quyền thuộc về các cựu chiến binh có tên trong ebook.

Nguyễn Hoàng Việt

<https://www.facebook.com/groups/413286196435777/user/100024983401077/>

Nhớ 15 tháng 5 năm 1981 - Bình độ 400 Thanh Lòa, Cao Lộc, Lạng Sơn

Cuối tháng tư năm 1981, tiểu đội tôi được điều đi làm gạch ngói ở Xí nghiệp gạch ngói Hợp Thành (huyện Cao Lộc) cách thị xã Lạng Sơn chừng 3 cây số. Cũng vì chuyện điều bộ đội đi làm "kế hoạch 3" sai qui định này mà trung úy Nguyễn Văn Thành, người Thanh Hóa - sĩ quan trưởng Chính trị Bắc Ninh về thực tế làm Đại trưởng, bị kỉ luật...

Chiều 30/4 và ngày 1/5 chúng tôi cũng được nghỉ lễ như công nhân của Xí nghiệp, còn được xí nghiệp cho bữa ăn tươi nữa.

Sáng 6/5 chúng tôi ăn sáng chuẩn bị đi làm như thường lệ, thì thấy Kiên liên lạc đại đội hốt hải chạy đến báo: tiểu đội thu xếp về đơn vị ngay. Tôi hỏi có việc gì mà gấp thế? Kiên nói: em cũng không rõ nhưng nghe nói đêm qua quân TQ đã đánh chiếm bình độ 400 (xã Thanh Lòa, huyện Cao Lộc) của ta rồi.

Gần 10 giờ thì chúng tôi về đến đơn vị, được phổ biến tình hình chiến sự ở bình độ 400, cả sư đoàn vào báo động chiến đấu... Những ngày tiếp theo, không khí trong sư bộ và đơn vị có vẻ căng thẳng và khẩn trương hơn rất nhiều, xe ra vào bộ tư lệnh và sư đoàn liên tục. Chúng tôi chỉ đoán sắp đánh nhau to...

Liên tiếp những ngày sau tôi được phân công đi theo bảo vệ các thủ trưởng lên sở chỉ huy tiền phương, và có 1 lần tôi được đi bảo vệ cụ Hoàng Đan từ sư bộ Đồi chè lên sở chỉ huy tiền phương ở Thanh Lòa.

Ngày 10/5 ta tổ chức phản công lấy lại bình độ, nhưng vì nhiều lí do cuộc phản công không được như ý muốn, bộ đội ta hi sinh nhiều. Có tiểu đoàn nghe nói là đơn vị đầu tiên trong toàn quân được phát thẻ Đoàn, ra trận và thương vong hơn 3/4 quân số. Và rất nhiều người không lấy được xác... Tiếng súng, tiếng pháo ì ùng cả ngày, ở thị xã vẫn nghe rất rõ.

Chúng kiến những chiếc xe tải chở quan tài đi ngược lên phía bình độ, thương binh về đây ở tiểu đoàn Quân y và những thi thể không toàn thân của bộ đội ta vì pháo quân TQ mà đến tận bây giờ vẫn đau xót, uất nghẹn không nguôi.

Ngày 13/5 tiểu đội tôi được lệnh lên bảo vệ sở chỉ huy tiền phương thay cho tiểu đội trước về nghỉ ngơi.

Tối 15/5 ăn cơm chiều xong chúng tôi được phổ biến ai chưa đến ca gác thì tranh thủ ngủ nghỉ. Nằm nhưng không ai ngủ được ngay mà thì thầm nói với nhau cuộc chiến đang xảy ra cách đó hơn 1 km đường chim bay.

Khoảng 2 giờ sáng ngày 16/5, đang ngon giấc thì tất cả giật mình choàng dậy vì tiếng pháo nổ rất gần, rất rõ. Tất cả ôm súng chạy ra hầm, thoát đầu cũng không biết pháo của ta hay địch, nhưng sau nghe một sĩ quan nói: pháo ta đang bắn lên bình độ đó. Nhìn lên phía bình độ thấy ánh chớp loé lên sáng loà, kèm theo tiếng nổ liên tục như sấm rền, như liên thanh, cả bình độ như một quả cầu lửa khổng lồ. Sướng quá chúng tôi cùng hét lên: cho chết mẹ bọn bành trướng đi nha.

Pháo ta bắn cấp tập, bắn nhiều lắm, suốt từ 2 giờ sáng đến tận gần trưa mới thưa dần. Sau này nghe các cán bộ nói: lịch sử pháo binh Việt Nam chưa khi nào bắn nhiều, bắn lâu và dùng nhiều loại pháo, cối trong một trận đánh thế này. Sáng ra nhìn lên bình độ, không còn màu xanh, chỉ thấy một màu đất trắng xoá, ngọn đồi cũng như bằng phẳng hơn, thấp hơn, không cao nhọn như lúc đầu nữa...

Trận chiến đã qua 41 năm, nhưng những hình ảnh bi tráng, sự hi sinh anh dũng của bộ đội ta vẫn in đậm trong tâm trí tôi. Những chiếc xe chở thương, lắc lư trong bụi đường đỏ quạch, sàn xe dính đầy máu của thương binh, lầm lũi chạy từ bình độ về qua thị xã vào đội phẫu ở Tam thanh, những chiếc xe chở quan tài chạy ngược lên in sâu trong tâm trí tôi...

Ngày 10/5 dương lịch năm nay BLL sư đoàn 337 tổ chức giỗ trận tại đền thờ các anh linh Liệt sĩ ở bình độ 400

- Thanh Lòa, Cao Lộc, Lạng Sơn. Hàng ngàn CCB, thân nhân các liệt sĩ và nhân dân đã đến thắp hương tưởng nhớ đến các liệt sĩ đã hi sinh vì cuộc chiến vệ quốc năm đó. Rất tiếc vì việc gia đình tôi đã

không đi được. Xin thấp vọng nén hương tới anh linh các liệt sĩ trên bình độ 400...

Vinh: đêm gió mùa giữa mùa hè 15/5/2022

Chiến tranh biên giới phía Bắc: Sòng phẳng với lịch sử không phải kích động hận thù

Bài viết của thầy Trần Trung Hiếu giáo viên dạy sử Trường THPT chuyên Phan Bội Châu - tp Vinh- Nghệ an, nói về cuộc chiến chống quân Trung Quốc xâm lược Việt Nam từ 19/2/1979-1989.

<https://vietnamnet.vn/chien-tranh-bien-gioi-1979-song-phang-voi-lich-su-khong-phai-kich-dong-han-thu-2110643.html>

Chiến tranh biên giới phía Bắc: Sòng phẳng với lịch sử không phải kích động hận thù

Tuyển bài: Cuộc chiến đấu bảo vệ biên giới phía Bắc

Ngày 17/2/1979, 60 vạn quân Trung Quốc mở cuộc tấn công ào ạt trên 6 tỉnh biên giới Việt -Trung. Hôm nay sự kiện đó đã tròn 44 năm.

Đã có nhiều sự thay đổi tích cực sau việc bình thường hóa quan hệ Việt - Trung năm 1991. Chúng ta gác lại quá khứ, hướng tới tương lai vì hòa bình, ổn định, hợp tác và phát triển nhưng không có nghĩa lãng quên những gì đã xảy ra.

Sự thật lịch sử

Thứ nhất, sự kiện ngày 17/2/1979 và nhiều năm sau, đó là một cuộc chiến tranh xâm lược có tính toán nằm trong tham vọng bá quyền của Trung Quốc. Họ đã hạ quyết tâm, chủ động vạch kế hoạch, tổng động viên lực lượng để tiến hành một cuộc chiến tranh xâm lược quy mô lớn vào lãnh thổ Việt Nam. Trung Quốc đã tìm cách lý giải và biện minh cho hành động này chỉ là “cuộc phản công tự vệ”, bất chấp đạo lý và pháp lý.

Những người lính tuổi 18, 20 tham gia mặt trận Vị Xuyên trong cuộc chiến bảo vệ độc lập, chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ của Việt Nam. Ảnh tư liệu

Thứ hai, với Việt Nam, đó là cuộc chiến tranh vệ quốc để bảo vệ độc lập, chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ, vì khát vọng hòa bình của nhân dân. Dân tộc Việt Nam luôn trân quý hòa bình và yêu chuộng nền hòa bình nhưng sẽ không bao giờ chịu khuất phục trước bất cứ hành động xâm lược nào, dù kẻ thù hung hãn tới đâu.

Thứ ba, ngày 17/2/1979 quân đội Trung Quốc xâm lược và đến ngày 18/3/1979, họ tuyên bố hoàn thành rút quân sau 1 tháng gây chiến, nhưng cuộc chiến không chỉ dừng lại 1 tháng mà nó còn kéo

dài dai dẳng đến năm 1989, tuyến biên giới các tỉnh phía Bắc mới ngưng tiếng súng.

Thứ tư, suốt 10 năm đó, quân đội Trung Quốc đã gây cho Việt Nam sự tổn thất vô cùng to lớn về người và của. Họ đã tiến hành nhiều vụ thảm sát tàn bạo, tàn phá nhiều làng mạc, nhà cửa, cơ quan trường học, công trình dân sinh của quân và dân dọc 6 tỉnh biên giới phía Bắc.

Thứ năm, về phía Trung Quốc, xét về mặt quân sự, đây là thất bại nặng nề. Trên phương diện ngoại giao, đa số các nước trên thế giới phản đối hoặc biểu thị thái độ không đồng tình, yêu cầu Trung Quốc ngưng cuộc chiến.

Chủ quyền thiêng liêng

Chiến tranh là điều không ai muốn, nhưng khi đã nổ ra vì bất kỳ lý do gì thì không thể lãng quên. Thời gian dần xóa đi những vết tích đau thương, nhưng sự thật của cuộc chiến tranh đó cần nhắc lại đầy đủ, không thêm bớt và cũng không nên che giấu, càng không nên khoét sâu, thổi bùng thù hận dân tộc.

Hãy nói đúng lịch sử và bản chất của sự kiện! Cần phải đối xử công bằng với lịch sử. Thời thế, quan hệ bạn- thù đổi thay, nhưng lợi ích quốc gia dân tộc, đặc biệt là độc lập, chủ quyền và toàn vẹn lãnh thổ thì không bao giờ thay đổi.

Nhắc lại cuộc chiến tranh bảo vệ biên giới phía Bắc 1979 là cách tri ân người đã ngã xuống, là cách nhắc nhở với thế hệ trẻ, cho hậu thế những bài học lịch sử và cũng là cách chúng ta thể hiện vị trí đảng hoàng, đỉnh đặc của một quốc gia có chủ quyền trước các cường quốc.

Tác giả cùng cuốn sách ông biên tập tại Nghĩa trang liệt sỹ Quốc gia Vị Xuyên - Hà Giang. Ảnh: tác giả cung cấp

Ôn lại cuộc chiến không phải để “gặm nhấm quá khứ” mà để rút ra bài học cho hiện tại, hướng tới tương lai - một tương lai hòa bình, hữu nghị và hợp tác để cùng nhau phát triển. Từ cuộc chiến bùng nổ 44 năm trước, cho đến hôm nay, chúng ta đều phải thẳng thắn thừa nhận: Sòng phẳng với lịch sử không phải kích động hận thù.

44 năm qua, thời gian đủ dài để 2 bên có điều kiện nhìn lại cuộc chiến này một cách khoa học, đầy đủ và chân thực để tìm ra phương thức xử lý tối ưu các vấn đề tồn tại. Nhắc lại cuộc chiến một cách khách quan, khoa học là cách tốt nhất để đẩy lùi những luận điệu xuyên tạc, dùng lịch sử để kích động, đồng thời là cách tốt nhất giáo dục cho thế hệ trẻ truyền thống yêu nước, lòng tự tôn dân tộc và trách nhiệm công dân với Tổ quốc.

Bài học từ lịch sử

Lịch sử bản chất là luôn sòng phẳng, khách quan. Cái gì đã xảy ra rồi cũng có lúc sẽ được đặt trên bàn cân lịch sử để luận định. Chúng ta nhìn lại cuộc chiến tranh bảo vệ biên giới phía Bắc trước hết là để rút ra bài học cho chính mình: Cái gì lẽ ra có thể tránh được và cái gì cần nhớ để nhắc lại cho thế hệ sau. Giữ được hòa khí, hòa hiếu nhưng không được nhu nhược, hèn nhát. Hiểu lịch sử để không ngộ nhận, mơ hồ và bị động, chủ động đối phó những bất trắc trong tương lai.

Nhắc đến cuộc chiến để gửi gắm thông điệp hòa bình, đồng thời để chúng ta đều thấy có phần trách nhiệm xây dựng, thúc đẩy và phát triển truyền thống tốt đẹp giữa nhân dân 2 nước nói chung và nhân dân vùng biên Việt - Trung nói riêng.

Xét về góc độ lịch sử thì cuộc chiến bùng nổ 44 năm trước giống như một vết hằn, một cái hố ngăn cách quan hệ hữu nghị giữa Việt Nam và Trung Quốc. Cách tốt nhất là làm thế nào để “cái hố” ấy không bị đào sâu thêm, khoét rộng ra, để rồi mỗi khi đi qua trên cái cầu hữu nghị được bắc qua “cái hố” ấy vẫn nhìn thấy bài học đắt giá.

Trong xu thế hội nhập và toàn cầu hóa, việc đẩy mạnh hợp tác trên cơ sở tôn trọng độc lập, chủ quyền, toàn vẹn lãnh thổ, không can dự vào công việc nội bộ của nhau và cùng có lợi là tất yếu. Không được lãng quên sự thật nhưng không nên dùng nó để khơi gợi, khoét sâu hận thù trong quá khứ.

Quan hệ ngày một phát triển hiện nay giữa Việt Nam với các cựu thù như Pháp, Nhật, Mỹ luôn cho chúng ta thấy rõ điều đó. Đó cũng là bài học lịch sử quý giá, là kinh nghiệm lịch sử thiết thực phục vụ cho đường lối, chính sách đối ngoại của Đảng và Nhà nước trong bối cảnh thế giới diễn biến phức tạp và khó lường.

Trần Trung Hiếu

Bình độ 400 tháng 5/1981

Bài viết của Vũ Đạt, nguyên chiến sĩ C1D4E52F337, nhân ngày giỗ những AHLS đã hi sinh trên Bình độ 400 (LS) tháng 5/1981.

Facebook Vũ Đạt: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100009397017301>

Chúng tôi nhập ngũ 12.4.1981, lúc này trên biên giới phía bắc vẫn đang có tiếng súng. Chúng tôi nhận quân trang và lập tức hành quân vào bản Nà Lệnh, theo cấp trên là vừa huấn luyện vừa sẵn sàng chiến đấu! Chúng tôi lính mới Lạng Sơn chia làm 2 Đại đội, C1 đóng phía trong sát biên, tôi C2 đóng ở bản Nà Lệnh. Thời gian này chúng tôi đang tập làm quen các loại vũ khí, điều lệnh, chính trị... Nhớ nhất của tôi khi đó là được nghe đồng chí LY D trưởng Huấn luyện khi đó giảng về chính trị trong nước, quốc tế, tình hình TQ lấn chiếm biên giới 6 tỉnh của ta. Phải kể ra rằng khi học về chính trị nhiều đồng chí khác giảng nghe rất buồn ngủ, nhưng đồng chí LY D trưởng giảng thì lính ta chỉ há mồm mà nghe, vì rất hay, đồng chí LY lại vừa chiến đấu ở Campuchia về, có giọng nói to, hùng hồn, nên tôi đặc biệt ngưỡng mộ, được nghe đồng chí LY giảng dạy những kinh nghiệm trong chiến đấu hoặc tư tưởng vững vàng của người lính trong chiến đấu... phải nói là rất ấn tượng!

Thế rồi địch bắt đầu những trận pháo kích vào khu vực huấn luyện tân binh, có vài đồng chí đã bị thương, chúng tôi được lệnh rút ra bản Vị Thượng huấn luyện tiếp. Vào từ đầu tháng 5. 1981, đặc biệt là từ rạng 15.5.1981 đến trưa 16/5 tiếng pháo các cỡ lớn nhỏ nổ rung chuyển cả khu vực Bình độ 400. Chúng tôi được nghe đơn vị báo động cấp 1, củng cố công sự, sẵn sàng nhận lệnh lên đường chiến đấu!

Lúc này tin tuyến tuyến chuyển về chúng ta hy sinh rất nhiều, đặc biệt tôi nghe tin đồng chí LY người chỉ huy mà tôi tôn sùng, ngưỡng mộ đã hy sinh. Đây mất mát đầu tiên tôi cảm nhận, rất xót thương cho người anh, đã trải qua đánh Mỹ, đánh ở Campuchia khốc liệt như vậy mà vẫn vượt qua, vậy mà chỉ vì 1 quả đạn cối lạc, đồng chí LY đã hy sinh khi đang chỉ huy ở trận địa, đúng là chiến tranh bom đạn không chừa 1 ai! Tôi rất yêu quý và đau xót cho đồng chí LY. Đây cũng là sự căm thù quân TQ lớn dần trong tôi mỗi ngày, cần phải rèn

luyện kỹ chiến thuật cá nhân trong chiến đấu thật tốt, mới tránh bớt được thương vong trên chiến trường.

Sau 2 tháng HL, tôi được cử về đơn vị c16 e52 pháo phòng không 2 nòng 22mm, được làm pháo thủ số 2, tiếp tục huấn luyện kỹ thuật pháo binh. (Thật tình tôi rất muốn được vào đơn vị trinh sát, hoặc đặc công, vì từ học sinh tôi đã được các dũng sỹ diệt Mỹ, về trường kể truyện chiến đấu, lên rất mê đánh đấm, nhưng khi đó cơ thể chưa phát triển lên mỗi lần xếp hàng để cấp trên về tuyển, thì tôi không được chọn. Buồn!)

Lúc này tôi cũng được làm quen các đồng chí đặc công 198, các đồng chí TS c20 e52, c20 F337, tiểu đoàn trinh sát D52 của quân đoàn 14, ở trong bình độ 400 ra kể chuyện về cuộc chiến dành dật từng tấc đất trên bình độ 400... cụ thể các đồng chí kể rằng: ở trên bình độ 400 có 3 mỏm 1, 2 và 3, cột mốc 26 ở giữa (anh Trần Hồng Quân cùng anh Quỳnh Cp c20 e52 đã đi địa hình trước khi bị TQ đánh chiếm kể). Trước ngày 5.5.1981 chỉ có 1 đài TS do 1 tiểu đội c20 e52 canh gác mốc (Đc Nguyễn Lưu lính 80 BN quân c20 e52 đã nằm Đài khi đó) địa hình bình độ thì phía TQ đường lên thoải thoải, phía bên ta thì dốc thẳng đứng rất khó lên... đặc điểm trên đó có thể quan sát được cả Bằng Tường TQ và cả TX LS, nên rất quan trọng trong tác chiến. Bất ngờ rạng sáng 5.5.1981 quân TQ tấn công đánh chiếm bình độ 400, lúc này ta chỉ có vài đồng chí... sau khi nổ súng đánh lại địch, nhưng ta cũng phải rút quân, lúc này do địa hình bên địch rất thuận tiện để mở đường lên tận đỉnh, chúng gia công đường tiếp vận và công sự kiên cố rất nhanh, đưa quân số rất đông lên đóng, chiếm hết 3 mỏm bình độ 400... Ngày 10.5.1981 đơn vị c3 d4 e52 do đồng chí Khiêu làm ct cùng 1A trinh sát, 1A hỏa lực, 1A thông tin khoảng hơn 120 đồng chí, tấn công lên đỉnh 400, chúng ta khi đó đã đánh bật địch ra, chiếm được 1 phần trên đỉnh, sau đó lực lượng quân ta chưa kịp bổ sung, quân địch lại rất đông, có đường sá tiếp tế thuận tiện, nên ta không thể trụ giữ được lâu, lại phải rút. Anh Khiêu ct bị thương 1 viên đạn 12ly7 bắn trúng hông, rất may có băng đạn súng ngắn trong túi quần, các đồng chí chỉ huy khác và rất nhiều cs hy sinh, ta đành vận chuyển các đồng chí thương binh rút xuống (chỉ còn lại hơn gần 20 người do chính anh Khiêu kể lại...) đến đúng đêm 15 rạng 16.5 81... k4 k5 k6 e52 F337 và các đơn vị e108, e198, e 92,

Lữ đoàn PB 166, Lữ đoàn PB 675 thuộc Bộ Tư Lệnh phía bắc, 6 dàn Kachiusa thuộc C15... Hợp đồng tác chiến cùng bắn pháo kích lên đồi 400. Từ 2 h sáng đến 10h trưa 16/5 ta liên tục pháo kích cỡ lớn, cùng cày nát bình độ 400 không còn 1 cái cây ngọn cỏ, chỉ còn là đồi đất đỏ rực, nham nhở hố sâu... sau đó lực lượng các đồng chí đặc công 198 đã tiến nhanh, đánh địch chớp nhoáng và dành được công sự của địch, chưa kịp bàn giao cho lính bộ binh E52 tiếp quản thì địch tổ chức phản công, " Lấy Thịt Đẻ người " quân số rất đông được tiếp vận bằng oto lên tận đỉnh... Lính Sơn Cước của địch nghe pháo lệnh, bất ngờ đội nấp hầm đã được nguy trang bên cạnh chiến hào. Rất đông quân địch, bên quân ta chưa kịp tiếp quản, đường lên đỉnh dốc cao quá, lại trơn trượt đất đá không còn yếu tố bí mật, nên pháo binh của địch bắn dữ dội ngăn cản ta tiến lên đỉnh, các đồng chí 198 thương vong nhiều đành rút xuống. HÔM NAY, GIỜ NÀY 2H SÁNG 16.5.2022 SAU 41 NĂM. TÔI ĐANG VIẾT HỒI ỨC XƯA, XIN

CÚI ĐẦU MẶC NIỆM, GHI TẠC SỰ HY SINH LỚN LAO CỦA CÁC ĐO ĐÃ VÌ TỔ QUỐC NÀY MÀ NGÃ XUỐNG TẠI ĐO 400... SỰ KIÊN CƯỜNG HY SINH CỦA CÁC ĐC SẼ MÃI ĐƯỢC THỂ HỆ SAU NÀY BIẾT ƠN, GHI TẠC.

Giờ đây ccb F337 cùng các ccb các đơn vị phối hợp khi xưa và chính quyền xã Thanh Lò CL LS đã xây dựng tại 406 ngôi đền hương khói cho các đồng chí đã hy sinh tại bình độ 400 tháng 5.1981.

Kể tiếp sau ngày 16.5.1981 vì nhiệm vụ tác chiến thay đổi, ta còn có các điểm cao 406, 512, 708... là các điểm cao hơn bình độ 400, có thể quan sát tất cả di, biến động của địch tại 400, cũng như nhìn sâu trong đất địch! Nên ta không cần đóng quân tại bình độ 400 nữa và mốc 26 hiện vẫn còn trên 400, địch cũng không hề lần chiếm đất của ta! mà chỉ xây lô cốt kiên cố để biên phòng TQ canh giữ phần đất TQ đã rào lại mà thôi!

À xin kể tiếp về đời binh nghiệp của tôi nhé: sau khi ở c16 khoảng 1 năm, tôi thấy tình hình biên giới vẫn căng thẳng, đầu 1982 tôi xung phong lên tuyến đầu (không hề bịa chuyện, còn 3 đồng chí ccb LS ở c16 làm chứng) tôi được điều về C1 K4 e52 lúc này đang báo động cấp 1 các đơn vị đều tranh thủ xây dựng công sự kiên cố bằng bê

tông, tôi đã trải qua mấy tháng trời vác bê tông lên các cao điểm để làm hầm chống pháo kích, lính ta thường có câu thơ vui " Vai tôi sút, bởi bê tông vác nặng.

Lưng tôi còng bởi tổ quốc trên vai " cũng đúng thôi vì tổ quốc còn hi sinh được, chứ lưng còng thì ăn thua gì đâu! vất vả lắm, ăn uống thì kham khổ, chỉ măn kem và canh gạo rang! Nhưng tất cả vẫn vượt qua. Cuối năm 1982 lại báo động cấp 1, C1 của tôi lên tiếp quản chốt 708, chốt này theo bản đồ thì nằm sâu về phần đất TQ, nên chúng tôi thường phải hơi quay lại phía sau bên phải là thấy bình độ 400 ngay cạnh sườn, đối diện 708 là 1 ngọn núi thấp hơn của địch đóng quân, 2 bên ta và địch vẫn nhìn thấy đi lại, vào mỗi buổi chiều địch thường đánh tâm lý, cho chúng tôi nghe những bài nhạc vàng ủy mị, nhớ nhà, nhớ người yêu... có hôm chúng còn kể tên 1 đồng chí BT ở c20 có vợ là giáo viên và con đồng chí 5 tuổi, đọc rõ tên vợ và con đồng chí đó... kêu hãy bỏ đơn vị mà về...

Ở phía dưới chân 708 là bản Gia Mộc của ta nhưng dân đi sơ tán hết, chỉ còn mấy ông bà già, ở bản này có những ruộng lúa VN và TQ cạnh nhau, trước đây dân ở Gia Mộc toàn đi chợ bên TQ gần hơn, nên trong nhà có ảnh bác Hồ, còn lại toàn đồ sinh hoạt TQ, bọn thám báo địch hay mò sang, có lần 1 đồng chí TS chủ quan xuống Gia Mộc đã bị địch phục kích, quần nhau nát cả ruộng lúa, nghe kể bị địch bắt... Chúng tôi xuống bản tuần tra để bắt thám báo thường phải đi 3 người đi cách nhau, súng lên đạn mở chốt an toàn sẵn sàng, có lần xuyết bắt được thám báo địch nhưng nó chạy nhanh vào trong nhà dân chúng tôi vây quanh, nhưng các nhà lại có cửa thông nhau, nên nó lủi mất, vào nhà chỉ thấy ông già không biết tiếng Việt, đành để nó xổng mất. Ở đơn vị chúng tôi không được bắn địch tuy nhìn thấy nó đi trên giao thông hào hàng ngày, nhưng tôi bị 12ly 7 nó bắn 2 lần ngay sát trên đầu, đất tã luy đổ rào rào, rồi mới nghe thấy tiếng nổ cục cục. Chúng tôi thường làm nhà âm ở sườn bên ta sau đó làm hào từ trong nhà có thể chạy xang các nhà khác và ra hào tuyến phòng ngự phía đối diện địch. Tôi thuộc A1 B1 C1 tuyến đầu của tuyến đầu, ôm 1 trung liên, đạn dây theo hòm lựu đạn từng hòm, khi báo động là rút đầu dây sẵn, mìn định hướng cài sẵn theo hướng chĩa vào đường mòn lên, mìn đập nổ cài ngay trước mặt công sự cách 2m, xác định địch mà lên 708 chỉ nướng quân, vì đường rất dốc

leo lên đã không thở nổi, còn cầm súng thế nào được... (thế mới biết ta tấn công 400 hy sinh nhiều là vậy vì quá gian khổ và địa hình không thuận lợi cho ta) Tinh thần tôi là phòng ngự thì chơi đến hết đạn, còn tấn công thì không leo nổi đâu. Ở chốt chúng tôi thường xuống khe suối lấy nước, tắm rửa, phải cẩn thận bước qua những dây mìn vấp giăng ngang đường, những quả đạn nổ mưa trời cả mặt lên... để xuống rừng quýt, rừng hồng, lê... dân sơ tán không ai thu hoạch chín rụng đầy. đường này xuống phía bản Còn Phạc nằm ngay chân bình độ 400 giờ trở trụ địch đã xây lô cốt bê tông. Chỉ chọn quýt ngon mang về hầm hầm kem, nấu canh, nói chung là ăn cơm với 3 món đều là quýt. Đã là lính chốt thì ai cũng từng say quýt, say lê, say hồng, say sắn, sợ xanh mặt...

Một lần tôi mò xuống bản Dọc 1 mình, xin ngọn rau lang cho tiểu đội cải thiện. khi về đến khe chân 708 chỗ này có suối, có mấy tảng đá to thường hay ngồi nghỉ trước khi lên đỉnh. Tôi đã đề phòng lên đạn sẵn mở chốt an toàn khẩu AK, linh tính báo có gì đó nguy hiểm, nên tôi chĩa súng các hướng và tiến nhanh về tảng đá, chỗ này có lúc tôi cũng hay bắn vu vơ dọa khi, nhưng sau lại sợ chẳng may đạn lạc chúng bộ đội ta đi kiếm rau nên thôi. Rất may hôm đó tôi đề phòng, đến bụi cỏ tranh ở trên đầu vì không quan sát được lên tôi chạy vù qua để đến tảng đá, khi đến bụi cỏ tranh cao ở trên, thì rào1 cái đất đá xô xuống. Lúc này tôi đã vượt qua bụi cỏ lao đến tảng đá nằm xuống quay lại hô "Ai... tao bắn " liền thấy bóng người chạy ngã... trượt lao vào nấp những gốc cây to, nó rất nhanh chuyển từ gốc nọ sang gốc kia rất nhanh, tôi chưa kịp bắn thì đã nghe tiếng nổ đạn cày vào chỗ tôi nấp, thì ra nó có ít nhất là 2 thằng, 1 thằng bắn để thằng kia chạy. Khi tôi định hướng được chỗ phát ra tiếng súng bắn lại, thì lại thấy 1 thằng chạy nấp vào những cây phía trên khuất bóng dần. Tóm lại chúng nó định bắt cóc tôi, thằng nấp bụi tranh định đợi tôi đi đến thì lao từ trên xuống vồ tôi, còn 1 thằng nấp gần đó để yểm trợ, nhưng may quá linh tính thấy nghi bụi cỏ lên đến gần, là tôi chạy vụt qua, nó bất ngờ trượt chân không kịp vồ, tôi nhìn rõ có 2 thằng, nhưng có thể nó đi 3 tên (vì lính Sơn Cước bên Tàu thường đi theo tổ 3 người giống trình sát luồn sâu của ta vậy, 2 tổ cách nhau còn yểm trợ nhau bắt cóc địch về khai thác, mỗi lần các đồng chí TS đi luồn sâu thường qua đơn vị tôi, tôi quen nhiều đồng chí và biết, mỗi lần

luồn sang đất địch tầm 10 hôm mới về)?Tôi nằm quan sát kỹ chung quanh phía sau là khoảng rộng quan sát được, còn phía vừa qua là taluy cao và đồi cây lên nó chạy lên đồi rồi, tôi bắn lung tung vào mấy gốc cây cho bớt sợ, rồi nấp kỹ an toàn vào hốc đá, may quá, khoảng nửa tiếng sau có 2 đồng chí trinh sát của quân đoàn(D52)đi lên chốt 708 thay chốt, tôi đợi họ đến gần vì họ mang quân tư trang ba lô đeo ở lưng, lên tôi hỏi họ ở đâu? Và biết là quân ta, tôi mới bước ra khỏi chỗ nấp và cùng họ bắn lung tung 1 lúc rồi lên đồi 708, vì bắn ở dưới khe lên trên đơn vị cũng không nghe tiếng súng. Sợ vãi hồn luôn, may là lúc đó 1h trưa, nếu không gặp 2 đồng chí đó chắc tôi nằm đó chưa dám đứng dậy. Từ đó không bao giờ tôi xuống bản 1 mình nữa!

Vào năm 1984 đơn vị tôi bị 1 trận pháo kích của địch lúc đó tôi trực nhật ra khe cách hầm 300m lấy nước và tắm luôn, địch bắn cối rào rào, cành cây gãy đổ, đất đá văng tứ tung tôi chạy vài bước lại nằm, có quả nổ trên taluy đất phủ trùm lên người, cành cây gãy chắn ngang đường chạy, ngã lại nằm, bò, chạy nhanh tới được hầm TS c20 của e52 tôi chui luôn vào đó. Khi ngót pháo mới chạy về hầm của A1 cách đó 30m, ôm súng lao ra hào xem địch có tấn công bộ binh không. Lần này đơn vị tôi hi sinh mấy đồng chí, còn trên đỉnh 708, nơi căn hầm ở đó A1 chúng tôi đã ở mấy tháng trước, sau giao lại cho TS quân đoàn D52 làm đài, hôm đó địch bắn trúng hầm 1 đồng chí hy sinh, mấy đồng chí bị thương, quân ta cũng bắn cối sang bên đồi địch nhưng cũng không được chính xác lắm. Chúng tôi lính chốt thấy địch ngửa tay lắm muốn bắn nhưng anh Luân (người Quảng Bình) CT C1 không cho bắn, cay ghê, thế mà TQ thấy quân ta đi lấy lương thực, quân trang ở trên đường từ D4 về là chúng dùng 12y7 bắn. Lần 1 tôi bị bắn khi đang xem công binh cài mìn ở trận địa, đạn 12ly7 bắn phạt tung đất cát ở ngay trên đầu. Lần 2 tôi bị bắn khi đi gánh gạo về c1, đạn trượt vào tả ly mới biết bị bắn.

Tiếp chuyện vào cuối 84 c1 tôi có Cp về chỉ huy tên LINH ĐEN người Hải Dương, lính 76, vừa trận mạc CPC về. Hôm đó a LINH cùng KỲ BT c20 e52 ở đài 2 ông rủ nhau đi tuần dưới bản Gia Mộc và vào sát biên giới thì bị địch phục, nghe súng đại liên và lựu đạn nổ, trên đơn vị biết chuyện không hay đã cử người xuống yểm trợ, nhưng trời đã tối tiếng súng đã ngưng, không tìm được, đợi hôm sau

cho quân xuống tìm, địch bắn đại liên xuống nên ta chưa tiếp cận và nhìn thấy, đến khi ta tìm thấy 1 người nằm đó, mà địch bắn ghê quá đành chờ lệnh Cấp trên lệnh: kể cả hy sinh nữa cũng phải lấy được xác đồng đội về. c20 sư đoàn, c20 e52 cùng b1 c1 D4 cử quân xuống lấy xác đồng đội, tôi nhiệm vụ ôm trung liên phía trên yểm trợ, các đồng đội tiến xuống tiếp cận, chúng ta cẩn thận dùng dây buộc vào chân đồng đội kéo 1 chút, không có mìn gài dưới thân và chung quanh thì tiến hành bê xác đồng đội về, đó là đồng chí LINH cp c1 bị phục, anh Linh đã bắn và ném lựu đạn nhưng chắc địch phục sẵn lên đồng chí đã hy sinh, còn đồng chí KỲ BT TS c20 e52 thì không thấy xác đâu, nhưng nhòm bằng ống nhòm sang bên địch thì thấy 1 đồng đất mới, có thể đồng chí cũng hy sinh bên đất địch... Hôm đó 1 đồng chí ts c20 quê TB lính 82 đã đạp trúng mìn và bị mất 1 chân. Sau này đưa đồng chí LINH về tại nghĩa trang Na Nàng gần nhà anh Khiêu hiện tại. Truyện tôi kể còn dài, nhưng hôm nay nhân ngày 16.5 đánh bình độ 400, tôi tạm kể đến đây. Những ngày gian khổ, giữa sống và chết chỉ trong gang tấc, tuổi thanh xuân không nề hà, nao núng... xin các đồng chí QTV của CCB F337 duyệt cho tôi, vì dù sao cũng là những dòng chân thực, cũng có đoạn đánh 400 nghe mn kể lại, và sai sót không đáng kể, lưu lại để mỗi người kể 1 chút về những ngày đánh quân Trung Quốc xâm lược, xin cảm ơn các đồng chí ban LL CCB 337... (tôi thấy a Việt - Nghệ an kể, nên hồi ức cũng sống lại trong tôi...)

Bình luận 1

Nguyen Thanh Hai

Chào đồng đội **Vũ Đạt**, bài viết của đồng đội về BĐ 400 thời kỳ t5/1981 rất hay và chân thực, đã phản ánh được sự ác liệt của chiến dịch, tôi cũng vinh dự có mặt tại nơi ấy và thời khắc ác liệt ấy, cảm ơn đồng đội đã cho tôi cảm xúc về 42 năm trước.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai, vâng cảm ơn anh đã đọc. **Vũ Đạt** nguyên là chiến sĩ C1D4E52 từ 1981-1984. Bài này là đi anh ấy viết, tôi đăng lên trang ạ. Thế anh khi ấy ở đơn vị nào ạ?

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt chào anh, tôi không ở đơn vị chiến đấu trực tiếp mà tôi ở d51 vệ binh quân đoàn 14, quân đoàn bộ ở Mai sao gần Đồng mỏ, khoảng đầu tháng 5/1981 chúng tôi được lệnh lập nhiều chốt ksqs từ TX Lạng Sơn lên khu vực xã Thanh Lòa, tổ của tôi gồm 10

anh em, có C trưởng và 1 B trưởng phụ trách, chia làm 2 nhóm, 1 nhóm KS tại ngã 3(k nhớ tên, nhưng thuộc xã thanh hòa)và 1 nhóm bảo vệ sở chỉ huy chỗ tướng Hoàng Đan và các chỉ huy chiến dịch, chỗ chúng tôi nhìn lên bình độ 400 rất gần, cũng bị phản pháo rất nhiều, nghe được các thủ trưởng chỉ huy chiến dịch... rất ác liệt, thấy anh đăng bài lên tôi rất xúc động, chúc anh và anh Đạt nhiều sức khỏe và có nhiều bài hơn nữa nhé.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai cảm ơn anh đã đọc bài và chia sẻ. Tôi cũng là lính Vệ binh sư bộ 337. Tháng 5 chúng tôi cũng nhiều lần làm nhiệm vụ đưa đón các thủ trưởng lên sở chỉ huy tiền phương và bảo vệ SCH tiền phương. Và tổ vb của tôi cũng tham gia " bảo vệ an ninh nơi đơn vị tác chiến", ngay ở khu vực Trường cấp 1 xã Thanh Hòa đó bạn. Nghe bạn kể mới biết hồi đó có cả vệ binh quân đoàn lên Lạng Sơn đấy.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai anh ở vệ binh quân đoàn có biết anh Dũng người Bắc giang không? Anh Dũng trung úy là C trưởng vệ binh Sư 337, sau lên Quân đoàn nghe nói là D phó vệ binh Quân đoàn. Anh biết anh Dũng không?

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt tôi cũng quê Bắc giang mà k biết a Dũng, hay anh về thì tôi ra quân rồi, tôi nhập ngũ 3/79 ra quân 6/83, tôi nhớ khi ấy Hoàng Anh Sơn là D trưởng, Hoàng Trung Kết là Df... thực ra đơn vị chúng tôi hay đi công tác lưu động ít ở đơn vị lắm, để hỏi thêm mấy anh em cùng đơn vị xem sao.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai anh Dũng ở thôn Viêm xá, xã Hoà Long, huyện Yên phong, Bắc Ninh, không phải Bắc giang anh à. Anh Dũng lên Quân đoàn cuối năm 1980, cùng với anh Phác (anh Phác là chính trị viên C vệ binh sư, cũng về Quân đoàn làm cán bộ vệ binh QĐ) tôi chỉ có địa chỉ anh Dũng mà không có số máy của anh ấy. Nhờ anh hỏi giúp xem nhé

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt bắc giang bắc ninh hồi ấy thì cũng đều là tỉnh Hà bắc. Ở d51 vệ binh qđ có 2 đại đội(c1 và c2)... chiến sĩ thì thường là biết nhau hết do trước có 1 c tách ra, hơn nữa đại đa số cùng nhập ngũ và cùng quê HB, còn cb B trở lên thì cũng không nhiều... nếu về năm 80 sao tôi không biết nhỉ, hay các anh ấy về phòng ban khác, tôi có hỏi vài anh em đều nói không có.

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt anh Việt ở VB 337 có biết trạm KSQS ở chỗ Hồ Phai loạn không?

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai có chứ anh, ban đầu việc KSQS giao cho C vệ binh sư đảm trách. Đến cuối 1980 thì thành lập Đại đội KSQS đóng ở Ngã 6 (1 đường vào Tam thanh, 1 đường sang hồ Phai loạn, 1 đường ra chợ Kì lừa, 1 đường ra bãi than, và 1 đường chếch lại nhà máy điện) Đại đội KSQS cũng thuộc phòng TM sư bộ như Đại đội vệ binh. Có anh Hưng người Thái bình là B trưởng C vệ binh sang C KSQS cũng làm B trưởng.

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt có thời gian vệ binh quân đoàn lên phối thuộc ở đó, nhớ k nhầm thì năm 80 chúng tôi đi công tác Na Dương có ghé trạm chơi vì có thằng Đào Hồng Thanh cùng quê và 1 số anh em vb quân đoàn, nó nói ở chung với vb f337.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai hồi đó lính của Đại đội KSQS phần lớn lấy dưới các đơn vị lên, nên cũng đồng hương nghệ tĩnh và cùng nhập ngũ 78 anh à. Sau này có thêm anh em Hà Bắc nhập ngũ 80, đơn vị tôi cũng thế.

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt tôi cũng ks tại tx LS nhiều lần nhưng ở Ga xe lửa và bến xe, ngầm cây số 2 thôi, không ks bên Kỳ lừa, có lần thấy trạm ks337 ở đầu cầu treo bị phạm lấy súng bắn phải dân... có lẽ năm 82 thì phải.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai đúng đấy anh. Vụ ấy tôi có tham gia, xảy ra khoảng tháng 3/1982. Cậu này mới nhập ngũ hôm ra Tết, huấn luyện xong về C26 (đại đội sửa chữa của sư). Chuyện ban đầu cũng không có gì, nhưng cậu ta cướp súng của vb, bỏ chạy rồi bắn lại vb làm bị thương 2 người dân. Bắn nhau 1 chập ở ngay đầu cầu kì lừa, cuối cùng cậu ta ghé súng vào cằm... ngay gốc cây đầu cầu. Thật tội.

Nguyen Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt đúng rồi, hôm ấy tổ chúng tôi tuần tra chỗ thị ủy gần đó nghe súng nổ... chạy tới đầu cầu thì thấy cậu lính đã tự sát.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyen Thanh Hai sự việc ám ảnh tôi mãi, cậu vb bị cướp súng bị kỉ luật và chuyển xuống đơn vị, còn người liên quan đến nguyên nhân ban đầu giờ vẫn sống ở tp Lạng Sơn. Hôm đó chắc cậu ấy tưởng 2 người dân trúng đạn chết nên cậu ta tự sát luôn. Việc sau cũng quên luôn...

Nguyen Thanh Hai

Vậy là tôi và anh có thời điểm rất gần nhau mà lại k biết nhau, để tới 40 năm sau mới biết... cảm ơn "công nghệ" rất nhiều. Dù sao mỗi khi nhắc lại nhưng kỷ niệm chúng ta đều cảm thấy tự hào phải không anh.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyễn Thanh Hai vâng, hơn 40 năm sau mới nhận ra nhau, cũng thú vị anh nhỉ. Tôi ở LS gần 4 năm, từ 2/1979, quen thuộc từng góc phố con đường, vậy mà năm 2018 ra lại LS, phải đứng đầu cầu hình dung mãi mới nhớ đường vào Tam thanh, đường lên Hồ Phai loan, dốc Đồn...

Nguyễn Thanh Hai

Nguyễn Hoàng Việt sau khi ra quân 6/83 tôi vào chuyển ngành vào Saigon làm việc, hàng năm vẫn về quê Bắc giang thăm quê, cũng lên LS mấy lần, năm ngoái cũng dẫn mấy anh em lên, mặc dù xem bản đồ tp LS trên Google map rồi mà vẫn bối ngỡ, thay đổi và mở rộng nhiều về hướng Mai pha... định hè này về quê lại lên LS chơi, biên giới tôi lên đó gần mà.

Nguyễn Hoàng Việt

Nguyễn Thanh Hai, từ hồi ra quân (6/1982) tôi cũng mấy lần lên thăm lại LS rồi anh, theo dự định thì 22/7 năm nay tổ chức 45 năm ngày thành lập F337 tại tp LS đó anh.

Vũ Đạt

Nguyễn Thanh Hai Ở ngã 6 Pò Soài gần hồ Phai Loan... Triều đen Ct VB ngã6... có cả Lai đen VB (ác có tiếng)... Huấn VB...

Van Hai Nguyen

Cảm ơn tác giả **Vũ Đạt** nhé. Chú viết tâm trạng người lính lớp trước, lớp sau tâm lý đều như nhau cả. Thế chú cũng ở đời 708 cùng với Hùng Mộc à? với lại cho anh hỏi ở bên Đông kinh có Tuấn hy sinh ở đời không tên là vào tháng mấy, vì buổi chiều đó anh đổi chốt mà không rõ thời gian vì trong anh trận đó có cả y sĩ Đoàn tử Dư cũng hy sinh. Cảm ơn em nhiều, nhắc đến kỷ niệm thời binh lửa nó hay dạt dào vậy đó.

Vũ Đạt

Van Hai Nguyen em và Hùng Mộc cùng 708... cùng ăn cùng chơi... nhưng em C1 còn Hùng TT nằm chốt với C1... Còn Tuấn LS cầu ngầm chết thì em chưa hỏi ngày... mấy lần đi thấp hương đều có em của Tuấn vào cùng... để em hỏi lại nhé.

Van Hai Nguyen

Vũ Đạt ngày Tuấn hy sinh đơn vị cử anh đi xin hoa để làm vòng hoa, anh nhớ vào một nhà ở đông kinh có hai luống hoa đồng tiền rất đẹp. Lúc đầu họ không cho sau bảo xin hoa để cho đồng đội hy sinh thế là họ bảo chú muốn lấy bao nhiêu thì lấy. Thế đó 42 năm rồi!

Cuộc hành quân thần tốc tháng 2/1979 và tầm bia bên bờ sông Kỳ Cùng

ĐỜI ĐỜI NHỚ ƠN CÁC LIỆT SỸ

ĐẦU XUÂN KỶ MÙI - 1979, TẠI ĐÂY, SƯ ĐOÀN 337 CÙNG QUÂN VÀ DÂN TỈNH LẠNG SƠN ĐÃ CHIẾN ĐẤU KIÊN CƯỜNG, HOÀN THÀNH XUẤT SẮC NHIỆM VỤ PHÒNG NGỰ CHIẾN DỊCH; CHẶN ĐỨNG KHÔNG CHO QUÂN DỊCH VƯỢT CẦU KHÁNH KHÊ, TIẾN VỀ ĐIỀM HE, ĐỒNG MỎ; ĐẬP TAN Ý ĐỒ BAO VÂY, CHIA CẮT CỦA CHÚNG.

CUỘC CHIẾN ĐẤU DIỄN RA VÔ CÙNG ÁC LIỆT. HÀNG TRĂM CÁN BỘ, CHIẾN SỸ CỦA SƯ ĐOÀN CÙNG NHIỀU ĐỒNG BÀO, ĐỒNG CHÍ ĐÃ ANH DŨNG HY SINH ĐỂ LÀM NÊN **CÁNH CỬA THÉP LẠNG SƠN**, GÓP PHẦN BẢO VỆ VỮNG CHẮC BIÊN CƯƠNG TỔ QUỐC.

Ngày 28/7/1978 Sư đoàn 337 (thuộc quân khu 4) được thành lập. Sư đoàn bộ đóng ở chợ Cọi (xã Hưng Lộc - tp Vinh) còn các đơn vị đóng rải rác ở các xã của huyện Nghi Lộc - Nghệ Tĩnh.

Ngày 17/2/1979 Trung Quốc nổ súng xâm lược nước ta.

Tối ngày 18/2/1979 chúng tôi nhận thêm vũ khí đạn dược và quân trang, chuẩn bị cho cuộc hành quân ra Bắc.

Sáng 19/2 tiểu đội tôi (thuộc C vệ binh sư) cùng bộ phận tiền trạm của sư ra sân bay Nghi liên. Thời tiết xấu nên mãi 14 h máy bay mới cất cánh. Gần 16 giờ thì xuống sân bay Kép (Hà Bắc). Một đoàn xe đã chờ sẵn chờ chúng tôi xuôi về ga Phố Tráng, thuộc huyện Lạng Giang. Cũng trong đêm đó (19/2/1979) các đơn vị của sư cũng được lệnh hành quân với mọi phương tiện- chủ yếu là tàu hỏa. Sau mấy ngày chờ và tập trung quân ở Đồi Ngô (Lục ngạn - Hà Bắc), chiều 23/2/1979, tiểu đội tôi lại lên đường cùng bộ phận tiền trạm của sư, xe cứ ngược phía Bắc mà chạy. Qua ải Chi lăng, lên Đồng mỏ, xe dừng lại thả tôi, anh Thanh b trưởng và Sơn (người Đô lương) ngay đầu dốc lên đèo Bén, với mệnh lệnh ngắn gọn và rõ ràng: chỉ đường cho xe chở bộ đội, khí tài theo đèo Bén đi lên đường 1B, không được đi theo đường 1A!

(Khi chúng tôi lên đến đây thì đã gặp rất đông bà con - phần lớn là người dân tộc- từ các huyện giáp biên giới chạy sơ tán xuống. Họ đi từng đoàn, gồng gánh các vật dụng thiết yếu, những em bé ngủ khật khừ trên lưng mẹ. Họ dắt theo cả lợn, trâu và cả những lồng gà chắt trên những xe trâu. Chỉ thấy phụ nữ và người già, chúng tôi hỏi: trai tráng thanh niên đâu mà không đi cùng? Họ nói: ồ, cái thanh niên phải ở lại đánh quân TQ giữ bản chứ!...)

Khoảng 22 giờ xe chở quân bắt đầu đi lên. Phần lớn là xe tải Zin khơ mang biển số 13 Hà Bắc. Theo chỉ dẫn của chúng tôi, xe về số, tăng ga rẽ lên dốc. Tiếng động cơ oto, tiếng chào hỏi râm ran, tiếng hát của những người lính trẻ vang khắp cả con dốc. Khí thế, vui vẻ, náo nhiệt vô cùng. Người dân ra rất đông 2 bên đường, họ vẫy tay chào, họ ném bánh chưng, hoa quả, mía... tới tấp lên xe cho bộ đội. Họ còn nói bằng tiếng dân tộc lơ lớ: bộ đội Nghệ Tĩnh ra đây rồi, yên tâm rồi. Nghe vừa xúc động vừa tự hào. (3 anh em tôi ở nhờ trong 1 nhà dân ngay dưới chân đèo Bén để làm nhiệm vụ.

được sự giúp đỡ tận tình của người dân, khi nói đến lính khu 4 họ tỏ vẻ rất ngưỡng mộ).

Đến sáng 26/2 quân lên hết, 3 chúng tôi được lệnh rút. Sáng 27/2 hành quân tiếp đến vị trí đóng quân của Sư đoàn bộ.

Từ đó và trong suốt thời gian các đơn vị của Sư đoàn tham chiến chặn đánh quân Trung Quốc xâm lược ở cầu Khánh Khê (Đường 1B) Văn quan- Lạng Sơn thì sư đoàn bộ đóng ở Bản thí, xã Tràng Sơn, huyện Văn Quan.

Như vậy, từ khi sư đoàn rời khỏi Nghệ an (19/2) đến khi đơn vị đầu tiên của sư đoàn tham chiến chỉ vón vện hơn 1 tuần. Từ 1 Sư đoàn với nhiệm vụ đi Lào xây dựng kinh tế, trong thoáng chốc trở thành Sư đoàn chiến đấu. Vừa hành quân, vừa tuyển quân vừa bổ sung vũ khí, khí tài, ra trận súng còn đầy dầu mỡ chưa kịp lau hết... Một cuộc hành quân thần tốc.

Cuộc chiến năm đó của Sư 337 với nhiệm vụ chặn đánh mũi vu hồi của quân Trung Quốc ở khu vực cầu Khánh Khê - đường 1 B. Sư đoàn đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, quân Trung Quốc đã không thể vượt qua được cầu Khánh Khê, dù phải chịu thương vong rất lớn (sau này còn có tin đồn là vì ta cho điện cao thế xuống sông nên TQ không thể vượt qua. Nhưng thực tế không phải vậy, lúc đó điện đâu ra?)

Nhưng để làm nên được chiến công đó, hơn 5 trăm bộ đội ta đã nằm lại nơi này.

Bây giờ ở trên đồi Pá Pách - ngay đầu cầu Khánh Khê có NHÀ BIA CHIẾN THẮNG của SƯ ĐOÀN 337 và bia đá khắc tên những liệt sĩ đã hi sinh trong cuộc chiến tháng 2/1979...

Cuộc chiến tranh vệ quốc năm ấy đã trôi qua 45 năm. Nhưng với chúng tôi những kí ức cuộc hành quân thần tốc và cuộc chiến khốc liệt năm đó không bao giờ quên!

Vinh 15/2/2024.

Nguyễn Hoàng Việt. Nguyên chiến sĩ C23 F337 (1978-1983)

Sức sống kì diệu của một người lính

Anh Dương Xuân Thủy, SN 1957, quê xã Hưng hòa, Tp Vinh.

Tháng 8/1978 khi đang công tác tại cty Ngoại thương Nghệ Tĩnh và mới cưới vợ được hơn 3 tháng thì anh lên đường nhập ngũ. Sau thời gian huấn luyện Tân binh ở Khe Lang thì anh được giao quân về C18 (lính thông tin, giữ máy 2w)E52F337.

Ngày 28/2/1979 trong trận chiến khốc liệt với quân TQ xâm lược, tại cao điểm 559, khu vực cầu Khánh Khê (xã Khánh Khê, huyện Văn Quan, tỉnh Lạng Sơn) quân ta đã tiêu diệt nhiều sinh lực địch và giữ vững được trận địa. Tuy nhiên cái giá cho thắng lợi trận mở màn này không hề nhỏ, ta cũng hy sinh 40 đồng chí. Trong số hi sinh có 5 đồng chí do không đủ quan tài nên để sáng hôm sau có quan tài sẽ khâm liệm và an táng. Sáng hôm sau khi có quan tài đến thì bộ phận làm công tác tử sĩ tiến hành tắm rửa và khâm liệm, thì phát hiện có 1 "liệt sĩ" máu me đầm đìa, xương sọ bị mất một mảng, nhưng người còn ấm (dù qua 1 đêm trong thời tiết giá lạnh) chân còn cử động. Anh em vội đón 1 chiếc xe tải của bộ đội biên phòng, chở thẳng xuống viện 108...

"Liệt sĩ" đó chính là anh Dương Xuân Thủy.

Ròng rã hơn tháng trời anh Thủy hôn mê bất tỉnh, không có giấy tờ nên bệnh viện xếp vào "Vô danh 1", nghĩa là nếu chết thì sẽ không biết báo tử về đâu.

Mãi đến khi anh tỉnh, nói rõ thân nhân, quê quán, đơn vị thì khi đó bệnh viện mới điện cho người nhà ra chăm và báo cho đơn vị hoãn việc báo tử. Vợ mới sinh con trai đầu lòng, không đi được, bố anh ra chăm anh.

Ra viện anh được xếp loại thương binh đặc biệt với tỉ lệ thương tật 91% sau giám định lại thành 94%, với di chứng 1 bên bị yếu, đi lại rất khó khăn và mỗi lần trở trời đầu lại đau như búa bổ. Giờ đây thời gian anh nằm viện quân khu 4 có khi còn nhiều hơn thời gian ở nhà, nhưng mỗi lần kể lại chuyện bị thương, anh vẫn nói: mình thế là vẫn may mắn hơn rất nhiều đồng đội khác đã nằm lại nơi biên cương trong cuộc chiến vệ quốc năm đó.

Viết để tri ân tới những người đã hi sinh xương máu vì độc lập, tự do cho Tổ quốc, nhân ngày 27/7.

Vinh ngày 14/7/2024

Nguyễn Hoàng Việt CCB F337

Đám cưới của hai người lính

Đầu tháng 9 năm 1981, khi tiếng súng của Sư đoàn 337 và các đơn vị phối thuộc đánh đuổi quân Trung Quốc xâm lược lần chiếm Bình độ 400 (Thanh Lò, Cao Lộc, Lạng Sơn) tạm lắng xuống, thì ở sư đoàn bộ 337 có 1 đám cưới của 2 người lính. Chú rể là Trần Thanh Minh- tiểu đội trưởng thuộc Đại đội vệ binh sư, người Thành Hóa và cô dâu là Nguyễn thị Lương, ban Hành chính, phòng Tham mưu sư, người Đức thọ Hà tỉnh...

Một đám cưới có nhiều điều đặc biệt, đến nỗi sau 41 năm mà tôi vẫn không thể nào quên được những cảm xúc gần gũi thân thương. Một đám cưới giản dị nhưng vô cùng tình cảm, ấm áp đầy ắp tình đồng chí, đồng đội nơi tuyến đầu biên cương năm đó.

Một đám cưới không có lễ xin dâu, đón dâu. Một đám cưới không có đại diện gia đình nội ngoại, mà chỉ có đại diện bên gái và bên trai. Một đám cưới cô dâu không váy cưới, không vương miện, không son phấn... chú rể không comle cavat, không cả dày đen (dép nhựa tiền phong trắng) Một đám cưới từ cô dâu, chú rể, khách khứa, bạn bè tham dự và cả những vị khách không mời... tất cả đều mặc quân phục. Một đám cưới không phải thuê MC và ca sĩ vì tất cả đều là người trong đơn vị đảm nhiệm. Một đám cưới mà đến tận bây giờ tôi dám chắc không có 1 đám cưới thứ 2 nào như thế.

Sáng hôm đó, trời vào thu, xanh trong mát mẻ. Khoảng 8rưỡi thì đoàn nhà gái (là những cán bộ chiến sĩ trong sư đoàn bộ) cùng cô dâu đi ra. Vì cả 2 gia đình cô dâu, chú rể đều ở xa, tàu xe đi lại khi đó còn rất khó khăn nên không ra được, mọi cái đành phải nhờ đơn vị 2 bên. đại diện cho bên gái là anh Ngô Văn Học và đại diện cho bên trai là anh Thành Đại trưởng Vệ binh.

Cô dâu - Lương, không trang điểm phấn son, không vương miện váy cưới, không dày cao gót, mà vẫn đôi dép nhựa dành cho nữ quân nhân. Tóc được buộc gọn gàng như điều lệnh, không uốn không hoa cài đầu. Vẫn bộ quân phục như thường ngày, chỉ là mới hơn, phẳng phiu hơn, điều duy nhất có thể phân biệt Lương - cô dâu, với những nữ quân nhân khác, là bó hoa nhỏ trên tay với gương mặt sáng ngời hạnh phúc. Trông Lương khi đó thật đẹp, thật thánh thiện.

Bên trai chúng tôi không phải làm thủ tục xin dâu, đón dâu mà chờ sẵn ở sân đại đội cùng chú rể Minh, và chú rể Minh cũng tươm tất trong bộ quân phục mới nhất với đôi quân hàm trung sĩ thắm đỏ trên ve áo, chân đi đôi dép nhựa trắng Tiên phong mới tinh. Hai đoàn gặp nhau, sau màn bắt tay chào hỏi rôm rả vui vẻ theo kiểu nhà binh, rồi hoà vào nhau cùng đi ra trạm khách Dốc đồn. Người ngoài nhìn vào chắc họ tưởng là đoàn bộ đội đang trên đường đi dự hội nghị hay học chính trị gì đó, chứ họ không thể ngờ đó là đoàn đưa cô dâu, chú rể đến hôn trường tổ chức lễ cưới...

Hôn trường là hội trường lớn của nhà khách sư đoàn, dưới bàn tay tài hoa của anh Công, anh Tuấn (ban tuyên huấn) được cắt dán trang trí rất đẹp. Trên sân khấu được kê 2 cái bàn nhỏ, một để cô dâu, chú rể ngồi có bình hoa nhỏ, và 1 cái để quà mừng đám cưới. Phía dưới là 4 dãy bàn dài có đĩa kẹo, ấm trà, đĩa thuốc lá cuộn, đơn giản thể thôi. Không qui định, không hẹn nhau, nhưng cả hôn trường ai cũng mặc quân phục, quân hàm đầy đủ, lấp lánh trên ve áo, trông thật thống nhất, thật đẹp. Một cảnh tượng không từng có trong một đám cưới. Với vai trò MC, với giọng Bắc truyền cảm dễ nghe, anh Học đã khiến cho đám cưới thành công trên cả tuyệt vời.

Phần văn nghệ ca nhạc thì đã có đội văn công sư đảm nhiệm chính.

Mở đầu là ca khúc hùng tráng "Chiến đấu vì độc lập tự do" sau đó cả hôn trường như lắng xuống với chùm ca khúc về biên giới tình cảm thiết tha rất phổ biến khi ấy, của các ca sĩ trong đội văn công. Hôn trường sội động hẳn lên với màn độc tấu "Quả bom cam", không nhớ là của anh chàng nào, ở đơn vị nào trình bày nữa, nhưng tiết mục đó khiến mọi cười đau cả bụng, và trong tôi thoáng nghĩ: cái cậu này sao đám cưới lại nhắc đến chữ "cam" thế nhỉ. (nhưng rất may vợ chồng Minh- Lương không hề "cam" mà có tới 5 người con cả trai và gái 😊.)

Kết thúc đám cưới, cũng là chương trình văn nghệ là bài hát "Hành khúc ngày và đêm", cả hôn trường đứng dậy vỗ tay hát theo ca sĩ "ngày và đêm xa nhau đâu chỉ dài và nhớ, thời gian trong cách trở đốt cháy lửa tình yêu"... một tràng vỗ tay kết thúc bài hát và cùng đồng thanh hô vang: CHÚC MỪNG HẠNH PHÚC. Gương mặt ai cũng

hồ hởi vui vẻ, nhìn lên Minh- Lương tôi thấy mắt họ cũng long lanh, ngấn nước.

Nhìn quanh hôn trường, lúc này không chỉ khách khứa hai họ, 2 đơn vị nữa, mà nhiều, rất nhiều, các cán bộ chiến sĩ đang nghỉ ngơi, lưu trú ở Trại khách cũng có mặt.

Một đám cưới đẹp đến nỗi tôi thầm ước ao giá như cưới tôi cũng được tổ chức như thế. 41 năm đã qua, tôi đã được tham dự nhiều đám cưới với sân khấu hiện đại, hoành tráng, với nhiều món ngon của các vùng miền, cô dâu chú rể trong bộ váy áo sang trọng, cực kì lộng lẫy... nhưng không có đám cưới nào để lại cho tôi nỗi nhớ thương, tha thiết khiến cho tôi mỗi lần nhớ lại vẫn thấy rưng rưng...

Chú rể năm ấy bây giờ cũng đã thành người thiên cổ. Cô dâu năm xưa giờ cũng đã bà của gần chục cháu nội, ngoại. Nhưng mỗi lần nhớ đến họ, nhớ đến đám cưới có 1 không 2 của họ trong tôi lại văng vẳng ca khúc:

“ Chiều biên giới em ơi

Có nơi nào xanh hơn

Như chồi non cỏ biếc

Như rừng cây của lá

Như tình yêu đôi ta”...,

An nghỉ đồng đội tôi, Trần Thanh Minh nhé.

Luôn vui và khỏe nghe cô dâu năm xưa, Nguyễn Thị Lương nhé.

Ps: Còn nhớ hôm cưới MC là anh Ngô Văn Học, chạy máy nổ là anh Phạm Văn Đạm và có anh Khuynh Nguyen Van.

Ảnh trái: chú rể hồi ấy.

Ảnh phải: cô dâu xưa giờ là bà của gần 10 cháu nội ngoại. Và ảnh gia đình của 2 người lính ấy 14 năm sau (1995).

Tp Vinh 29/8/2022. Nguyễn Hoàng Việt nguyên chiến sĩ C23 F337.

Tâm Thạch Nguyễn

<https://www.facebook.com/groups/413286196435777/user/100004061225145/>

Xin chào cả nhà

Mình: C6 D2 E677 F346, tại Thông Nông tỉnh Cao Bằng. Ngày 21/2/79 tham gia trận đánh tại Suối Cùn từ khoảng 9h30 đến 18 h. Sáng ngày 22/2/1979 thì gặp Thuyền (quê Thuỷ Nguyên Hải Phòng) và cùng Thuyền vượt khỏi vòng vây, đến Đèo Cao Bắc thì Chia tay, nay rất muốn biết thông tin của Thuyền.

Trong trận chiến 21/2/1979 ngày hôm đó ai ở trong cuộc mới thấu hiểu... trận chiến mùi thuốc súng khét lẹt nòng khẩu 12, 7 nóng đỏ cái bình tong nước dội nòng súng đã hết mình cùng 2 đồng đội nữa đá vào cái Xô nhỏ để lấy nước dội nòng súng tiếp vậy mà 43 năm qua tìm kiếm suốt 2 đồng đội đó mà không thấy hồi âm! Ngẫm lại thấy đau thương quá!

Duy Hoang

Tâm Nguyễn Thạch có phải người hay ăn rắn luộc đây không nhé. Tâm Nguyễn Thạch giờ ông ở đâu vậy.

Tâm Nguyễn Thạch

Duy Hoang không phải đâu, hiện tôi đang ở quê nhà: P Đức Xuân - TP Bắc

Giờ này ngày 17/2/1979, tôi đang ở Bản Súng - xã Vân Tùng - huyện Ngân Sơn, đến khoảng 3 h sáng tiếng pháo nổ vọng tới, đại đội báo động tập trung tâm trạng lúc đó hồi hộp lo Âu khó tả... sáng sớm không ai bảo ai mọi người đều viết thư, quân trang gọn gàng chờ đợi nhận lệnh...

học tập ngoan ngoãn giúp đỡ
gia đình.

Thôi Con xin tạm dừng bút
Cuối thư con Chúc gia đình luôn
khỏe lòng tại học tập tốt.

Ông gia đình cho con gửi lời
hỏi thăm Cô - bác và các
cả bà con láng xóm lời hỏi
thăm mi khỏe.

Có địa điểm mới con báo tin
8/11

Con

Võ Mạnh Cường

Ngày 19-2-79.

Bà Bô' mẹ hàng xóm!
— Chúc em gia đình —

Hôm nay con lại cảm rất vui mừng về thăm
gia đình. Chắc hẳn con vẫn khỏe bà không
cần lo lắng gì nữa đâu con mừng.

Phân con theo những tình cảm
mới ngày gần đây chắc gia đình đã
rõ con con mừng ngày đó hẳn là ngày
đến. Đúng thế ngày đó là ngày
của 13 quẻ con là ngày
mới trong quan hệ. Chắc hẳn mừng
ra trong lòng thế là con về nhà
mới và con đến đây. Con biết là
con cảm ơn rất nhiều về những
tên và những việc gia đình con
tâm định lo nghĩ luôn luôn
con con mà con mừng. Vì
kính: Cháu em Cecilia

Bức thư này của liệt sỹ Vũ Mạnh Thắng chính xác được gửi vào ngày 18/2/1979. Vì 4h sáng ngày 19/2/1979 đơn vị suốt ngày hành quân từ thị trấn Ngân Sơn - Thị trấn An Lai Cao Bằng - Đồi Mát thành phố Cao Bằng. Đến 1h ngày 20/2/1979 đơn vị tham chiến tại đồi mát và Đồng đội Thắng đã hy sinh. Ai biết thông tin, phần mộ của liệt sỹ Thắng thì cũng cấp cho tôi, cảm ơn

*

Giờ này ngày 20/2/1979, A9 B3 C3 D17 F346 gồm: Hải A trưởng, Lự, Kỳ, Dũng, Khái, Quyết, Bang, Ngôn, Tâm, Giai đang ở bản Nặm Loát nhưng không ai có súng. mỗi người chỉ có 01 quả lựu đạn. Toàn bộ chiến sỹ ngủ qua đêm tại dãy nhà sàn để sáng hôm sau đến kho quân khí để nhận vũ khí

5h, ngày 21/2/1979, toàn thể chiến sỹ A9 đi đến kho quân khí thì không nhận được vũ khí nào, và nhận lệnh hành quân đến Suối Cùn để chặn tàn binh. Đến suối cùn A9 được sáp nhập vào C1 với tờ giấy ghi lí lịch trích ngang, tôi được nhập vào A1 B1 C1 D17. Có A trưởng tên Ánh tổ tam tam gồm Ánh, Thạch, Dũng, Tâm, Giai (Hoả lực: Ánh, Dũng:AK, Thạch: B 41, Tâm, Giai: lựu đạn] biên chế song đơn vị đào hố cá nhân đến 8h thì hoàn thành.

9h, ngày 21/2/1979, ríu... ríu

Ừng ừng, tiến đạn pháo khai trận, trận đánh bắt đầu, toàn bộ chiến sỹ đã ở vị trí chiến đấu, tâm trạng lo Âu khó tả... một lúc sau quân tiên phong của địch đã xuất hiện ở phía đối diện. Cách công sự của chúng tôi khoảng 200-300 m, địch đi hàng dọc, và 12li7 của ta khai hỏa vào đội hình địch đạn lửa nổi đuôi hạ gục rất nhiều quân địch, một lúc sau đội hình quân địch chạy tới bãi chuối ẩn nấp tránh đạn, 12li7 tiếp tục nã đạn vườn chuối sơ xác, gãy gục, quân Tàu nhảy xuống tả luy có rất nhiều cây quả mâm xôi...

Quan sát viên

Có người bảo tôi sao lại nhìn thấy đội hình quân tàu bị 12, 7 li bắn rõ thế, vì tôi không có súng nên làm “Quan sát viên” bất đắc dĩ, khoảng thời gian hỏa lực 12, 7 li giảm cường độ nên quân tàu bắt đầu tiến lên cách công sự của đơn vị khoảng 150 m, lúc đó Ánh bắn 1 viên đạn lửa bay đến đầu 1 tên quân địch, tên địch khựng lại, hai tay dang rộng rồi sụp ngã, Ma thế Dũng vui mừng nhảy lên, thì ngay lập tức bị địch bắn hạ... một lúc sau tôi quay sang Dũng thì Biết Dũng

đã hy sinh, tôi liền trườn sang chỗ dừng và lấy khẩu AK báng gỗ phíp của Dũng rồi về vị trí của mình bắt đầu bỏ vai trò quan sát viên để trở thành người lính chiến thực thụ. Cuộc chiến Vẫn tiếp tục nhưng tiếng súng ít đi, quân tàu bắt đầu đi vòng vào phía trong để tạt sườn vu hồi, khoảng 3-4 h quân tàu tiếp cận ngôi nhà của lâm trường cách chân hào khoảng 50 m, A trưởng Ánh lệnh Thạch bắn B 41 về ngôi nhà, thạch nhảy khỏi công sự để bắn thì bị địch bắn vào đùi nên không khai hỏa được, từ lúc đó chúng tôi bị đại liên của địch áp chế dữ dội Giai ở phía sau tôi bị thương vào đầu (vết thương sượt dài từ trán đến gần đỉnh đầu rớm máu, Giai mất bình tĩnh ngồi tựa chiến hào. Lúc đó tôi nhìn thấy 1 quân địch ở giữa khe 2 nhà lâm trường tôi điểm xạ, sau khói súng tôi nhìn thấy tên địch ôm bụng lết lùi về phía sau. Khoảng 5h chiều trời đổ mưa phún trời tối nhanh, tôi quay lại phía sau thì ối giờ ối cách tôi 5 -6 mét một anh đội mũ mềm tiết đỏ Tay lăm lăm khẩu CKC lưỡi Lê sáng loáng, tôi liền bắn về phía hắn sau đó ném lựu đạn về phía đó rồi nhảy vọt khỏi công sự lao thẳng xuống sườn đồi nhảy tả luy suong đường, tự nhiên thấy đau nhói ở hông và tôi ngã ra lúc đó nhiều viên đạn bắn găm suông đường tôi liền lăn dài một mạch suông vệ đường và nằm im tại đó, khoảng 20h nhìn thấy pháo hiệu và nghe thấy tiếng kèn dè. Tôi luồn xuống bờ khe, đói, mệt + tuổi trẻ tôi thiếp đi đến sáng.

Vượt vòng vây

Tuổi 20 là tuổi ăn tuổi ngủ có khác, khoảng hơn 5 h ngày 22/2/1979, tự nhiên giật mình tỉnh dậy đang định thần mình đang ở đâu thì nghe thấy tiếng sột soạt liền hô khẽ thì nghe tiếng việt tả lời: tôi đây, ôi quân ta rồi, chúng rồi tiến lại gần nhau và giới thiệu đồng đội tên Thuyền quê thủy nguyên Hải Phòng. Sau đó chúng tôi luồn tiếp xuống khe một đoạn thì gặp suối, ngồi nghỉ uống nước. Trời dần sáng chúng tôi định hướng và quyết định: hướng thị xã Cao Bằng thẳng tiến. Sau đó chúng tôi đi ngược lên đường cái thì ghe tiếng xe ô tô, tôi và thuyền nằm im ở ven đường quan sát, một lúc thấy Ánh chạy ra đường cùng lúc đó đoàn xe ô tô cũng đến, tôi và thuyền nhìn ra thì phát hiện đoàn xe của địch, nên nhanh chóng quay lại và vượt qua dòng suối và mương dẫn nước tiếp đó leo lên đồi đối diện với chốt chặn suối cũn. Leo lên một đoạn thì có chỗ bằng chúng tôi ngồi

ngủ thì thấy rất nhiều vỏ bao thuốc lá Nhị thanh, và bao chữ tàu, tôi tìm một lúc thì được một bao còn vài điếu và một ít lương khô, hai tên đánh chén và hút thuốc ngon lành, . Sau đó chúng tôi nhìn sang trên địa thì thấy quân tàu rất đông đang lục tung khu vực trận địa, trên đường hàng đoàn xe vẫn chạy từ Cao Bằng lên hướng Trà Lĩnh, chúng tôi rút xuống lưng chừng đồi ẩn nấp cả ngày ở đó. Tối sau pháo hiệu và kèn dế, chúng tôi lần theo nương nước về đến nhà máy thủy điện, vượt suối Cùn chúng tôi theo lối mòn đi tiếp và không biết địa danh cụ thể nữa. Cứ thế ngày nghỉ đêm đi đến ngày 24/2/1979 tôi và thuyền đến cầu Tài Hồ Sìn thì gặp tiểu đoàn pháo, sau khi nghỉ ngơi ăn no chúng tôi vượt đèo Cao Bắc, đến đoạn (khu vi ba ngày nay) tôi gặp được Dũng liên lạc đại đội, tôi theo Dũng về đơn vị và đến xã Cốc Đán Ngâm Sơn cắm chốt tại đó, Thuyền về Ngâm Sơn và từ đó không có thông tin gì về thuyền. Rất mong biết thông tin về thuyền.

Cuộc chia tay này không phải là thơ ca hay tiểu thuyết mà đó là kỷ niệm không bao giờ quên của đời tôi, cuộc chia tay hoàng hôn: Trưa ngày 16/2 / 1979 hai người lính trẻ, hai đồng hương còn ngủ úp thìa đầy ẩm cúng, ngày 17/2/1979 chiến sự nổ ra, chiều tối ngày 19/2/1979 Sau khi nhận lệnh hành quân Thắng đã đến A 9 tại An lại gặp tôi, hai đứa chia tay Bùi ngủi dặn nhau cẩn thận, giữ gìn và an toàn, Thắng đưa tôi 1 quả lựu đạn, tôi đưa cho Thắng 1 băng đạn, hai đứa nhìn nhau lần cuối, rồi Thắng ra đi tôi ở lại. Thấm thoát 45 năm trôi nhanh, tôi và Thắng chưa gặp lại, một người đã 65, một người mãi mãi tuổi hai mươi, ôi chia tay nhau chia tay hoàng hôn...

Sau 1 tháng cắm chốt tại xã Cốc Đán, đơn vị về doanh trại Bản Súng - Vân Tùng - Ngâm Sơn nghỉ ngơi được 2 ngày thì Tướng Đàm Ngụy lên thị sát đơn vị tôi cử một nhóm đi cùng, Tướng ngụy tuy có tuổi nhưng leo dốc và đi rất nhanh bọn tôi theo sau phải thở cả bằng mồm mới kịp... Sau đó D17 thực hiện đào chiến hào xây dựng tuyến phòng thủ, các quả đồi gần C14(C tăng gia của E 677), đều có giao thông hào chằng trịt. Tháng 5/1979 chúng tôi ra trường lớp A trưởng, tôi và Hậu (đồng hương Bắc Kạn) được phân về E677. Dời doanh trại tôi và Hậu ra Ngâm Sơn bắt xe về Bắc Kạn, ở nhà một tháng tôi và Hậu bắt xe lên đơn vị, xe chỉ đến thị xã Cao Bằng nên tôi và Hậu đi bộ từ thị xã đến Chợ Sắt thì ngủ đêm tại đó. Sáng hôm sau tôi và

Hậu đi đến đèo Mã Quỳnh thì dọc hai bên đường có rất nhiều xác chết, có những xác bị xe ô tô cán nát cảnh tượng hãi hùng, mùi hôi khắm cực khủng... đi được một đoạn thì phía trên xa xa có tờ lá dong đưa ở ven đường, hai người chúng tôi sờn gai ốc, không ai bảo ai cứ rón rén đi lên, đến nơi thì thấy một người phụ nữ Mông cầm tàu lá chuối chèo cho người đàn ông say rượu nằm ở vệ đường, hết cả hồn chúng tôi vội vã leo lên đỉnh đèo thì vệ binh chặn đường và yêu cầu chúng tôi vào chốt kiểm tra, sau đó họ hướng dẫn cho chúng tôi đến Ban quân lực trung đoàn 677, Tôi về C6 K 5, Hậu về C11 K7...

Được hướng dẫn của vệ binh tôi và hậu đi đến quân lực E 677, dọc đường bị lá han đỏ gây rát, ngứa và đau sót ngoài da, cuối cùng tôi cũng về tới đơn vị do đại trưởng mình (mình coocs) và chính trị viên phó tên Đình) tôi ở trọ nhà dân... đến khoảng 1h thì thấy trên chốt có nhiều tiếng súng bắn hỗn loạn, liên hồi đại trưởng mình và chính trị viên đình lệnh tôi ở lại còn hai người đi lên chốt đỉnh đèo mã Quỳnh

Ngày đầu tiên tại c6 K 5 E 677 tại đỉnh đèo Mã Quỳnh: khoảng 0 h ngày đó tự nhiên có tiếng súng nổ và tiếng tri hô: Thám báo tấn công, toàn bộ chiến sỹ C5 k5 bật dậy vào vị trí chiến đấu và khai hỏa, Đạn lửa được bắn ra chạm vào vách núi đá nên vọt chớ lại chốt của c6 K5, C 6 báo động. Và hỏa lực bắn xuống vị trí đạn bắn lên, Gặp vách đá đạn lửa lại ngược lên C 5, cứ thế diễn ra khoảng 30 phút, thì có báo động toàn chiến tuyến... đến sáng mới biết một Tân binh người hà Bắc tự thương tự bắn vào chân mình, ôi thế là trận giả mà em lo vãi...

Sau một tháng về đơn vị

Sau một tháng về đơn vị, được cấp phát tăng, võng, gạo rang, mọi người đều Hân hoan mặc võng ngủ, được khoảng hai đêm thì lưng đau mỏi không ngủ được nên tổ chức đi lấy cây vau bổ ra làm giá, dải tăng và võng lên những vắn đau lưng và giấc mơ xa xỉ lúc đó là một tấm chiếu cói, và giấc mơ đó cũng thành sự thật. Sau đó lại được trang bị mũ sắt ôi đội nên ai trông cũng đẹp, thời gian trôi đi đơn vị được đi lấy gạo ở thị trấn thông nông ai cũng hồ hởi đội mũ sắt đi nhận gạo. Quảng đường Mã Quỳnh - Thông Nông dài 9 km, lúc đi không sao khi về 25 kg gạo + mũ sắt làm cho cổ mình như muốn

gãy, bỏ mũ đi thi không được, chuyển đó về đến đơn vị như muốn chết. Niềm vui nối tiếp niềm vui đơn vị được nghỉ, một nhóm nhỏ chiến sỹ được xuống chợ mua sắm, dọc đường không còn xác chết nào nữa, bộ xương lạc đà cũng không còn, đường sạch sẽ...

Lại nhớ về năm 1980

Lại nhớ về năm 1980: Sau mấy tháng giữ chốt Mã Quỳnh C 6 nhận lệnh hành quân đến xây dựng điểm chốt 559 ở thị trấn Thông Nông, từ chân lên đỉnh chốt với sức lính trẻ phải đi mất 90 phút. Một ngày kia tôi, Tuyên(A trưởng) và Lâm được giao nhiệm vụ làm hầm chữ A ở triền dốc tại đỉnh chốt 559, sau khi đào xong, chúng tôi xuống khe núi chặt được một cây gỗ Sau Sau để làm xà nóc hầm, cây gỗ tương đối to nên rất nặng, tôi và Lâm khênh cây lên một đoạn dài thì nghỉ, sau đó Tuyên thay tôi để cùng Lâm khênh cây lên (Lâm đi trước, tuyên đi sau) tôi vác súng đi cuối, đến khu vực hầm thì Tuyên đếm 123 để quăng cây xuống thì... Ầm, một tiếng nổ chát chúa vang lên, sau khi khói, bụi Tan tôi thấy Lâm nằm ôm tay, ngực đau đớn, Tuyên nằm bất động một lúc sau đồng đội sơ cứu bằng bó cho Lâm, lật tìm người Tuyên nhưng không tìm thấy vết thương đâu cả... Sau đó chúng tôi vận chuyển Tuyên và Lâm đến bệnh viện huyện Thông Nông, tay và phổi của Lâm bị thương do mảnh lựu đạn, Tuyên bị mảnh lựu đạn găm vào thái dương hy sinh. Hôm sau kiểm tra hiện trường mới biết sau khi rút lui quân địch gài lại bẫy lựu đạn. Không hiểu tại sao 3 người dùng chung một quả lựu đạn mà tôi lại bình yên?!?

Bình luận 2

Hoan Ma

Thằng lâm giờ (ngon) không không tay như hồi 81-82 nữa đâu nhé

Tâm Nguyễn Thạch

Hoan Ma lại làm giám đốc trang trại đấy nhé, tôi với hân, tuyên chung quả lựu đạn đấy ông có biết việc ấy không?

Hoan Ma

Tâm Nguyễn Thạch cuối năm 1979 và năm 1980 tôi ở E bộ đầu năm 1981 tôi mới về a cõ c6 nên không biết vụ đó. Hân lý đến 84 hay 85 phải cho hân về mất sức hân mới nghe, song có đợt giám định lại thương tật hân về bộ giám định 71% luôn

Tâm Nguyễn Thạch

Số tôi cao nên không việc gì, chỉ thương ông tuyên vừa được nghỉ về quê Hà Quảng cưới vợ lên đơn vị được 3-4 ngày là hy sinh

Hoan Ma

Tâm Nguyễn Thạch tại bố mày về Sài Bướm là gì lắm

Hoan Ma

Tâm Nguyễn Thạch anh biết Nông đình Chương - lính 77 người hà hiệu hay nà phặc hay sao ý.

Tâm Nguyễn Thạch

Hoan Ma để nghĩ đã, Chương ở đơn vị nào?

Khi người ta nhàn rỗi

Thế là đã hoàn thành xây dựng doanh trại và công sự, đại đội được lệnh tiếp tục ở lại cắm chốt tại đỉnh 559, doanh trại chính ở giồng đồi cách đỉnh khoảng 150 m, toàn tuyến có 6 điểm chốt, mỗi điểm 3 người mỗi đợt 1 tuần chỉ việc ăn và gác cảnh giới. Ôi sướng quá suốt ngày 3 người chơi tiến lên và ăn với ngủ... một thời gian chơi tiến lên thiếu chân chơi mãi nó cũng chán, đi lại loanh quanh thì sợ mìn, bắn lựu đạn, cứ thế sự buồn chán nó sông tới âm âm... thế rồi cũng tìm được trò tiêu khiển hữu ích: Vào lúc trước đợt lên chốt nhóm mua được thuốc Lào Vĩnh bảo hảo hạng, với lại vầu, trúc có sẵn nên các mẹ thành viên trong tổ chốt tổ chức cuộc thi làm điệu cày có thưởng, có mấy ngày mà khoảng 50 sản phẩm đã được ứng tuyển với chất lượng: lỗ điệu kêu ròn, thông thoáng, đượm khói, tầm điệu hoa văn sinh động tham gia cuộc thi.... rồi đúng lúc buồn nhất thì có báo văn nghệ quân đội, đọc bài của tác giả Chu Lai một tháng trời Vẫn thấy hay như lần đọc đầu tiên.(Nội dung bài đó viết về mối tình của hai người lính, lâu quá không nhớ nội dung chi tiết). Qua mấy năm đời quân ngũ thì việc hành quân, làm việc vất vả mệt 1, cắm chốt thì mệt và vất vả gấp đôi lần...

Khi người ta làm dân vận tốt

Khi người ta làm dân vận tốt: sau mấy tháng cắm chốt tại đỉnh 559, cán bộ và chiến sỹ C 6 có vẻ lên cân, da dẻ trắng sáng... bỗng vào một buổi sáng đại đội báo động toàn C tập trung, đại trưởng, chính trị viên lần lượt quán triệt và yêu cầu toàn đại đội khẩn trương hành quân nhận nhiệm vụ tại xã biên giới. Sau ít phút đại đội hành quân, đến khoảng 14h đơn vị đến Bản Ruồm, toàn đơn vị trọ nhà dân đóng quân, sáng hôm sau sau khi giao ban A trưởng phổ biến nhiệm vụ là đào địa đạo và yêu cầu đảm bảo bí mật... sau khoảng hơn một tháng lao động cực nặng địa đạo cũng hoàn thành, thời gian này tuy mệt nhưng được ở cùng dân tỉnh thần thoải mái và được dân ủng hộ giúp đỡ nên điều kiện sinh hoạt, ăn uống rất tươi và nhất là đồng đội (tên là Giáo, ở A6) sau này trở thành Rể của chủ nhà mà đồng đội Giáo trọ. Song địa đạo đại đội hành quân lên Bản

cải là nơi có đường biên, nơi đó ta và địch nhìn thấy nhau bằng mắt thường...

Rời Bản Ruồm

Sau khi rời Bản Ruồm đơn vị hành quân lên xã biên giới Cần Yên, chúng tôi trọ nhà dân ở thôn bản Cải là thôn giáp biên giới là nơi năm 1979 quân tàu chọc thủng phòng tuyến để đánh úp thị xã Cao Bằng. Sáng hôm sau đại đội tập trung, đại trưởng, chính trị viên lại quán triệt, phổ biến các quy định cụ thể cho từng chiến sỹ: không vượt biên, không có hành vi khiêu khích rồi các phương án nếu có sự cố xảy ra... rồi nhiệm vụ chính cũng được phổ biến: Rào biên giới với yêu cầu làm việc theo tinh thần: Ngày không giờ tuần không thứ... sau đó các trung đội ra khu đường biên nhận vị trí thi công và nhận biết các điểm, mốc, vị trí chiến đấu...

Ngày hôm sau chúng tôi đi khoảng 2 km thì đến bãi tập kết nguyên vật liệu là dây thép gai, cọc bê tông, xà, dầm bê tông làm hầm chữ A, lô cốt... ôi má ơi cái gì cũng nặng 90 kg trở lên. Tôi bé nhỏ được ưu tiên khênh dây thép gai, các xếp to cây khênh các xà làm hầm(nặng 90 kg, dài và nó khuynh khoảng khó khênh vác). Sáng đầu tiên khênh được 2 quận buổi trưa đau hết cơ chân, bắp vai, buổi chiều chôn cọc và giải dây thép gai công việc rất nặng và mệt không những thế mà còn lo sợ vì bên kia biên giới quân tàu luôn theo dõi, quan sát kỹ mọi di biến động của đơn vị mình. Tiếp nối ngày qua ngày công việc cứ thế khênh dây thép chôn cọc giải dây, vai, tay chai sạm rớm máu... được hơn một tháng năng xuất công việc có chiều hướng giảm đại đội có chủ trương ai tích cực, năng xuất cao thì được xem xét cho nghỉ phép, như có liều thuốc thần ai cũng thể hiện đặc biệt là đồng đội Âu Đình Sinh một mình vác cây xà nặng hơn 90 kg (số kg như nữ anh hùng Trương thị Tuyển vác đạn) nhưng quãng đường dài hơn... khí thế hừng hực nhiệm vụ của đơn vị cũng hoàn thành, đại đội hành quân về thôn Dì Rào Bản Trang đóng quân, đến dịp phát quân trang tôi nhận số bé nhất, thắt lưng đục lại lỗ, cân nặng 40 kg, da đen mặt hốc gác nhưng vẫn vui chờ đón dịp nghỉ phép... đợi mãi đợi mãi nhưng đó là một cú lừa thế kỷ!

Xuất ngũ

Tháng 7/1981, nghe tin Đồng hương Long từ Bắc Kạn lên, tôi lập tức lên C18 để gặp long, được uống chè, hút thuốc Lam Tuấn quần giấy đốp ôi đời nó lên tiên, rồi cuộc vui cũng kết thúc, với ít chè, ít thuốc tôi trở về đơn vị, qua C4K4, tôi gặp đồng hương Doãn, Tây bắt mặt mừng, Doãn bảo tôi và đưa cho tôi tờ báo có viết: ai có giấy gọi đại học, đi bộ đội đủ 4 năm được xuất ngũ về đi học, ôi má ơi con được về rồi. Đêm đó không ngủ, mờ sáng hôm sau tôi cầm tờ báo và bản sao giấy gọi đại học lên ban quân lực trung đoàn, gặp đồng hương Quyền nhận giấy gọi và tờ báo hẹn tôi 1tuần sau lên E bộ. Tuần đó dài như một thế kỷ rồi việc gì đến nó sẽ đến: Quyền trao cho tôi quyết định xuất ngũ chuyển đi học tại khoa toán Đại học sư phạm việt Bắc ký ngày 18/8/1981, kết thúc 4 năm 1 tháng đời quân ngũ gian khổ oai hùng.

Ngày đầu quân ngũ

Ngày 14, 15, 16/7/1977 người trai trẻ bước vào phòng thi đại học tại trường dân tộc nội trú Bắc Thái, sau 3 ngày thi căng thẳng vừa bước ra khỏi cổng trường thì gặp anh Bắc cùng quê BK đưa cho tờ giấy gọi nhập ngũ với lời dặn: ngày 17/7/1977 phải có mặt tại Ban chỉ huy quân sự huyện bạch thông để đăng ký nhập ngũ. Đúng hẹn chiều 17/7/1977 tôi có mặt tại bchqs huyện làm thủ tục và nhận quân tư trang. Sau đó hành quân về nơi đóng quân tại thôn tủng lêng, và được biên chế vào A8 C6 E677. Đến 17 h thì đi ăn cơm, bữa cơm lính đầu tiên thật đậm bạc và nhanh không tưởng, về đến A với cái bụng lép xẹp mình âm thầm ngồi suy nghĩ miên man, băng khuâng, bồi hồi... đến 20h thấy tiếng còi và A trưởng thông báo đại đội báo động và yêu cầu tất cả chiến sỹ hành quân chuyển đơn vị, may mà quân tư trang vẫn còn trong ba lô, tôi nhanh nhẹn đeo ba lô và cùng A chạy đến nơi tập trung của đại đội. Sau khi kiểm tra quân số, chỉnh đội hình đại trưởng lệnh toàn đơn vị ngồi xuống, tôi thấp bé nhỏ con với lại đeo ba lô nên khi ngồi xuống thì ngã phịch xuống bỗng càng 4 chân, ôi hãi quá, may có đồng đội Long trợ giúp kịp thời nên không có hậu quả gì... rồi cũng quen dần, 3 tháng quân ngũ đầu tiên với cơm hạt bo bo với trường ca bí đỏ, đu đủ, đội hình, đội ngũ, lẩn Lê, bò toài... ai cũng đen sạm nhưng rắn rỏi hơn xưa. 3 tháng huấn luyện đã xong, trung đoàn hành quân lên làm đường phía Bắc

Chợ Rã, ngày đầu hành quân 25 km với trang bị quân tư trang đầy đủ làm cho bắp chân đau cứng, (tối đại đội yêu cầu đun nước gừng, muối, nước tiểu xoa bóp) hôm sau toàn đại đội hành quân bình thường. 75 km hành quân đã hoàn thành đơn vị tổ chức chặt cây, cắt cỏ tranh, đan ranh làm doanh trại. Ôi từ một thư sinh chỉ biết sách vở mà sau 3 tháng sao nó khác thế sao lại có thể vác nặng đi xa và làm được cả nhà nữa chứ!

Chuyện thường nhật của lính kinh tế

Sau cái Tết đầu tiên xa nhà (1977-1978) đơn vị hành quân lên Đèo yêu làm đường, sau khi đại đội nhận tuyến và giao khu vực cho các A xong, trời hừng nắng cộng với sự cổ vũ của chiếc đài orionton phát loa kim bài " xây hồ kẻ gỗ " không khí công trường sôi động toàn thể chiến sỹ bắt đầu triển khai nhát quốc xẻng đầu tiên, từng tảng đất đá rào rào rơi, từng cặp kéo trang đất xuống tả luy công việc diễn ra nhịp nhàng cuốc đất - trang đất, công việc rất nặng nhọc quá mệt, đến 9 h giải lao, ô thật tình cờ và thật bất ngờ cùng lúc ấy có đoàn dân công của huyện Phú bình đi qua, đến khu của đơn vị lại có bóng mát lên đoàn dừng nghỉ, ôi nhiều bóng hồng thế!! Bắt đầu có tiếng hú, tiếng thăm hỏi, trêu đùa, vui quá đi thôi, chưa hết một lúc sau còn hát đối quan họ, hát giao duyên hẹn hò thề non hẹn biển, hết giờ đoàn đi, đơn vị lại công việc nhưng khí thế nó trầm lắng làm sao, không biết mấy tháng nữa lại được nghe tiếng nói đàn bà (Lính không sợ đói, chỉ sợ buồn, tù túng thôi) đúng là: kẻ ở miền xa...

Đời lính và bùa yêu

Do đơn vị đóng chốt tại đỉnh 559, nên rau xanh là đơn hàng sa xỉ với bữa ăn của cán bộ chiến sỹ, do đó đơn vị lập tổ tăng gia gồm: Tôi (phụ trách), Chiến già(lính 72 tái ngũ) có kinh nghiệm sống quân ngũ phong Phú, Quyền trắng trẻo, đẹp trai nhất nhóm... chúng tôi hạ sơn xuống cánh đồng một vụ cách thị trấn Thông Nông khoảng 2 km dựng lán làm vườn tăng gia. Tôi phân công mọi người đến thực hiện các công việc trồng rau màu, ngoài ra Quyền kiêm việc đối ngoại, đi chợ mua bán, Chiến anh nuôi. Cứ thế công việc trôi chảy, rau muống đã nảy mầm tốt tươi, các gốc bí cũng đua nhau leo giàn... rồi một hôm Quyền đi chợ về có một bóng hồng về theo, lán trại vui vui, cô

gái giới thiệu tên là Duyên giáo viên cấp I, Duyên có quà là thuốc lá Nam Tuấn, giấy Pô lia, Chiến già pha chè giây, ôi không khí vui như Tết... Từ đó thành thói quen thì thoảng Duyên lại vào thăm. Một thời gian Quyền về chốt làm nhiệm vụ đột xuất, sau 2 -3 lần vào thăm không thấy, Duyên đờm buồn man mác... một hôm Duyên cầm một bó dây tơ hồng về rắc lên cây duối đầu lán.... Đến vụ chúng tôi trả đất để người dân trồng lúa, sau vụ chúng tôi lại quay về lán lại tăng gia trồng rau màu, cây Duối đầu lán đã được chằng kín bởi dây tơ Hồng và Duyên đã hết buồn Quyền luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tiếp phẩm, tôi và Chiến già hàng ngày có thuốc Nam Tuấn, giấy pô luya... ôi đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao... Thông Nông những năm 1980 - 1981

Xuân tóc đỏ

Thời gian C6 đóng quân tại đỉnh đèo Mã Quỳnh, cán bộ chiến sỹ khẩn trương làm lán trại, đào giao thông hào, điểm hỏa lực để sẵn sàng chiến đấu... thời gian này cả ngày chúng tôi xây dựng công sự chiều tối về ngủ trọ nhà dân. Đi làm vất vả cả ngày về tối lại bị bọ chó đốt thật đau, ngứa ngáy khó chịu, ai ai cũng than vãn ám ảnh mỗi khi về trọ, và cùng thắc mắc sao họ không bị bọ chó đốt? Khoảng 1 tháng sau phòng tuyến, lán trại cũng làm xong chúng tôi chuyển lên doanh trại với thân mình chỉ chút nốt bọ chó đốt thâm tím. Sau một thời gian đơn vị chỉ luyện tập tình huống và trực chiến, gác đêm nên ai cũng tăng cân, nốn nà, rồi đơn vị nhận thêm nhiệm vụ tuần khu vực phòng tuyến đèo Mã Quỳnh, hàng ngày đều có 01 tổ 3 người tuần tra từ đỉnh đèo đến xã Lương Can và ngược lại (khoảng 30 km đi về). Tuần tự vi tiến, hôm đó tôi làm nhóm trưởng cùng Vinh, Trường thực hiện nhiệm vụ, đường từ đỉnh đèo đến Lương Can toàn đường mòn có độ dốc cao, ngoằn nghèo dọc theo các triền đồi mọc rất nhiều cây ổi găng, hoa mua... nhóm băng rừng khoảng 9h30 thì về đến xã Lương Can, vừa đến đầu thôn đã ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, nước miếng ứa ra, tự nhiên thấy đói, và đến nhà đầu tiên thấy người trong gia đình đang giã bún và có nhiều loại bánh để trong mẹt... qua hỏi thăm mới biết là ngày 14 tháng 7 âm lịch (Rằm tháng 7). Họ mời chúng tôi ăn bánh, chúng tôi ăn bánh rồi tiếp tục lên đường đi hết khu vực tuần được giao. Đến khoảng 12 h chúng tôi

quay lại và được người dân mời ăn cơm, mỗi chúng tôi chia vào từng nhà ăn Tết cùng gia đình: Đây là bánh rợm, đây là bánh gai, đây là xôi dẻo, đây là bún chan canh vịt sáo măng... ôi má ơi sao mà ngon đến thế! Rồi cuộc vui nào cũng kết thúc khoảng 14h chúng tôi ra về với tinh thần của ngày Tết, và cái bụng no. tưởng đi được nhanh ai ngờ bụng no thì chân mềm, đến 18h chúng tôi mới về đến doanh trại và thống nhất không ai được kể chuyện của ngày hôm nay(Tết rằm tháng 7 ngon, vui nhất trong đời).

Chuyện “nổ ” hàng ngày của lính

Sau trận chiến mọi người lính đều hiểu rõ về sức khỏe và mức độ phản xạ của bản thân đối với các tình huống xảy ra, do đó mọi người lính đều tích cực rèn luyện thân thể, nhuần nhuyễn các bài võ tay không... trong khoảng thời gian này vào buổi tối ngoài việc kể chuyện về kỷ niệm của cuộc chiến, chuyện tiểu lâm, thì có một số người thường vắng mặt không rõ lý do..., thời gian cứ thế trôi đi, trôi đi rồi một hôm Thập, Đờ, Lành rủ nhau ra bãi cỏ sau doanh trại múa các động tác võ đẹp mắt, nào trung bình tấn, chào mã tấn, tấn công sòng sê thân thấp tiến thủ chữ chi, đánh tứ cửa, đá song phi... trông rất đẹp mắt. Sau hôm đó chúng tôi lần na hỏi chuyện thì Thập cho chúng tôi biết 3 người họ có quen biết một ông già người Nùng rất giỏi võ (trước năm 1945 đã từng đánh thắng võ sỹ người Nhật) truyền võ cho họ và Thập bảo các động tác võ đã luyện thành thục, bây giờ họ đang luyện nội công như cho đấm đá vào bụng thoải mái, dùng tay đấm gãy cây, chặt, chém võ bát... từ đó thi thoảng 3 người họ lại dùng chúng tôi làm giáo cụ để họ luyện võ, lúc đầu chúng tôi cũng muốn học theo nhưng họ càng ngày càng thái quá thi thoảng lại gây chấn thương cho chúng tôi... rồi vào một buổi tối Thập bảo đã luyện công thâm hậu dùng 1 ngón tay trở là chặt võ bát, chúng tôi choáng váng, thán phục trước phát ngôn của Thập nhưng vẫn bán tín bán nghi và cùng nhau tranh luận người thì bảo tin người thì bảo không... một lúc sau dù B phó Cường đã can ngăn nhưng Thập vẫn quyết định thể hiện màn biểu diễn: Ngón tay chém bát, tất cả đèn dầu đều vụt to hết công suất mọi người nín thở, Thập trung bình tấn chuyển nội lực đến ngón tay và sau tiếng chát lạnh tanh

chiếc bát xoay vòng lăn trên đất, ngón tay Thập toé máu, Y tá và một số chiến sỹ của B đưa Thập lên trạm xá trung đoàn!

Tập chiến thuật

3 h sáng đại đội báo động, toàn đơn vị vùng dậy chuẩn bị gọn gàng quân tư trang, trang thiết bị vũ khí sẵn sàng, B trưởng Quyết ra lệnh: Đại đội nhận lệnh phục kích quân Sơn cước, toàn bộ chiến sỹ chỉ mang trang bị, cơ sở đạn, súng lập tức hành quân, mấy phút sau toàn đại đội hành quân, trời tối, đường mòn, độ dốc cao, cây rậm chúng tôi hàng một nối đuôi hành quân trong im lặng, sau khoảng 30 phút thì chúng tôi không thể xác định được phương hướng vị trí ở đâu mà tốc độ hành quân nhanh, khẩn trương tuy rất mệt nhưng không dám thở to, không giám ngưng nghỉ... đoàn quân cứ đi, trời sáng dần và B trưởng phân vị trí cho các A chiếm lĩnh vị trí chiến đấu là đỉnh đồi thấp có nhiều bụi cây cỏ Nhật và hoa mua, đồi này án ngữ một con suối và có nhiều lối mòn ngoằn ngoèo, lúc đó khoảng 5 h sáng, từng người bắt đầu chọn vị trí và đào hố bắn cá nhân, cả trận địa im lặng, tập trung cao độ theo dõi toàn bộ phía trước trận địa. Khoảng 6h30 - 7h bỗng xa xa phía sau trận địa có nhiều tiếng chó sủa và mỗi lúc tiếng chó sủa lại gần trận địa hơn, và tiếng chó chạy loạt soạt, luych quých từ bụi cây này đến bụi cây khác cuối cùng đàn chó cứ vây quanh và lao vào lao ra ở chỗ bụi cây cỏ Nhật gần vị trí của A 9, thấy bất thường Vĩ và Trường đến bụi cỏ Nhật thì thấy một con cầy đang nằm run rẩy trong bụi cây, nhanh nhậy Vĩ và trường lao vào bắt và hạ ngục con cầy và bắt đầu xua đuổi đàn chó. Khoảng 10 phút sau thì thấy 3-4 người đàn ông dân tộc Mông cầm súng kíp đi tới và có hành vi như tìm kiếm thứ gì đó, . Không ai bảo ai Vĩ và trường bỏ con cầy vào hố cá nhân và lấp đất kín, mặt chăm chú nhìn về phía trước trận địa. Một lúc sau đàn chó sủa bị mất mùi và dấu vết của con cầy nên đàn chó bỏ đi tiếp tục tìm mục tiêu khác, và đoàn thợ săn sau một lúc nghi ngờ, phân Vân, tiếc nuôi cuối cùng cũng bỏ đi và tiếp tục cuộc săn mồi khác!

9h, đại đội hoàn thành xuất sắc buổi tập chiến thật và hành quân về doanh trại.

Kẻ hô của đỉnh của chóp

Hôm qua quản lý Chiến vừa phát phụ cấp, trong A toàn binh nhất có nhõn mình là Hạ sỹ quan nên sung sướng nhất A, tiền đã nhận đủ lại được tin vui ngày mai Toàn B xuống Thông Nông lấy gạo có thể thôi mà đêm ấy cả B mất ngủ, hết chuyện tiểu lâm rồi đánh tiến lên quỳ đến nát gối mà trời trưa sáng, cuối cùng mọi người đều mệt nên về sạp nằm ngủ, riêng mình đếm lại tiền và ngày mai mua gì?cứ nghĩ, cứ tưởng tượng... rồi trời cũng sáng, tiếng còi vang lên không phải đốc, gọi mọi người đều bật dậy rồi ra sân tập thể dục, lạ lắm tiếng hô 123... 4 hôm nay sao nó hoành tráng vang vọng, động tác dứt khoát không khí vui vẻ... song thể dục mọi người vệ sinh cá nhân, nội vụ gọn gàng vuông đét, ăn sáng xong mọi người khẩn trương lên đường. đơn vị đi theo Đường tắt từ Dì Rào xuống thị trấn Thông Nông đường này chạy dọc theo một con sông và ngang qua khu tập thể lâm trường. Khi đơn vị đi qua lâm trường thì thấy vắng vẻ nên mọi người tiếp tục đi và đến đoạn sông có nhiều vực sâu, đang đi bỗng có tiếng ục và nước rơi rào rào, ối đánh cá rồi, chúng tôi áo tới thì thấy trên bờ có nhiều nữ giới chỉ trỏ và dưới sông có 2 nam giới đang lặn ngụp bắt cá... mấy giây sau có tiếng ào, ào, ào... có đến hơn 4 thanh niên mặc quần đùi lặn hôi bắt cá, trong đó giỏi nhất là Bộ, hẳn ta lặn bơi như Yết Kiêu, mỗi lần ngoi lên là miệng 1 con, hai tay hai con và ác hơn là cái quần đùi của hẳn lỏng chun nên khi đưa cá vào bờ quần hẳn tụt lộ hết hàng mà không có tay kéo lên, cứ thế mấy lần thì trên bờ thấy vắng vắng thiếu thiếu cái gì, định thần lại thì tất cả chị em đi đâu không rõ, trên bờ chỉ còn lại ta với ta, . Ngày hôm đó B ta tiền có, gạo có, cá có và Tết đã đến

Troll của lính

Vào mùa mưa con đường liên thôn của khu phía nam Dì Rào có nhiều đoạn sạt lở, lầy lội ảnh hưởng đến giao thông đi lại của người dân, đơn vị lại đóng quân ở đó với lực lượng toàn trai trẻ khỏe yêu đời, nên chị đoàn của đơn vị và thôn phát động một buổi lao động công ích để san lấp cải tạo lại những đoạn đường bị hỏng. 6h30 toàn đơn vị và nam thanh nữ Tú của thôn cùng ra quân bắt đầu lao động hăng say, đội hình bố trí xen kẽ giữa bộ đội và thanh niên thôn có nếp có tẻ, lâu lắm mới có phái đẹp cùng một chiến hào nên không khí rộn ràng hăng say lao động, nhiều câu bông đùa nhiều lời hẹn

hò, thề non hẹn biển... vui quá là vui... đến trưa công việc đã hoàn thành thì bất ngờ đoạn sản ủi tả luy dương lộ ra một tổ rắn các con rắn đồng loạt lao chạy ra tứ phía làm cho một số nữ thanh niên sợ quá nhảy lên ôm chặt vào các anh bộ đội nhà ta ôi có thể nhiều anh đây là lần đầu tiên được các em gái ôm chôn trong vòng tay, thích quá...!

Đến trưa buổi lao động đầy cảm xúc, vui vẻ, may mắn cũng kết thúc mọi người vui vẻ ra về và có nhiều bình luận về buổi lao động thăm tình quân dân.

Đến tối hôm đó dưới ánh trăng mờ ảo, đang ngồi tán chuyện thì Trường kêu lấy một tờ báo cắt ngoằn nghèo như con rắn sau đó đốt cây lấy than pha nước sôi từng khoanh trông giống rắn cạp nia và lấy chỉ buộc vào phần đầu rắn giấy, xong hắn ta đem rắn giấy để ở lối mòn liên B và không quên cắm một cái gậy vừa tầm tay, thuận vị trí (đoạn đầu gậy bôi cứt trâu) và mọi người chờ đợi, . Khoảng 7 h mấy đồng đội B1 lên B 3 chơi tiến lên, Mao béo đi đầu đến khu vực rắn Trường kéo dây rắn báo đi chuyển Mao kêu có rắn và phản xạ cực nhanh cầm gậy đánh rắn...

Chợ phiên đã đến

tháng 9/ 1979 trên đỉnh chốt Mã Quỳnh không lịch, không điện thoại di động sao cứ đến ngày 4, 9, 14... là lính ta lại biết ngày mai là chợ phiên, 5 ngày lại có chợ phiên, nó bình thường nhưng ngày đó bà con đồng loạt đi chợ Mỏ sắt, xuống chợ, xuống chợ... lính ta ai đến lượt mới được đi, vui thay, vui quá... còn ai buồn đó là lính trực chiến tại đỉnh chốt cao... đang buồn thiêu thì tự nhiên nghe tiếng bò giống thảm thiết, A trưởng Lệnh hỏi băng quơ: có ai nghe thấy gì không?, lập tức mọi người còn lại đồng thanh nói có tiếng bò kêu thảm thiết!, A trưởng bảo Bình đi xuống thôn xem có việc gì? Một lúc Bình về báo cáo: Do Chợ phiên mỏ Sắt thôn thịt bò để bán, với thông tin đó đích thân A trưởng đi thị sát rồi quay về sau đó cầm 2 mũ sắt mang đi, một lúc sau A trưởng đeo một túm sau lưng, mọi người không biết thứ gì, khi đến lán của A thì hiện rõ một cái đầu bò và 4 vó bò, mọi người đều Á một tiếng ngớ ngàng, sau đó A trưởng phân công mọi người thực thi công việc, tôi nhanh nhẹn được phân công tăng gia rau xanh, nào lá lốt, búp giềng, tay tre, ớt gió, rồi tự xin bà

con ít ngon dây lang, ngon bí..., đến 11 h, A đã có bữa trưa thịnh soạn, thịt rau đầy đủ, cháo xương bò, ngon quá, ngon quá... 5 ngày sau mới lại có chợ phiên!

20 tuổi tim đang dào dạt sống

Sau gần một năm chốt ở đỉnh Mã Quỳnh đời sống hàng ngày của lính ta dần càng buồn chán, mọi người chỉ quanh quẩn trên đỉnh đồi, cuộc sống tù túng chân buồn, tay cũng buồn... thế rồi đơn vị hành quân về chốt tại đỉnh 559, tuy cao hơn Mã Quỳnh nhưng lại sát thị trấn Thông Nông. Thời gian đầu đơn vị trọ nhà dân để dựng doanh trại sáng 2-5 h lên chốt chiều 1h xuống bản, trong thời gian đợi cơm từ 17h - 18h lính ta tranh thủ khám phá thị trấn, tối không sinh hoạt thì đi xem phim, đời sống văn hoá của lính tăng gấp 99% so với ở Mã Quỳnh, mọi người đều thấy vui trở lại... cách khu trọ 1,5 km là trường cấp 3 Thông Nông, nơi ấy có nhiều tà áo trắng và nhất là có thầy Hiệu trưởng rất mê bóng chuyền. Hải A6 người đồng cao là chủ công của đơn vị rủ mấy anh em đến sân trường xin chơi bóng cùng, thầy hiệu trưởng liền gọi thầy cô giáo, học sinh đủ đội hình giao lưu cùng đội lính nhà ta, trận đấu sôi nổi quyết liệt Hải công sắc lẹm, tôi chuyền hai như đặt, và ở vị trí Libero tôi cứu bóng, bay lượn đẹp mắt... tinh thần thi đấu máu lửa... tuy vậy hôm đó đội lính thua chiến thuật. Sau trận đấu, Thầy hiệu trưởng có lời mời nếu anh em bộ đội có thời gian thì đến chơi, không ngại gì!

Các buổi chiều như thường lệ đều có trận đấu giao lưu bóng chuyền, khán giả ngày càng đông, cổ vũ nhiệt tình... hôm đó mình ra nghỉ hồi gần mấy bóng hồng, lân la bắt chuyện thì các bạn đang học lớp 10 (hệ 10/10) ai cũng sinh đẹp tràn đầy nhựa sống... tiện đà tôi cũng tự khoe đã tốt nghiệp cấp 3 và có giấy gọi đại học sư phạm khoa toán, câu chuyện cứ thế tiến triển cùng độ thân mật tăng dần, sau trận đấu các bạn lại hẹn hò chiều mai nhé, chúng ta lại gặp nhau!

Tối hôm đó cảm thấy tâm tư, dự đoán chiều mai sẽ ra sao?, nhịp tim khác lạ

... mong trời sáng nhanh.

Sau hơn một tuần tự nhiên mình lại nhớ cách tính đạo hàm, giải phương trình lượng giác... dù rằng đã bỏ bút nghiên hơn 24 tháng,

cứ thế trôi đi thật nhanh, đơn vị chúng tôi đã làm xong doanh trại và hành quân lên chốt đỉnh 559, để lại các buổi ôn tập vào kỷ niệm.

Dù gì thì vẫn thích nhiều tiền

Năm 1978, tôi đóng quân tại Bản Súng Ngân Sơn, là đơn vị huấn luyện cán bộ chỉ huy nên cơ sở vật chất tương đối tiện nghi, có đàn ghi ta, có hội trường to và khu thể thao, nhảy cao, nhảy xa, bóng bàn, bóng chuyền... nói thật là so với ở chốt thì là một trời một vực. Cũng vì lý do đó nên tôi A9, Hải A5 hay chơi bóng bàn cùng nhau nên rất thân thiết, Hải tâm sự cha của Hải làm sếp ở cơ quan địa chất nên Hải cũng ít nhiều biết về khoáng sản, và Hải nói: Ngân tức là tiền, Sơn là núi dịch ra là núi tiền núi vàng... và hơn nữa Hải đã viết thư cho bố và biết được 1 hang gần đơn vị có nhiều vàng sa khoáng và rủ tôi có điều kiện là hai tên đi tìm và lấy vàng. Ôi giàu to rồi, hai tên bí mật xây dựng kế hoạch, tranh thủ ngày nghỉ đi xác định vị trí của hang, tiết kiệm tiền mua đèn pin và pin đèn... một chiều thứ 7, hai tên ra Ngân Sơn mua 4 bánh rán gói kỹ (tránh mùi làm đồng đội phát hiện) sáng sớm chủ Nhật bỏ ăn sáng hai kẻ mơ tiền xuất phát vượt ruộng, leo dốc khoảng 8 h sáng thì đến cửa hang, nghỉ lấy sức một tí teo hai tên thẳng tiến xuống hang, đi vào một đoạn thì sành sạch vút vút không biết bao nhiêu con dơi bay lượn, hang tối dần, phải bật đèn pin dò từng bước, lòng hang thấp dần và lép nhép nước, cứ thế đi, bò mãi hang vẫn cứ hun hút và có ngã 3, hai tên đánh dấu và tiếp tục tiến, rất lâu sau đến đoạn hang rộng và cao ráo hơn và có nhiều ngã 3, nhiều ngách cụt, có chỗ nền hang bằng, nhẵn... Hải giải thích chỗ này là nơi các cụ ngày xưa khai thác vàng, như vậy là đã đến nơi hai tên ngồi nghỉ, mệt, mùi hang ẩm ướt, thiếu khí nên tinh thần suy giảm. Hải soi đèn kiểm tra khu vực đó chỉ thấy đất đá lổn nhổn dưới lòng hang còn thành hang là những phiến đá lớn, vàng ở đâu đây?, Alibaba, Vùng ơi mở ra, niệm xong mấy câu thần chú thì tự nhiên đèn pin của Hải tối dần, tim bắt đầu đập, sống lưng bắt đầu lạnh, 36 chước, hai kẻ hám tiền đào tẩu thành công.

Tết 1977-1978

Sau 2 tháng huấn luyện Tân binh, đơn vị có một số thay đổi, liên lạc của đại đội ra quân vì lý do sức khỏe, văn thư đại đội đi học quân y, không biết thế nào đại trưởng lại chọn tôi làm liên lạc và văn thư, đang ở A 8 suốt ngày tập đội ngũ rất là mệt lại được lên C bộ oai lắm vì "lính tiểu đoàn hơn quan đại đội" hàng ngày ra trung đoàn nhận thư báo, sau là chăm lo cơm nước cho C bộ được cái tôi nấu ăn vào diện vừa miệng chỉ có ngon trở lên, thi thoảng lại qua nhà lấy thực phẩm tươi tươi và cải thiện bữa ăn của C bộ. Thế rồi khoá huấn luyện cũng xong, đơn vị lên làm đường Bắc Chợ Rã, làm xong doanh trại là đúng dịp Tết, cái Tết xa nhà đầu tiên, đơn vị thịt lợn và bò, tôi đi nhận thư báo có quen một số hộ dân lên mượn được một cái cối đá và chày gỗ nghiêng về để rửa giò, đang tuổi 19 "bẻ gãy sừng trâu" tôi giã được 5 cái giò lợn, 3 cái giò bò, làm xong đại trưởng ném thử và lệnh ngay: cất kín lưu hành trong C bộ. Giò đã có, Tết thì cận kề đại trưởng lại bảo tôi đi đào củ mài cùng đại trưởng nói thật môn đào củ mài là môn khó và mệt hơn giã giò, vì không quen lên tôi chỉ phát bụi và thu gom mang củ mài còn đại trưởng dùng thuổng đào rất lành nghề, buổi chiều cũng được khoảng 5-6 kg. Dịp ấy đài ori on tong chuyên phát bài người đi xây hồ kè gỗ và bài ăn 4 kg lá sắn thì bằng ăn 1 kg thịt bò, do đó tôi cũng muối được một Âu dưa lá xắn... thế rồi Tết cũng đến buồn vì xa nhà cũng có, vui vì bữa ăn có thịt có lá sắn muối dưa... hôm mừng 1 Tết tôi xuống chơi với A 6 là A có Thái, hiền, vinh là bạn học lớp 10, các đồng hương chia sẻ buồn vui, một lúc tôi quyết định về C bộ lấy 1 cái giò xuống mời các đồng hương đánh chén, ôi vui thế, cái Tết xa nhà đầu tiên, tình cảm đồng hương, điều kiện lúc đó tạo nên một tâm tư đến bây giờ cũng không tả nổi. Buổi tối đến đại trưởng xét hỏi bị mất một cái giò tôi liền khai thật, đại trưởng lệnh điều tôi xuống A 6, trưa hôm sau có khách trung đoàn đến chúc Tết, đại trưởng lại lệnh cho tôi về vị trí liên lạc văn thư để làm nhiệm vụ.

48 giờ phép

Ăn Tết lính đầu tiên xong, đơn vị hành quân lên xã Nghiên Loan, tôi trọ nhà ông Ngán trên đèo Keo Đięp (Đèo Yêu) tôi cùng đại trưởng nhận tuyến và giao cho các A vị trí để thi công mở đường, ngày ra quân Chính ủy trung đoàn Tô Văn có thơ rằng:

Suối ngàn reo, suối ngàn reo

Cơ Ngô bí đỏ khỏe người tăng cân

Sau thơ là tiếng cuốc, tiếng senger tiếng hai... ba ta cùng kéo trang ười đất rào rào xuống khe, đến chiều từng tảng đá mồ hôi, từng vĩa đá dài, to lớn hiện ra, tiếng cuốc, tiếng xẻng được thay thế bằng tiếng búa, tiếng troòng và tiếng mìn chát chúa... làm được khoảng 1 tháng thì đơn vị nghỉ và đi bảo vệ các điểm đổi tiền, được nghỉ mấy ngày đơn vị lại tiếp tục bài trường ca: sáng troòng trưa nổ mìn, chiều troòng, sáng cơ ngô bí đỏ, chiều bí đỏ cơ ngô.

làm được mấy tháng thì đại orionton phát bài liệt sỹ Lê Đình Chính, rồi tình hình người Hoa phức tạp, biên giới căng thẳng, đơn vị hành quân về doanh trại tập luyện sẵn sàng chiến đấu.

Một hôm sau bữa cơm trưa Đại trưởng bảo cho tôi nghỉ 2 ngày để về nhà(phải giữ bí mật), tôi mừng quá chỉ cầm ba lô lộn ra thị trấn chợ rã bắt xe để về, đợi đến 18 h vẫn không có bóng dáng 1 chiếc xe nào thì tôi gặp Cường cùng đơn vị tôi nói chuyện với cường và mượn Cường 1 con dao găm(lưỡi lê đã chuyển đổi thành dao) tôi mời Cường cùng ăn thạch và bánh cóc mò, tìm một ống mạy thốc làm ống đựng nước, bụng đã no, tinh thần sẵn sàng khoảng 19 h tôi đi xe " Căng Hải" hướng Chợ Rã - Bắc Kan(65 km) thẳng tiến.

Đi một lúc thì đến Yển Dương có trại cải tạo B quay, tôi hơi lo, bồn chồn nhưng chân vẫn bước đều, bỗng loạt soạt, tiếng chạy dồn dập tôi ngồi thụp xuống, tay lăm lăm dao Lê, định thần thì là một đàn dê thấy động nên chạy tán loạn, hú hồn.

Không dám nghỉ tôi đi như nhanh hơn, đi mãi đi mãi đến chân đèo vị hương từ dưới nhìn lên trên cao có cây đa um tùm, tối mờ ảo, nhìn cành cây, ánh sáng tạo ra hình thù kinh dị như là ma, quỷ, lại sợ rồi, tay lại lăm lăm dao Lê, chân tiến bước rồi cũng qua tuy mệt nhưng đi nhanh và không dám nhìn lại...

Hết đèo Vi Hương là đến thị trấn Phủ Thông, nơi ấy có rất nhiều gia đình người dân tộc Hoa, vừa thoát nỗi sợ ma thì đến chỗ đông người lại sợ kẻ (phản động) lại phải cầm dao, lại phải cảnh giác, chân vẫn thoăn thoắt bước đều, ơn giờ không có chuyện gì xảy ra.

Khoảng 4 -5 h sáng thì tôi gặp một người đi xe đạp, lại gần thì nhận ra là bạn Hoa học cùng lớp, tôi mừng quá và như quả bóng bị xịt hơi, tự nhiên thấy bắp chân mỏi nhừ, tôi ngồi phệt xuống. Một lúc Hoa lại tôi về nhà.

Một đêm không ngủ, 10h liên tục vượt qua 65 km, tuy mệt nhưng được mẹ chăm cơm thịt, người khỏe nhanh, tranh thủ đi thăm họ hàng và không quên mua vé ô tô để về đơn vị, về một ngày đã hết, 9h hôm sau lại lên xe về đơn vị trả phép đúng hạn, bí mật đến tận ngày hôm nay.

Bình luận 3

Nguyễn Đạt

Chuyện hay... Nhưng Những năm bảo vệ biên giới chưa có chính ủy. chỉ có Phó ct thôi đồng đội

Tâm Nguyễn Thạch

Nguyễn Đạt có chữ bạn, trung tá Tô Văn, áo, mũ dạ tá, chính ủy trung đoàn ông nào trông cũng đẹp, oai vệ lắm

Nguyễn Đạt

Tâm Nguyễn Thạch đây là gọi quen thôi. còn chính trong văn bản đã thay rồi đồng đội à...

Dương Hoàng

Thời kì đánh Tàu là cán bộ Chính trị nhiều tên gọi:

Đại đội (Tiểu đoàn) phó chính trị

Phó Đại đội trưởng về chính trị (huyện đôi gọi Phó chỉ huy trưởng về c trị)

Đại đội phó c trị

Nay là Chính trị viên Đại đội, tiểu đoàn.

Cấp e, f, lữ, Qk QĐ Là Chính ủy

Nguyễn Đạt

Dương Hoàng 86 đại hội xong mới chuyển về chính ủy Trung đoàn theo kiểu cũ từ cấp trung đoàn. (trước là trung đoàn phó chính trị) Riêng từ C D từ phó chính trị sang chính trị viên tiểu đoàn và chính trị viên đại đội bỏ chữ (phó).

Tâm Nguyễn Thạch

Dương Hoàng năm 77- 78 là chính ủy, sau thay đổi thế nào thì tôi không biết nữa vì từ 1979 -1981 tôi về A rồi suốt ngày làm bạn với: súng trường chân đất chiến hào trơn rồi ra quân không để ý đến cán bộ trung đoàn nữa!

Nguyễn Hùng

Tâm Nguyễn Thạch nói như đồng đội là đúng vì từ năm 1979 đổ về trước cấp Trung đoàn trở lên là Chính ủy. Sau năm 79 ta thực hiện chế độ một thủ trưởng nên đã bỏ chức vụ Chính ủy, cho mãi đến gần đây mới khôi phục lại chức vụ Chính ủy.

Táp Ná Boong Hây

Để làm doanh trại, toàn bộ chiến sỹ đều phải đi cắt cỏ tranh để lợp mái, ngày đầu đi gần càng ngày càng phải đi xa mới có cỏ tranh để cắt, sáng sớm chúng tôi đi từ thị trấn Thông Nông - Lương Can, được một đoạn thì vượt eo núi đá để đến khu vực Táp Ná, xa xa những bãi cỏ tranh rộng, trông rất gần nhưng lại rất xa, chúng tôi đi qua mấy đoạn suối, và khe đá ẩm ướt đầy lá han đỏ, các em lính tổng động viên 1979 chưa quen địa hình, chưa biết lá han liền bị lá han đốt rát, ngứa khắp chân, tay, bọn họ bắt đầu dõn toa gãi, xuýt xoa. Cùng lúc đó có tiếng con gái phía xa và mỗi lúc càng gần, tự nhiên hết rát, hết ngứa mọi người đều đơn đả chào hỏi làm quen, qua hỏi han thì biết đoàn chị gái, em gái là người của Lâm trường huyện về thăm nhà ngày chủ nhật. Chúng tôi tách tốp từng cặp vừa đi vừa trò chuyện thân mật... đoạn đường như vô tình ngăn lại, đã đến vạt đồi có cỏ tranh, hai đoàn phải lưu luyến chia tay...

Mấy hôm sau, khi đi chợ Thông Nông tôi nhìn thấy mấy tên lính nhà ta đứng với mấy bạn gái và nói chuyện rất thân mật, rồi phiên chợ tan họ cùng về nhưng hướng đi về khu tập thể lâm trường...

Cơm trưa đã lấy về, mà A vẫn trống vắng, đói là ta ăn cơm trước, đến khoảng hơn 13 h vẫn không thấy tên nào về, sợ cơm thiu thì phí, ta lại dậy đánh chén, hôm đó được một bữa no nê...

Mỹ nam kế

D17 F346, đóng quân tại Bản Súng - Ngân Sơn, doanh trại nằm giữa vùng đồi trọc toàn cây guột và cỏ tranh và dây Hà thủ ô..., nên việc tiết kiệm củi và lấy củi là nhiệm vụ được quán triệt ưu tiên hàng đầu. Mỗi tuần đi lấy củi một lần, lúc lên đỉnh đèo gió, lúc đi xã Cốc Đán... mỗi cung đường đi về khoảng 15-20km, tuy mệt nhưng được cái tự do thoải mái, vừa được ăn sim chín, ổi găng lại quen biết nhiều bạn, cùng nhóm có Điền rất điển trai tướng mạo đàn ông, đi đến đâu các thôn nữ mắt đều liếc liếc.

Hôm đó vừa nhận phụ cấp, trông túi có tiền, khi đi lấy củi, nhóm lính ra cửa hàng ăn mua và ăn bánh rán, đang vui vẻ ăn bánh thì em gái nhân viên ra chỗ nhóm lính, nhìn thấy Điền, em nhân viên sững người và cảm thấy có mưa rào kèm sấm sét nổ to, mọi người nhìn

biết ngay em đã cảm nắng Điền rồi... lúc nhóm rời đi lấy củi em lại nhắc lần sau các anh lại đến cửa hàng

Vừa đi vừa tán và tuần sau đã đến, nhóm lính lại vào cửa hàng mua bánh, và Thìn có ra bên cạnh cửa hàng thì thấy một đồng củi rất to mà lại gần lối đi tắt về đơn vị. Thìn vào trao đổi báo cáo thông tin mới lên nhóm quyết định Điền ở lại còn toàn nhóm ra chợ chơi, đi một lúc nhóm quay về thấy Điền và em gái vẫn ngồi tâm sự, nhóm vào quán còn Thìn ra khuôn đủ số khúc củi ra đường tắt và giấu kín, trưa nhóm cáo từ ra về, em lại hẹn lần sau lại đến, Điền lưu luyến chia tay và nhóm quyết định đi đường tắt và không quên phần củi của mình...

Ngân Sơn 1978

Từ ghét tới quý mến

Tốt nghiệp lớp A trưởng với quân hàm hạ sỹ mới tinh tôi về C6, được bổ nhiệm chức A phó cùng A trưởng lãnh đạo chỉ huy 10 chiến sỹ học tập, lao động và sẵn sàng chiến đấu. Vị trí nghỉ, ngủ của tôi sát với Hiền, hăn to cao và đặc biệt hăn có 01 cái đài bán dẫn bốn băng, cứ khi ngủ trưa và ngủ tối là hăn mở đài, hồi ấy sóng yếu nên nó cứ xoèn xoẹt, rồ rồ, rồi cả tiếng Trung Quốc, nghe mà chán, không ngủ được, tức lắm nhưng không dám nói, vì là ma mới, với lại hăn to cao nhìn thấy đã chồn rồi.

Cứ thế hôm nào cũng như rứa, nhưng cũng chỉ ôm cục tức trong lòng, và chỉ mong hăn hết tiền không mua pin được nữa...

Tháng 7/1980, đơn vị tập xạ kích, nên lính ta nhàn hạ ngồi tụ tập tán chuyện tào lao, thì Hiền mở đài và âm thanh của đài phát: Lĩnh là đài phát thanh khu tự trị việt Bắc phát thanh trên các làn sóng điện xoong síp hả thí síp hả sí pác mét, sau hồi nhạc là tin chính: Việt Nam mài trung tá Phạm Tuân, liên Xô mài đại tá gorobatco í tào pháo vũ trụ nghiên cứu bèo hoa dâu phục vụ tào miến, háng dia trái đất an toàn. Nghe tin ai cũng phấn khởi vì Việt Nam có người bay lên vũ trụ, thế là cả đơn vị nghỉ giải lao ngồi hóng tin đài nói, một lúc sau Hiền lại mở đài tiếng nói Việt Nam, hôm ấy nhiều tin lắm và Đài như cán bộ tuyên huấn về lên lớp cho đơn vị, ôi thích quá...

Sau buổi ấy tôi không bị ức chế về tiếng xèn xẹt, rồ rồ nữa và thậm nghĩ đợt nhận phụ cấp này sẽ mua tặng Hiền 1 cặp pin đại.

Chả cái đại nào giống cái đại nào

Chả cái đại nào giống cái đại nào: vận dụng các kiến thức học được từ lớp A trưởng, tôi tâm huyết lãnh đạo chỉ huy tổ tăng gia quyết tâm thực hiện nhiệm vụ được giao. Nhận nhiệm vụ, tôi nghĩ làm tăng gia có gì phức tạp khó khăn gì đâu? Với tâm lý đó chúng tôi bắt tay vào công việc, nào làm lán trại, bếp nước, chuồng gà, chuồng vịt, cuốc đất, tìm hạt giống, con giống, việc dùng sức rất rể làm còn việc hạt giống, con giống, phân bón lấy ở đâu? Ôi khó rồi khó rồi

Kê, cái gì ngon ăn trước, chúng tôi cuốc đất, đánh luống đẹp để và ra chợ mua hạt giống về reo, được cái em bán hạt giống rất ưa nhìn mà lính thì giỏi dân vận nên giá bán như là biếu và em còn hẹn nếu rảnh thì đến chơi nhà, cứ thế dần dần có kinh nghiệm có uy tín nên việc con giống, phân bón cũng được giải quyết êm đẹp. Khoảng 2 tháng sau rau muống đã có mặt ở bếp ăn đại đội và trong sân lán cũng có mấy cặp đôi gà vịt chạy lon ton... bước đầu tổ tăng gia hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Rồi một hôm anh em đi xin phân, tôi ở lán nên hơi buồn và thêm thuốc lá, có thuốc nhưng không có giấy, nên tìm loanh quanh thì phát hiện tờ giấy vở học sinh trên sạp chỗ lão chiến già, tôi cầm lên thì đó là bức thư viết gần kín 3 trang, tôi liền đọc lướt qua:... .. anh ơi cặp gà em mua đây đã đẻ được 10 quả trứng to, quả trứng to đó anh sau này là trai hay là gái, anh sớm về trả lời em nghe... đọc đến đây tôi giật mình đọc trộm thư là vi phạm pháp luật, tôi liền gấp thư thì lại nhìn trang ba toàn bộ là phần tái bút, ôi tái bút lại dài gần bằng thư, tôi lại nhìn thì tờ giấy là giấy kẻ ô rô, và vẫn còn 1/3 giấy trắng, tôi đánh liều cắt 1 phần giấy còn trắng và cầu kỳ tách phần giấy làm 2 nửa và quần thuốc hút, thuốc thơm, tàn trắng đang đề mê thì Chiến ập vào, thôi thế là song, Chiến mắng tôi một trận, tôi im lặng hồi lâu rồi anh em giảng hoà với điều kiện: đền bù 1 Lạng thuốc lá Nam Tuấn. Dương yên, dương lành lại đọc trộm thư, đại thật

Tối ấy là ngày 17 âm trăng tròn muộn tôi ra chợ mua thuốc và vào nhà em Hà lấy quần tôi nhờ va hộ, xong việc tôi thoăn thoắt đi về, đến chân đoạn dốc gần lán, dưới ăng trắng và từ dưới nhìn lên tôi thấy bóng lão Chiến thập thò tôi đoán ngay, lão có ý đồ gì đó? Tôi cảnh giác và vừa đi vừa huýt sáo nhỏ nhỏ, đến điểm một bóng người

sồ ra, tôi ngồi xuống, đảo người, tung chân đạp, bóng người bị ngã dúm dúi và đập vào bụi cây cỏ Nhật ven đường, định thần lại tôi nghe tiếng lão chiến: Tao đây mà, đau quá.

Lại đại rồi, mày lại trêu tao à. Thế là hoà anh em đoàn kết hơn xưa

Rạng sáng ngày 23/2/1979

Hôm nay lại nhớ lại: Rạng sáng ngày 23/2/1979, sau một đêm vượt vây tôi và Thuyền có đến 1 khe núi ở đó có nhiều người dân và bộ đội đang ẩn náu, khe núi này thuộc xã Ngũ Lão - Hoà An - Cao Bằng, lúc đó có nhiều quân Tàu đang đi lại ở ngoài cánh đồng. Buổi trưa tôi có gặp mặt một sỹ quan đeo quân hàm đại úy có phù hiệu mai rùa, đến tối chỉ có tôi và Thuyền vượt vây, còn mọi người ở lại. Tôi đăng bài này mong có hồi âm của Thuyền(quê Thuỷ nguyên - Hải Phòng và đồng chí sỹ quan: Đại úy phù hiệu mai rùa(về sau hỏi rõ là sỹ quan thuộc đơn vị quân pháp) mà tôi gặp ở khe núi đó.

Khôn hay hèn nhất?

Không biết là khôn hay hèn nhất: Khoảng 17h ngày 22/2/1979, từ nương nước thủy điện Suối Cùn tôi và Thuyền vượt sông và đường quốc lộ rồi đi vào con đường mòn, đi một lúc thì thấy không gian quang đãng, 1 bên là khu có nhà dân ở, một bên là bãi vườn soi và ruộng lúa, đang đi thì Thuyền vấp ngã, tôi quay người giúp Thuyền đứng dậy thì phát hiện do Thuyền vấp vào dây điện mà ngã, nhìn quan sát thì phát hiện phía xa có một tốp lính Tàu đang hì hục làm việc gì đó, tự nhiên chả ai bảo ai tôi và Thuyền đồng loạt ngồi xuống sao cho càng thấp càng tốt, một lúc định thần lại thì Thuyền bảo tôi là cắt đứt dây điện đi, nghĩ một tý tôi nhớ ngày xưa mình. Đã từng ở C thông tin, nên tôi bảo Thuyền không được cắt, vì cắt thì bọn tàu sẽ quay lại nối dây thì lúc ấy tôi và ông trốn đi đâu đây? Thế là hai tên tạt chui vào bụi nằm chờ tối hẳn mới tiếp tục cuộc vượt vòng vây

Ngày 21/2/1979

7h, ngày 21/2/1979, cán bộ và chiến sỹ B3 C3 D17 F346 do chính trị viên Quý chỉ huy hành quân đến Suối Cùn - xã Ngũ Lão - huyện Hoà An - Tỉnh Cao Bằng để chốt chặn, tiêu diệt và kìm chân quân tàu tại đây. Đến nơi cán bộ và chiến sỹ B 3 được sắp nhập vào các A của

C1 D17 với một dòng lý lịch trích ngang do C 1 lưu giữ, cụ thể như sau. (ví dụ: Nguyễn Thạch Tâm, 1959, Bắc Kan, A9 B3 C3 D17 F346, Ngày 21/2/1979.)

Sau một ngày chiến đấu kiên cường, quả cảm tiêu diệt rất nhiều quân địch đến 19 h quân tàu chiếm được trận địa, trong trận đánh chúng tôi có người hy sinh và bị thương, B3 của tôi có:

-Hải quê huyện Vĩnh Tường- Vĩnh Phúc và Ngôn quê Đại Từ -Bắc Thái hy sinh tại trận địa

-Kỳ quê Hàm Yên - Hà Tuyên bị thương vào bắp chân sau mấy ngày rút lui thì bị nhiễm trùng, mất máu sau đó Hy sinh

-chính trị Viên Quỳ trong quá trình vượt vòng vây bị đạn lạc của Tàu bắn hy sinh.

Sau trận đánh Đơn vị chúng tôi không được đi làm công tác thương binh liệt sỹ(Thu dọn chiến trường) với lại không có giấy tờ hồ sơ gì khi tham gia chiến đấu. Và hơn nữa 4 tháng sau chúng tôi tốt nghiệp lớp A trưởng mỗi người lại tách đàn về các đơn vị khác.

Tôi biết Gia đình Ngôn chưa tìm được hài cốt, còn Liệt sỹ Hải, Kỳ, Quỳ, không biết như thế nào? (khi đồng chí Kỳ hy sinh thì đã được người dân chôn cất)

Bài đăng mong muốn các đồng đội B3 C3 D17 F 346, thân nhân các liệt sỹ chia sẻ thông tin liên quan có thể may mắn tìm được Hài cốt của đồng đội mình.

Một ngày mưa buồn

Một ngày mưa buồn - nặng tình đồng đội: Ngày xưa ngày xưa đã lâu lắm rồi, vào một buổi sáng anh em tổ tăng gia đang cuốc đất, lên luống để reo rau muống, đang đều tay xuôi việc bỗng dưng trời đổ mưa to, ôi mưa rừng ơi mưa rừng, mưa như trút nước, kéo dài đến tận gần trưa, mệt quá trời tạm dừng mưa nên anh em lại ra cuốc đất nhưng đất quá nhão nên không làm được.

Vào lán anh em trao đổi thay đổi kế hoạch, phân công Quyết trực lán tôi và Chiến đi "học tập kinh nghiệm " chúng tôi không quên mua một bi đông rượu rồi tổ tăng gia trung đoàn thẳng tiến, nơi ấy có anh Hiền phụ trách và là đồng hương của tôi.

Đến nơi, do là đồng hương của lãnh đạo nên anh em của đơn vị niềm nở đón chào và tất bật chuẩn bị cơm trưa đón khách, không khí ấm cúng, nhưng ngặt một nỗi là có rượu lại " không có chất tanh" và ở đúng hoàn cảnh:

Ao sâu nhiều cá không chài lưới

Vườn rộng rào thưa khó đuổi gà "

Đang bí thì bỗng dưng dưới sông có tiếng vịt kêu, mọi người ra bờ xem thì thấy nước lũ tràn về, nước sông đục ngầu nên lũ vịt hứng khởi nô đùa, trước tình hình thực tế, anh Hiên nêu ý tưởng bắt vịt, chỉ đợi có thể Yến mặc quần đùi cởi Trần xung phong bắt vịt, hăn lội ào xuống, xác định vị trí đàn vịt, rồi hăn lặn và điều kỳ diệu đã đến vịt bị rút chân, có vịt chết đuối...

Bữa trưa nhiều sự kiện có rượu có vịt chèo cánh sáo măng... đến chiều tối vẫn còn nâng nâng!

Tình mẹ bao la

Tình mẹ bao La: Thông Nông, sau Tết năm 1979- 1980, hôm đó tổ tăng gia chúng tôi đang làm lại lán, vào khoảng 9h, thì Phượng dẫn mẹ tôi đến, bất ngờ đến tột độ, tôi và mẹ không nói lên lời, anh em trong tổ ngỡ ngàng không biết như thế nào? Thì tôi gọi mẹ lên đây à? và mẹ nhìn tôi đang ở giữa cánh đồng xung quanh ngổn ngang cây que và các tấm tranh rơm mà mắt mẹ nhoà lệ. Định thần lại lão Chiến già sốt sắng dùng vầu và tranh rơm làm một mái tạm và dìu mẹ tôi vào ngồi nghỉ.

Anh em trong tổ vẫn tiếp tục làm lán còn tôi ra chợ mua thực phẩm và về nấu cơm. Tuy vẫn ngổn ngang cây que, tranh lá, mẹ và chúng tôi ăn cơm vui vẻ ngon lành.

Đến khoảng 18 h lán đã được lợp xong, chúng tôi cùng mẹ ăn tối nói chuyện và biết rằng Phượng từ viện 91 về đơn vị và mẹ theo Phượng vượt 200 km lên thăm con nơi biên cương xa xôi, nơi ấy vừa trải qua cuộc chiến khốc liệt.

Trưa hôm sau, lán chúng tôi đã làm xong khang trang sạch sẽ thì mẹ lại ra bến xe đi về. Một kỷ niệm mà có thể không ai có được. Trên đời này không ai tốt bằng mẹ!

Một phen hú hồn

Một phen hú hồn: Với khẩu hiệu " Vui Xuân mới không quên nhiệm vụ " vào cuối năm 1979, đơn vị huấn luyện để nâng cao năng lực, sức mạnh sẵn sàng chiến đấu... sau khoảng 1 tháng rèn binh, Tiểu đoàn tổ chức bắn đạn thật cho các xạ thủ B41 tại trường bắn Thông Nông, C6 là đơn vị chủ quản chịu trách nhiệm bảo vệ, cảnh giới, báo bia... và toàn thể chiến sỹ đến thao trường bắn học tập kinh nghiệm. Kể cũng sướng, mấy ngày liền được ăn ngon, không phải lặn Lê, không phải một hai một chỉ việc ngồi xem các xạ thủ thi thố...

Lần lượt các xạ thủ vào bắn, ước khoảng 10-15 người bắn và có nhiều tiếng nổ to nhưng bia xe tăng vẫn đẹp như mới, các chỉ huy hội ý và yêu cầu các xạ thủ rút kinh nghiệm về ngắm bắn... nói chung là các kỹ năng bắn B41... Rồi xạ thủ tiếp theo vào vị trí bắn, dùng một tiếng nổ to nhưng bia vẫn lành, xạ thủ tiếp theo vào vị trí bắn các động tác thuần thục rất tự tin xạ thủ bóp cò và một tiếng rít... kéo dài, một bó đuốc phụt ra phía sau lúc la lúc lẻo nhằm hướng chỗ lính ta ngồi tham quan học tập mà bay tới. Bó đuốc bay nhanh nhưng bộ đội ta nhanh hơn đã vận dụng các kỹ năng thoát thân và ra khỏi khu vực trước khi bó lửa rơi xuống...

Buổi trình diễn bắn hỏa lực B41 tạm dừng, sau đó mới biết lô đạn trên là lô đạn do Tàu sản xuất và đã hết hạn sử dụng cần tiêu hủy. Ôn giới vẫn sống khỏe

Kỷ niệm xa xưa

Ảnh của Khải Trần làm tôi nhớ một kỷ niệm xa xưa: Buổi sáng của một ngày nọ, đơn vị tập chiến thuật phục kích quân Sơn cước.

5 giờ sáng A trưởng chỉ huy chiến sỹ hành quân chiến đấu, đội hình hàng một theo lối mòn đi mãi, đi mãi một lúc lâu thì đến địa điểm tập kết, A trưởng ra lệnh và phân công vị trí cho tổ tam tam chiếm lĩnh vị trí mai phục. Ổn định vị trí anh em chiến sỹ dọn dẹp, vệ sinh và tìm cây cỏ làm đệm ngồi thoải mái vừa hút thuốc nói chuyện vui vẻ... trời sáng anh em bắt đầu đi lại và quan sát tìm hiểu khu vực xung quanh thì phát hiện gần đấy là một dòng sông có nhiều tảng đá to lớn, mọi người mon men ra bờ sông thì phát hiện rất nhiều ốc bám vào đá, nhanh như cắt Trường quần đùi cởi trần tay cầm mũ lao

xuống đến hòn đá vết 1 quệt được đầy 1 mũ ốc, thấy thể Vinh, Quyết cũng xuống vét ốc, anh em trên bờ tạo hố để giữ ốc, loáng một cái mà bắt được bao nhiêu là ốc, ốc bò ra khỏi hố nhiều nên mọi người đều cởi quần dài túm ống để đựng ốc. Công việc bắt ốc tạm nghỉ chuyển sang công đoạn chặt mạy thốc đổ ốc vào ống và luộc ốc. Rồi thời điểm quan trọng cũng đến: ốc chín rồi mọi người tay dao thoăn thoắt chặt dứt ốc, mút ốc điệu nghệ, lành nghề... một lúc sau do chưa ăn sáng lại chén nhiều đặc sản mọi người có cảm giác cồn cào lao đao, ái già say ốc rồi!

Đến trưa hết buổi tập hăng say, toàn A trên cổ ai cũng lủng lẳng hai ống quần ốc căng đét. Đến gần đơn vị mọi người chia nhau lấy quả và lá ớt chỉ thiên, lá lốt, búp giềng, măng tre... đang vào nhịp thì một lão ké đến bắt đèn măng tre, mọi người xúm vào xin lỗi và biếu ốc đèn bù, thế rồi hai bên vui vẻ dĩ hòa vi quý, đường ai lấy đi...

Trưa, chiều hôm đó cả B liên hoan đặc sản chỉ thương mấy cái ăng gô tróc sơn, đen nhem.

Thông Nông -1979

Kể chuyện xưa

Đêm nay anh ngồi lặng yên nghe tôi kể chuyện xưa...: Sau khi chia tay D 17, tôi về C6, nhập đơn vị tôi chủ động bắt quen với mọi người nhưng anh em cũng còn có phần giữ kẽ, đến tối sau bữa cơm chiều mọi người ngồi quây quần trong căn lán nhỏ và bắt đầu nói chuyện rôm rả, trong A có đồng đội Ma Văn Xoa người to béo trông rất vui nhộn bắt đầu câu chuyện:

Sau mấy ngày chiến đấu cao điểm 800 mặt trận Trà Lĩnh- Cao Bằng do đơn vị trấn giữ vẫn đứng vững, các làn sóng tấn công của tàu đều bị bẻ gãy, quân tàu chết la liệt, toàn thể cán bộ chiến sỹ của đơn vị càng khí thế và tích lũy kinh nghiệm nên sức chiến đấu của đơn vị có hiệu quả rất cao, vào thời điểm đó quân tàu từ thị xã Cao Bằng đánh tập hậu, tứ bề thọ địch, cầm cự đến tối toàn đơn vị rút lui khỏi trận địa bắt đầu hành trình vượt vòng vây...

Sau khoảng một tuần lườn lách qua các khe núi, trườn đồi, Xoa chưa được ăn gì ngoài việc uống nước khe suối, bụng đói cồn cào bắt buộc Xoa phải liều lĩnh đi ra khu cánh đồng tìm kiếm thức ăn, may

mắn ở đây có 1 mảnh vườn trồng mía, Xoa liền chui vào giữa vườn an toàn rồi đánh chén...

Bụng đã êm êm Xoa lại bắt đầu hành trình, một lúc sau đang đi trên một đồng đồi tự nhiên Xoa thấy bụng nhâm nhâm đau, cố đi nhưng không được nên Xoa vào chỗ bụi cây cỏ Nhật và ngồi xuống xả nỗi buồn, sườn đồi dốc, đất lại tươi, Xoa bám vào cây cỏ Nhật cố gắng giải quyết nhanh, một lúc sau bỗng phụt... cây cỏ bật gốc Xoa lăn tự do xuống chân đồi, tuy đau một tý nhưng quần áo không ướt, vẫn sạch nguyên...

Với khiếu kể chuyện, khuôn mặt biểu cảm, câu chuyện này Xoa kể bao nhiêu lần mọi người vẫn thích thú lắng nghe, từ đó Xoa mất tên và được gọi bằng tên thân mật: Cỏ Nhật

Cuộc thi sinh tử

Cuộc thi sinh tử: Những tháng ngày học tại trường đại học "Bạt tả luy" tại Đèo yêu - Chợ rã, khoảng 10 giờ ngày hôm đó, dưới trời nắng nóng Dũng và Vinh đang đẩy xe cải tiến chở đất thì bất hoà nên vô tình để xe cải tiến bị trôi xuống tả luy âm cao khoảng 7-8 m. Dũng và Vinh phải xuống kéo xe lên, do đất tươi, xốp khi kéo xe, chân của Dũng và Vinh bị ngập đất đến đầu gối nên Dũng và Vinh rất vất vả mới kéo xe lên được.

Với chủ đề đó, giữa trưa nắng Cường và Thành thách đố: Hút liền 10 điều thuốc lào rồi kéo xe cải tiến từ chân tả luy lên, ai thua thì trưa nay phải nhường xuất cơm Ngõ cho người thắng.

Nội dung, điều lệ cuộc thi rất đơn giản, trước sự cổ vũ nhiệt tình, sôi động của đoàn choong đá và trang đất, Cường và Thành bước vào cuộc thi:

- 10 điều thuốc Lào đã hút xong, Cường lao xuống cầm còng xe và kéo lên được 3 m thì mệt và tạm nghỉ, do đất tươi nên bánh xe và chân Cường bị đất nện chặt, Cường càng dốc sức kéo xe thì chân và bánh xe càng lún sâu, kết quả xe lên được 3 m

- Thành bước vào cuộc thi với khí thế hùng hục, nhưng kết quả tương đương với kết quả của Cường

Không khí công trường được một hôm sôi động, vui vẻ và bữa trưa vẫn thể phần ai người ấy ăn chỉ có điều nhóm làm đường thất thoát

18 bị thuốc Lào Vĩnh Bảo.

Hành trình vượt vòng vây

Sau khi quyết định không cắt dây điện thoại, tôi và thuyền tục xuống mương nước có thành cao và đầy đặc cỏ cuộc, Cô thương hay sao í, đang gặp nguy hiểm lại có chỗ ẩn nấp tuyệt vời. Ngồi phía trong nhìn ra thì thấy rất nhiều cuộc, tự nhiên lại nhớ thời bé chơi trội cuộc búng tai.....

Trời tối hẳn, tôi và Thuyền nhằm hướng thị xã Cao Bằng, nơi có tiếng súng và nhiều ánh chớp, đi một lúc thì đến một khu như công trường làm gạch, tôi và Thuyền vào một nhà như nhà kho thì thuyền nhặt được một đôi giầy và chúng tôi đi tiếp đến chân một ngọn đồi, lúc ấy khoảng hơn 20 giờ thì trên đồi có nhiều tiếng nổ: gâu gâu gâu... viu viu viu... hàng loạt dài hình như là tiếng đe pa của pháo H 12, không biết của ta hay địch, tôi quay ngoắt 90 độ đi càng xa khu vực đó càng tốt, đi một lúc thì gặp một con mương nước hai tên lội ào xuống đi nhanh, hết đoạn suối thì đến khu vực có một số nhà dân nằm rải rác.

Xa trận địa pháo, trời về đêm nên tiếng giầy có nước của Thuyền kêu oàn oạt như báo cho mọi người biết hai thằng đang đi chôn, tôi bảo Thuyền cởi giầy ngay, Thuyền giật mình liền cởi giầy đeo lên cổ và hai tên vẫn tiếp tục đi

Đi một lúc thì nhìn trời sáng ra, định thần và quan sát thì phía trước là một cánh đồng, cần tắc vô áy náy chúng tôi đi về khu vực đồi giáp ruộng, đang đi thì phát hiện phía xa xa hình như có nhiều nòng pháo ngắn ngắn, đúng là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, hai tên bắt đầu run, tâm trạng lo sợ...

Trời thì sắp sáng lại vào đúng cửa tử, tiến thoái lưỡng nan... một lúc sau tôi quyết định vượt qua khu vực đó, hai tên đi khom thấp, lợi dụng những bụi cây thấp để ẩn nấp và hành tiến, rồi cũng đến gần nơi nguy hiểm, chúng tôi ngồi im và quan sát kỹ lưỡng thì phát hiện khu vực ấy có một đàn trâu bị chết, bụng trương và 4 vó chống lên trời, hai tên thở phào và ngồi nghỉ xả trét, Thuyền lại đi giầy nhưng tôi kiên quyết nếu ông đi giầy tôi và ông tách đàn

Những ngày đáng nhớ tháng 2/1979

Bạn Thuyền ở đâu? Lên tiếng xem kẻ thế đã đúng và đủ chưa?

*

Vượt qua trận địa "pháo trâu", lúc đó khoảng 4-5 giờ, nên chúng tôi đi nhanh và chú ý quan sát rồi tìm được một khe có nhiều cây to và nhiều tảng đá mồ côi, chúng tôi vào ẩn nấp thì gặp nhiều bộ đội và dân thường ẩn nấp rải rác trong khe, tôi gặp một người dân để hỏi hướng đi về đèo Cao Bắc thì người đó chỉ hướng đi về Khâu Đồn - Cây 8 thị xã Cao Bằng. Biết được hướng đi, tôi đi ra bìa khe quan sát và định sẵn hướng đường để tối đi, đang quan sát thì thấy một nhóm lính tàu phía xa đang đi lại trên cánh đồng, tôi vào bảo và cùng Thuyền tìm một hẻm kín đáo, cách xa khu bộ đội và người dân, cảm thấy an toàn tôi ngủ 1 giấc ngon lành.

Khoảng 18 h, đang đứng ở bìa khe tôi nhìn thấy phía xa xa 2 quả pháo hiệu bay vọt lên, sau đó tôi gọi Thuyền lên đường hướng Khâu Đồn - Cây 8 thẳng tiến. Cứ men theo khe núi, lối nhỏ mà đi... sau khi cắt ngang mấy con đường dân sinh chúng tôi vượt đường cái đi một lúc thì gặp bãi soi đến đó chúng tôi tạm nghỉ và quan sát phía trước hình như có 1 cây cầu treo, đến gần thì đúng là cầu treo thật, Thuyền đi lên định qua cầu nhưng tôi ngăn lại, lối nhỏ là lối an toàn, tôi và Thuyền lần xuống và lội qua sông, chúng tôi tiếp tục đi theo con đường của cầu treo và về đến Khâu Đồn, qua ngã 3 một đoạn thì mùi xác chết rất lặng, đậm đặc, cảm giác sợ hãi ập đến, không ai bảo ai Thuyền và tôi đi nhanh như chạy... đang đi bỗng một tiếng hô sắc lạnh: Đứng nào? Tôi giật mình đứng lại, theo phản xạ nói to Việt Nam sau đó hai bên đường ập ra khoảng 7-8 ông lính nhà ta, tôi nhanh nhẩu nói các anh người Vĩnh Phúc, họ nói đúng và họ đi trinh sát đang trên đường về, tự nhiên chân thấy mỏi mỏi, nhưng chúng tôi vẫn đi, một lúc sau đến cầu Tài Hồ Sìn, cầu đã bị đánh sập, leo mố cầu sang bờ vào 1 căn lán tôi nằm vật ra sập ngủ như chưa được ngủ bao giờ!

Từ Tài Hồ Sìn tôi và Thuyền đi về Ngân Sơn, gần hết đèo Cao Bắc tôi gặp Dũng là liên lạc đại đội đang trực thu dung, thấy tôi Dũng cùng tôi vào nơi tập kết của đơn vị còn Thuyền đi về hướng Ngân Sơn.

Về đơn vị tôi được điều về B2 và chỉ dẫn để nhận tư trang và vũ khí, trước khi đổi súng tôi tháo hộp tiếp đạn để giữ lại thì phát hiện

hộp tiếp đạn bị bắn thủng một lỗ và mặt đối diện vỡ một miếng to, thấy thế tôi giật mình nhìn vào hông thì thấy quần đang mặc thủng nhiều lỗ, cởi quần kiểm tra thì phát hiện 1 vết thương ở hông sưng nổi bằng hạt Ngô, xung quanh có nhiều vết máu đã khô, tôi báo cáo sơ qua tình hình mấy ngày chiến đấu của tôi với chỉ huy rồi về A nghỉ ngơi, tắm giặt.

Sáng hôm sau đơn vị hành quân vào xã Cốc Đán theo tướng Đàm Ngọc xây dựng phòng tuyến và chốt tại đó.

Thời gian tôi ở đèo Cao Bắc rất ngắn nhưng không biết nguồn tin từ đâu mà Mẹ tôi biết được tôi đã vượt vòng vây an toàn và hiện đang ở Ngân Sơn, mẹ chuẩn bị quà và lệnh cho chị gái tôi lên Ngân Sơn ngay, nhận lệnh, chị tôi lên xe của bộ đội, ngược dòng đoàn người sơ tán, chị tôi thẳng tiến ra chiến trường đang rền vang tiếng súng... Lên đến Ngân Sơn chị vào doanh trại của đơn vị của tôi thì biết chúng tôi đang ở Bằng Khẩu, chị ra Ngân Sơn để lên Bằng Khẩu nhưng bị từ chối vì lệnh cấm đến vùng chiến sự. Chị quay lại doanh trại đơn vị gửi lại quà cho tôi rồi về Bắc Kạn an toàn.

Sau khoảng 3-4 ngày đổi ca chốt, tôi xuống tắm giặt thì nhận được phần quà của mình gồm một hộp sữa và 2 cái bánh mỳ nhưng ruột bánh đã khô và tơi, ôi vừa chảy nước mắt vừa chấm bánh mỳ với sữa cảm giác ngọt ngào cho đến tận bây giờ.....

Cốc Đán những ngày cuối tháng 2 năm 1979.

Từ lúc chia tay cho đến tận bây giờ tôi và Thuyên không có thông tin gì với nhau.

Bình luận 4

Nguyễn Hùng

Bạn viết chẳng có ngày tháng đơn vị

Tâm Nguyễn Thạch

Nguyễn Hùng cảm ơn ý kiến của đồng đội: Chúng tôi bị địch vây chặt mấy ngày nên không nhớ rõ ngày tháng, giờ giấc, chỉ nhớ ngày nghỉ, ngủ, đêm thì mò mẫm tìm đường để đi may mà đi đúng hướng và không xa vào trận địa quân địch

Nguyễn Hùng

Tôi đoán đồng đội thuộc hướng hà Quảng trắc bạn ở địa phận nguyên bình hoà an tầm 21 '2 gì đó

Tâm Nguyễn Thạch

Nguyễn Hùng trận địa của tôi ở Suối Cùn, khi vỡ trận tôi đi men theo bìa rừng hướng ra thị xã Cao Bằng, đi đêm lại là lần đầu nên tôi không biết địa danh các nơi tôi đã đi qua, năm 2022 tôi thử đi nhưng bây giờ mở đường mới cắt ngang nên không thể đi đúng được.

Ngàn Vạn

Cái cây cầu treo ấy chắc là Cầu treo sông Mãng, vượt qua sông thì đến km5 xã Đề Thám, đi thêm 3 km hướng Tài hồ sìn thì đến Km8 ngã ba Khâu Đồn, đi thẳng đến Tài hồ sìn mà rẽ trái thì vào Bản tấn, Nà bao, Nguyên Bình.

Tâm Nguyễn Thạch

Ngàn Vạn vì đi ban đêm và là lần đi duy nhất nên chỉ nhớ đường từ cầu treo đến ngã 3 đường 3 là đường nhỏ rải sỏi đất, không phải đường nhựa

Ngàn Vạn

Tâm Nguyễn Thạch, Chính xác Bác ợ, ngày ấy chỉ có quốc lộ mới trải nhựa đường, còn các đường liên tỉnh, liên huyện xã thường là đường đất rải sỏi hoặc đá rậm. Bác cùng đồng đội rút lui đi bộ như thế cũng vượt qua chặng đường khá dài đấy, chừng 4 đến 5 chục km chứ chả ít đâu.

Tình cờ tôi lại gặp em

Tình cờ tôi lại gặp em: Nghe tin đồng hương Thăng mới từ Bắc Kan lên, trưa chủ nhật tôi lên đơn vị của Thăng chơi chủ yếu là kiếm ít chè, thuốc, lên đến nơi đã thấy mấy đồng hương Bắc Kan đang quây quần nói chuyện và chuẩn bị cơm trưa thân mật...

Ăn no, bụng êm lại có mấy ấm chè, thuốc lá mang về, mặt rạng ngời tôi lên đường về đơn vị, vừa đi vừa tưởng tượng quê nhà lúc này ra sao và ước mình được về phép một lần...

Đang nghĩ miên man bỗng thấy một thiếu nữ ngồi ở bờ suối cạnh một bãi ngô rất rộng, tôi đi chậm lại, đến gần và chào hỏi, em vui vẻ, thân thiện trả lời: Em đang trên đường xuống trọ học ở trường cấp 3 Thông Nông, thấy em bắt chuyện vui vẻ tôi ngồi nghỉ và hỏi han tình hình mới biết em học lớp 9, và tôi nói tôi cũng học hết lớp 10 và có nhiều ước mơ, hai người nói chuyện rất hợp gu và chuyện chuyển sang chủ đề về tương lai sẽ ra sao?... tự nhiên tôi lại trở thành thầy bói. tim đập nhanh tôi cầm tay em và xem xét đường sinh mệnh, đường công danh và chuẩn bị phán. Bỗng nhiên gần đó có nhiều tiếng chân chạy và hò hét rượt đuổi, tôi liền đứng lên và suy đoán giữa cánh đồng có ai nữa đây? hay họ bắt mình? Các cụ dạy: Thấy ăn thì đến, thấy đánh thì đi, theo phản xạ tự nhiên tôi liền chạy cắt ngang ruộng ngô, cảm thấy đủ xa và an toàn tôi ngồi nghỉ và cảm thấy may mắn chè và thuốc lá vẫn còn, vui rồi nhưng tôi thấy rất và đau sót ở mặt, ở tay, nhìn lại tôi thấy ngô đang ra đồng...

3 năm sau đang trên đường lên giảng đường, tôi nhìn và nhận ra em, đã là cô nữ sinh năm nhất của Trường Đại học sư phạm Việt Bắc!

Tổ trưởng tổ tăng gia!

Gần mỏ nước ở điểm cao 559 có một thửa ruộng nhỏ bị bỏ hoang đã lâu, hàng ngày ra tắm giặt và lấy nước tôi nghĩ muốn trồng rau tại đây nên tôi mang xẻng ra làm cỏ và sỏi đất nhưng là đất ruộng, ướm chỉ thích hợp trồng lúa, với ý tưởng như thế tôi xuống nhà ông Xíu hỏi và được ông ủng hộ và còn cho mượn trâu và cày bừa. Chuẩn bị xong tôi báo cáo với Đại trưởng Minh và được Đại trưởng đồng tình cho triển khai.

Sáng hôm sau tôi xuống nhà ông Xíu mượn cày và trâu, đường dốc và dài tôi vác cày lên mệt ơ là mệt nhưng vẫn hoàn thành, rồi tôi xuống dắt trâu và nghĩ việc nặng đã xong, dắt trâu là chuyện nhỏ như con kiến, thế là vừa đi vừa huýt sáo véo von...

Đến nhà, tôi nhờ ông buộc dây và bắt đầu dắt trâu, thấy tôi dắt hình như con trâu nó không thoải mái nó vùng vằng nhưng nó đi chậm theo tôi, đi được một nửa quãng đường bắt đầu nó phản ứng ra mặt, mắt gườm gườm, đầu vùng vằng, không chịu đi dù tôi kéo mạnh gần như đứt mũi. Đánh vật với hăn một lúc vẫn không được nên tôi buộc trâu vào gốc cây và nem nép đi xuống nhà ông nhờ giải cứu. Tôi trình bày hoàn cảnh sự việc, ông cười và gọi Duyên con gái ông đi dắt trâu và hộ việc cày bừa...

Tôi vác bừa và cùng Duyên lên đường, đến vị trí Duyên cỡi dây và đi về phía sau con trâu rồi dùng dây dắt trâu điệu nghệ, đến quá trưa công việc cày bừa tạm ổn, tôi buộc trâu vào khu có nhiều cỏ cho trâu ăn rồi vác cày, bừa xuống trả.

Buổi chiều tối trả trâu xong, ông Xíu mời ăn cơm chiều, tôi ở lại ăn cơm và cùng Duyên nói chuyện vui vẻ!

Vụ lúa có thu hoạch tốt, vì thế tôi được bổ nhiệm: Tổ trưởng tổ tăng gia!

Mã Quỳnh, cuối năm 1979

Lại nhớ ngày ấy sau trận chiến tháng 2/1979, lính ta được trang bị đầy đủ hơn về tăng, võng, gạo sấy, ăng gô và đặc biệt là mũ sắt..., đội mũ sắt trông ai cũng oách xà lai, , những lần đi lấy gạo từ Mã Quỳnh đến Thông Nông không có gì nguy hiểm nhưng lính ta vẫn đội cho nó oai là chính, qua hai ba chuyến chả được em nào khen với lại mũ nặng đội rất mỏi cổ nên số người đội mũ ít dần theo từng chuyến...

Như thường lệ, đến lịch chúng tôi lại ba lô, mũ sắt về Thông Nông lấy gạo, khi về đến gần đỉnh Mã Quỳnh thì thấy một vườn dây bí ngọn xanh mơn mớn, cùng lúc đó ở lề đường gần vườn bí có một chú người Mông đeo một khẩu súng tự chế, chúng tôi đến chào hỏi và xin chú một ít ngọn bí về ăn, chú gật đầu rồi đi vào vạt rừng gần đó, chờ có thể chúng tôi ào vào hái ngọn bí, loáng một cái đã đủ bữa, đang tìm dây buộc thì một bác gái người Mông mặt đỏ, thái độ bức súc và

nói to gay gắt như bảo là sao lại ăn cắp rau của bác, chúng tôi giải thích là đã xin chủ vườn và được đồng ý, đồng thời tả chủ vườn là đàn ông có đeo một khẩu súng tự chế, do bất đồng ngôn ngữ nên cuộc tranh cãi chưa ngã ngũ thì đoàn... một tiếng súng nổ to, chúng tôi liền nói tiếng súng là do người chủ vườn vừa nãy bắn, nghe vậy bà bác thôi không bắt đền nữa, ơn giời vì tiếng súng.

Thoát nạn chúng tôi dẹo chân lên đỉnh đèo lại gặp người dân bán thịt bò, chúng tôi không có tiền những vẫn đến gần xem và ngửi thịt cho đỡ thèm, thấy chú bán thịt nhìn chúng tôi đội mũ say đắm, chúng tôi mở giao dịch 2 mũ sắt đổi lấy 1 đầu + 1 đuôi bò. Bữa chiều hôm đó không khí của A khí thế và vui như Tết.

Mã Quỳnh, cuối năm 1979

Ở Rẻ Rào

Sau chiến dịch rào biên giới, đơn vị chúng tôi về làm doanh trại ở Rẻ Rào, công tác hàng ngày cũng dần về trạng thái bình thường, ổn định nơi ở và tập xạ kích, đội ngũ...

Không biết từ đâu lại phát kiến ra Xẻng công binh của liên xô được làm bằng thép tốt, cắt xẻng ra chế một tí là được một lưỡi dao găm cực đẹp, cực bén, chuôi dao được chế bằng quẩn nhựa ống chứa liều phóng B 41, hơi nóng quẩn song rồi gọt mài và tạo Vân rất đẹp và bắt mắt, và sau một khoảng thời gian cực ngắn mọi người của đơn vị ai cũng có dao của riêng mình và một số giàu hơn có 1 - 2 con dao đẹp ở cấp độ Mỹ mẫn...

Có dao mọi người lại thi dao đẹp, dao sắc rồi đến kỹ năng phi dao.

Ở đơn vị, lính nhà ta bạt tả luy tạo một tường đất rồi vẽ bia để mọi người tập và thi thố tài nghệ phi dao, rồi sau một thời gian rèn luyện, tay nghề của một số người cũng dần tăng lên...

Trên đường từ doanh trại đến bãi tập đội ngũ phải đi qua mấy vườn chuối, mỗi lần đi qua lính nhà ta lại lấy chuối làm bia và tổ chức thi thố tài năng phi đao của mình.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, vườn chuối tự nhiên xuất hiện nhiều lá vàng, và nguy hiểm hơn là có nhiều người dân thoát ẩn thoát hiện tại khu vực vườn chuối, vì thế tay nghề phi đao của đơn vị chứng lại ở mức 2 nổ 1 xịt...

Bình luận 5

Lưu Cường

Cái nghịch ngợm này ở đơn vị nào cũng nghịch nà ná giống nhau của thời ấy nhỉ 😂😂😂 này ấy tôi thuộc diên xuất sắc nhất của trung đội đấy nhưng dạo phải chính mình tạo ra hoặc cân chỉnh lại phải nói là đĩa nhuôm hai ngăn về sau đơn vị tôi không còn cái nào toàn đem về đổ chuôi còn dao tông thì đem xuống bố H'mông làm theo mẫu của mình tạo ra 😂😂

Tâm Nguyễn Thạch

Mỏ nước Bản Ruồm (Năm 1980 - 1981 mỏ này nhiều nước và có nhiều cá rất đẹp, bơi tung tăng, suối nhiều rêu, chiều chiều người dân ra đập rêu, tối là có món đặc sản rêu xào cực ngon

Nguyễn Thái

Em ở Nà Khuai gần trường cấp 1 2 Rẻ Rào có phụ cấp lại rủ nhau ra nhà ông Miêng chủ tịch huyện Thông Nông có cô Thuỷ và cô Vân con gái của Cụ Miêng bán trà thuốc lá cuốn rượu và lạc rang tóm lại có phụ cấp là vui như tết haaa.

Dinh Quang

Hét nhì. Ăn thua gì. Bọn tôi làm vòng đeo tay. Bán cho gái bản... Uống chè lạc rang. Vô tư... Xong đơn vị tôi. Ai cũng có máy lửa chế từ bốn viên đạn... Đầu tiên là chơi.. xong phiên chợ mang bán... Được nhiều tiền lắm... Hihi

Thanh Quang

Lính chốt chúng tôi lại tận dụng cánh đuôi của đạn cối 82 làm đao cán cũng bằng nguyên liệu là túi ni lông đốt chảy tạo thành cán đao

Giống hệt dao lá lúa của Liên xô sản xuất

Thời gian cứ rồi là sản xuất đao.

Lính mà.

Nhớ ngày đầu tiên của đời lính phong ba

Nhân dịp kỷ niệm ngày nhập ngũ, lại nhớ những ngày đầu đời lính phong ba: ngày 16/7/1977 tiếp nhận giấy gọi, 14 h ngày 17/7/1977 lên huyện đội nhận quân trang, 16h về đơn vị tại thôn Tùng Lẻng H Bạch Thông T Bắc Thái, 17 h nghe tiếng còi thì tập trung đi theo hàng đến nhà ăn, tham gia ăn bữa cơm lính đầu tiên, bát B 52 màu xanh, gọi là cơm nhưng nó lạ lắm toàn hạt như hạt đỗ màu xám và tên nó là hạt bo bo, canh bí đỏ nấu cháo gang, ăn được 1 bát thì hết cơm.

Về A nằm nghỉ linh tinh, vẫn chưa định hình đời lính thế nào, sáng 18/7/1977 5h39 lại còi dậy ra sân tập thể dục, ăn sáng, ra sân tập đội ngũ, ăn bo bo, ... một tuần như thế tập, ăn bo bo.

Và có sự thay đổi: Đã có ý thức kỷ luật và phân đã khác phân của người dân.

5h30 ngày 18/7/1977: Sau một hồi còi dài, A trưởng Thiệu gọi tất cả chiến sỹ dậy ra sân tập thể dục buổi sáng, đội hình 158 cán bộ chiến sỹ chạy tại chỗ và hô. 1... 2... 3... 4 ghe loạt tiếng hô âm vang hoành tráng, không khí hùng hực sôi động... thể dục xong về được A trưởng hướng dẫn thực hành nội vụ gấp chăn màn vuông đét, sau là yêu cầu rèn luyện thói quen vệ sinh cá nhân, đại tiện vào buổi sáng...

Ăn sáng (01 miếng bột mì luộc) về chuẩn bị cho công việc đầu tiên của đời lính: Tập trung tại sân tập nghe Đại Trưởng, Chính trị viên quán triệt... và tập đội ngũ, một... hai đi đều bước, tưởng dễ nhưng khó không tưởng vì trong đại đội có 1 - 5 người không thể đi đúng chân, đúng nhịp được và có tiếng cười, tiếng nhắc, tiếng hướng dẫn... tiếng hô: chân Lặt Chân không Lặt... bầu không khí vui khỏe, mặt ai cũng tươi rói...

Lại nhớ ngày này năm 1977

Lại nhớ ngày này năm 1977: Sau một tháng mười ngày quân ngũ với chế độ ăn, ngủ, vệ sinh cá nhân theo còi, cùng với việc luyện tập đội ngũ, hành quân dã ngoại, lặn Lê bò toài, xạ kích ngắm bắn... Tuy mệt, ăn độn bo bo nhưng bản thân mình như cứng cáp, chững chạc và quan trọng là tăng cân (đã đạt chuẩn 45 ký) ngoài ra đã biết viết thư và ngóng thư của người mình mong nhớ...

Ngày mai đơn vị tổ chức bắn đạn thật (đợt bắn đầu tiên trong đời quân ngũ) và Đại trưởng công bố có thưởng cho những ai bắn đạt 3 vòng 10 được nghỉ 1 ngày về thăm nhà... và thăm người "viết thư"... sau đó là khoảng thời gian bồn chồn, lo lắng, mơ mộng ngày kia sẽ ra sao?...

Suy nghĩ là thế, mơ mộng là thế nhưng đang tuổi ăn tuổi ngủ đêm vẫn ngủ ngon và vẫn nhờ còi để dậy, và cũng đến lượt vào bắn, khẩu CKC như nịnh mình nổ rất giòn, căng và 30 điểm đã có.

Thế là 24 giờ phép đã qua, sau kỳ phép mình thấy lớn hơn...

Mùng 2 tháng 9 năm 1977

Mùng 2 tháng 9 năm 1977 ăn Tết độc lập đầu tiên trong đời quân ngũ cũng là lần đầu tiên trong tập thể. Đại đội tổ chức thịt bò: Anh nuôi dắt bò ra ruộng đóng cọc và buộc bò vào cọc rồi anh Hồng A trưởng dùng cuốc chim bổ vào đầu bò (ở gáy sau sừng) nhát bổ mạnh cuốc chim cắm vào chỗ hiểm bò gục xuống một tý sau đó vùng dậy kéo bật cọc, với cuốc chim lung liêng đánh trên đầu bò chạy thục mạng, tứ tung khắp ruộng, khe núi..., không khí của đại đội lúc đó hào hùng vui vẻ...

Nguyễn Duy Tứ

Cái tết độc lập đầu tiên mình đang huấn luyện tân binh hà sơn bình đơn vị đóng quân ở đồi tranh thanh ba vĩnh phú đại đội nuôi heo nhiều lên làm thịt 3 con anh em tân binh hỗ trợ anh nuôi lên để sống một con tìm đuổi cả buổi sáng 2/9/1977 lên bữa trưa tới 12h mới được liên hoan các đồng đội chờ nhớ nhĩ.

Nguyễn Đức Năm

Bọn tôi ăn ngày thành lập binh chủng thiết giáp 5-10 thịt bò chỉ cho 2 viên AK là xong, các bổ bổ bằng cuốc chim nhìn hãi quá.

"Mùa mưa lần này lại nhớ mùa mưa năm 1979"

..... "Mùa mưa lần này lại nhớ mùa mưa năm 1979". (Kỷ niệm đời lính mưa gió, bão bùng).

Năm 1979 sau khi quân tàu rút về nước, biên giới Cao bằng im tiếng súng, toàn thể cán bộ, học viên D 17 lại tiếp tục rèn luyện và hoàn thành khoá đào tạo huấn luyện lớp A trưởng, sau lễ bế giảng

các chiến sỹ còn lại sau trận chiến tháng 2/79 đều tốt nghiệp lớp A trưởng với quân hàm hạ sỹ đồ rới trên ve áo và phụ cấp rủng rỉnh trong túi, ai ai cũng phấn khởi, háo hức cho nhiệm vụ mới tiếp theo...

Được nghỉ 2 ngày, mọi người đều tranh thủ đi chơi, thăm hỏi, chia tay bố, mẹ, anh, chị nuôi và em, bạn gái, sau cuộc chia tay ai ai cũng có niềm tâm sự buồn, vui, lo lắng ngày mai sẽ ra sao?

Rồi cái gì đến sẽ đến, tôi được phân về C6 D5 E677, về C bộ được trang bị đầy đủ trang bị, quân tư trang và đặc biệt có tăng võng, gạo rang... lần đầu tiên được trang bị đầy đủ như lính chiến thực thụ, với khí thế, phấn khởi tôi lên chốt đỉnh Mã Quỳnh, và như bao đồng đội A9, tôi chọn được 2 cây thông để mắc võng và nằm nghỉ rất thoải mái sung sướng... sau 5 ngày đêm nằm võng toàn thân bắt đầu đau ê ẩm và đêm thứ 5 đó trời mưa to gió mạnh, tấm tăng kêu phành phạch và tung bay, nước mưa ào ạt chảy ướt khắp người... cả đêm không ngủ, cổ vai gáy đau nhừ và tôi bắt đầu mơ ước lúc này được nằm trên sạp vầu, chiếu cói, lán cỏ tranh, nhưng lúc đó mơ ước ấy chỉ là giấc mơ xa xỉ mà thôi!

Ngày 16/7/1977

Ngày 16/7/1977 bước ra khỏi phòng thi đại học (điểm thi trường vùng cao - Thái nguyên) tôi nhận được giấy báo nhập ngũ ghi: 14h ngày 17/7/1977 có mặt tại Bản chỉ huy quân sự huyện Bạch Thông - tỉnh Bắc Thái để làm thủ tục làm chú bộ đội Cụ Hồ, nhận giấy tôi ra bến và đi xe khách về nhà, ngủ 1 đêm tại gia, sáng hôm sau đi chào hỏi cậu, mợ, anh chị em và bạn gái... và 14h có mặt tại BCHQS huyện, kể từ đây tôi thành người lính. Thấm thoát khoảng 1 tháng sau tôi nhận được giấy báo điểm thi đạt 20 điểm (cao nhất huyện bạch thông đợt thi ấy và được gọi nhập học khoa toán trường ĐH SP Việt Bắc)... vui mừng nhưng tôi vẫn phải thực hiện nghĩa vụ quân sự 4 năm phong sương, oai hùng với nhiều nhiệm vụ từ mở đường đến tham gia chiến đấu giáp mặt kẻ thù, dưới làn đạn khét lẹt của địch tôi chứng kiến đồng đội của mình hy sinh, đồng đội bị thương vào đùi, bị thương vào đầu và bản thân bị thương vào hông... nhưng ơn đời tôi vẫn sống và hoàn thành nghĩa vụ quân sự.

Năm 1982 tôi lại trở thành anh sinh viên Đại học, tuy vui mừng, hãnh diện nhưng sau 5 năm chinh chiến chỉ có súng đạn với chiến

hào trợn, tôi đã quên nhiều kiến thức nên học tập khó hơn nhiều so với bắn súng, lẫn Lê bò toài... và 4 năm sau tôi đã trở thành anh giáo làng chính hăng và rất hãnh diện khi mẹ tôi làm lại nhà đã thiết kế một phòng riêng để tôi soạn giáo án. Ôi cuộc đời cứ thế đẹp, vui

“ Ký ức một thời của đời tôi về nghề thầy giáo, tuy ngắn nhưng rất khó khăn và may mắn tôi mới đạt được”

Mùa đông về ta nhớ đông xưa

Mùa đông về ta nhớ đông xưa (năm 1979 trên đỉnh chốt 559 Thông Nông - Cao Bằng:)

Rời đỉnh Mã Quỳnh thân thương đơn vị hành quân về thị trấn Thông Nông, Từ núi về phố đời lính sao mà vui thế, tự nhiên thoát cảnh bọ chó đốt, và đổi lại là được ngắm các bóng hồng xinh tươi trong các buổi chợ phiên...

Công việc hàng ngày vất vả, nặng nhọc hơn, sáng 90 phút leo dốc, rồi đào đất san nền, lấy cây, cắt ranh để làm doanh trại... khối lượng công việc so với sức là quá nặng, nhưng ai cũng tích cực, quyết tâm hoàn thành để sớm xuống khu trọ, khấn trương tắm, thay quần áo chỉnh trang rồi ra Cây Đa Thông Nông bát phố, người chơi bóng chuyền, kẻ mua bán, người bắt chuyện làm quen... đời lính vui là thế... và tối đến lại được xem phim... dù cả tuần sau đó cũng chỉ chiếu bộ phim: Kẻ báo thù không bao giờ bị bắt, nhưng hôm nào cũng thấy phim hay vì đến đoạn dọa ma là có người luôn luôn sợ và cần lính ta ôm ấp bảo vệ...

Thấm thoát thời đưa, đoạn đời lính cậu cũng kết thúc, tạm biệt phố chợ, tạm biệt người sợ ma, lính ta lại lên chốt làm bạn với chiến hào, và mang nỗi nhớ tơ vương...

46 năm ơn thâm nhớ vụng

Năm 1978, sau khi sự kiện người Hoa xảy ra, đơn vị sắp phải chuyển lên biên giới, Đại trưởng cho tôi nghỉ 2 ngày phép lậu để về thăm gia đình. Trong lòng vui mừng tốt độ, tôi ra bến xe thị trấn Chợ Rã, nhưng không còn xe nào, đợi đến khoảng 18 giờ tôi quyết định đơn thương độc mã bộ hành về nhà.

Đêm đó tôi đi như có ma đuổi, chân bước thoăn thoắt, loáng một cái đêm đã qua và tôi đã đi được khoảng 50 km, lúc đó khoảng 6 giờ

tôi gặp được bạn học cùng lớp tên Hương đi xe Phượng hoàng màu cánh chả theo hướng Phủ Thông - Bắc Kan, tôi vẫy và Hương dừng xe, hai bạn cùng lớp nhận nhau, cũng lúc ấy chân tôi tự nhiên thấy vô cùng mỏi...,

Hương đèo tôi 16 km và giao hàng tận nhà. Cảm ơn quốc xe đạp thể kỷ của đời tôi, tôi vẫn nhớ và thường kể lại kỷ niệm đẹp đó nhiều lần... nhưng hôm qua sau 46 năm gặp lại, Hương không nhận ra tôi và dù tôi có nhắc lại và kể kỹ càng về cuộc xe đó thì Hương vẫn không nhớ... lòng đượm buồn và hụt hẫng, nao nao!!

Kỷ niệm đời lính, thời trai trẻ

Ngày 22/12/1977

Cuối tháng 11/1977, trời đã đổ lạnh, tạm dừng 3 tháng huấn luyện Tân binh, tạm biệt một hai một, tạm biệt lần Lê bò toài, Đại đội hành quân lên thị trấn Chợ Rã, sau 3 ngày hành quân đơn vị đến Bản Hon xã Bành Trạch hạ trại,

C bộ, các A trọ nhà dân và hàng ngày toàn đơn vị đi 3 km sang Thị trấn Chợ Rã cuốc đất, trang nền, chặt cây, cắt tranh, thu rơm để làm doanh trại. Lần đầu tiên trong đời các anh lính trẻ tuy chưa quen với công việc nhưng sau nửa tháng các khu nhà C bộ, kho, nhà bếp, các A đã lợp và các sạp nằm đã hoàn thành...

Có chỗ che mưa, nắng đơn vị hành quân chuyển đến doanh trại vừa ở vừa hoàn thiện doanh trại... đầu tháng 12 đơn vị thực hiện nhiệm vụ sửa ngầm Sông Năng, tuy mệt nhưng lính ta cũng tranh thủ ra bát phố thị trấn Chợ Rã, mua thuốc lá quận và ngấm các bóng hồng là những việc ưu tiên...

Doanh trại ngày càng khang trang, rồi niềm vui lớn đã đến: Trên vai của các lính trẻ như nặng thêm, 110% được thăng quân hàm Binh Nhất, ai cũng vui và túi tiền thêm rủng rinh... và tự nhiên trên sân nhà bếp xuất hiện hai ông bò to tổ bố, một đàn lợn móng cái tranh nhau ủi đất, trời hửng nắng, loa kim của trung đoàn bộ phát bài của Thanh Hoa Người đi xây hồ kẻ gỗ, không khí như tung bừng và tự nhiên 22/12/1977 đến sao nó hoành tráng, vĩ đại như thế.....

Kỷ niệm 22/12/1977, Tết người lính đầu tiên, mãi mãi không quên

*

4 giờ 30 phút ngày 22/12/1977, trong ca gác cuối đêm, tôi đang ngồi ôm súng và ngủ gà ngủ gật, bỗng có tiếng lợn kêu thảm thiết... và chợt nhớ hôm nay là ngày 22/12 nên được nghỉ. Tôi liền vào nhà A thì đã thấy mọi người đã tỉnh dậy và đang làm công tác vệ sinh cá nhân, nhìn qua thấy nội vụ gọn gàng, chăn màn gấp vuông đét...

5 giờ hết ca, tôi về làm vệ sinh cá nhân và chọn bộ quần áo mới hơn (nhập ngũ có 2 bộ, trải qua 3 tháng huấn luyện, lao động nên đã sờn chỉ và bạc màu)^[OBJ]. Rồi đun nước sôi đổ vào cặp lồng để là quần áo phẳng phiu, chuẩn bị ăn sáng và sẵn sàng cho buổi bát phố... tự nhiên trong lòng háo hức, bồn chồn...

Rồi cũng đến giờ G, lính ta vui vẻ đi chơi Tết, ra đến khu bãi bằng thị trấn Chợ Rã, vào chơi nhà bạn Nhoi một lúc rồi cùng Nhoi đi mua thuốc lá sợi, đường hẹp hai người đi sát, tay vô tình chạm nhau, người trai 18, 2 tuổi thấy mặt nóng bừng, cảm giác mới lạ, khó tả... rồi cũng đến lúc phải chia tay về đơn vị

Cả ngày hôm đó lính ta liên hoan, cơm không độn, 2 bát B52, thịt lợn, thịt bò, đúng là vui như tết.

Tối hái hoa dân chủ, lần đầu tiên tham dự mới biết trong đại đội có rất nhiều nhân tài, người hát hay, đàn giỏi... và ai cũng có 1 bông hoa...

đến lượt bông hoa của tôi: đồng chí hát 1 bài, Ay gio chết tôi rồi, tôi chưa bao giờ hát, nên xin thay đổi bằng biểu diễn 16 động tác võ tay không, nhưng mọi người không chấp nhận và cuối cùng cũng xin hát tặng bài hát:

Ớ..... Pài... pài, moocs tỏa và lồng shis phương, ngườm đán shung tán mĩ... xoong cần, cần pây cỏ ngờ cần pây điểp chứ... Tỷ... dú tran đán khâu Shung búng tỏa mý xoong cần... xoong cần điểp... cần!!!

Ơ bầu trời khi sương mù tỏa xuống bốn phương, ở lưng chừng vách đá có hai người, và chỉ ở vách đá ấy có hai người, hai người yêu nhau

Bài vợ chồng A phủ, phiên bản tiếng tàỵ.

Đồng đội, liệt sỹ Lê Đăng Ngôn (B3 C3 D17 F346)

Sáng ngày 21/2/1979, B3 D17 hành quân đến Suối Cùn - Hoà An - Cao Bằng, đến địa điểm tập kết, cán bộ chiến sỹ B3 được sáp nhập vào một số đơn vị chốt chặn tại đó, đồng đội Ngôn được nhập vào khẩu đội 12, 7 ly và được phân công cùng với đồng chí Chiến và 2 nữ công nhân là Nhu và Lụng (mới được sáp nhập) làm nhiệm vụ tiếp đạn từ hầm đạn ra vị trí bắn của khẩu đội, công việc tiếp nhận, hướng dẫn thực hiện nhiệm vụ được hoàn thành và tập dượt nhanh gọn chính xác.....

Đến khoảng 9h 30, trận địa bị quân tàu pháo kích dữ dội, lần đầu tiên trong đời nghe tiếng đạn pháo rít xé tai, tiếng đạn nổ nhức óc... ai cũng hồi hộp lo lắng... thế rồi tiếng pháo cũng im và bắt đầu quân tàu ồ ạt tiến vào trận địa, biển người quân tàu dồn xuống thung lũng có nhiều cây chuối cách chiến hào quân ta khoảng 200 m thì bắt đầu 12, 7 li lên tiếng... sau tiếng Lào xào, réo réo là hàng đàn viên đạn lửa găm vào đội hình quân tàu, dù cách xa hàng trăm mét cũng nghe tiếng là hét, tiếng đạn găm vào người quân tàu chan chát, phảm phập... đội hình quân tàu rối loạn, tùy ai nấy chạy, ngã, lăn Lê, trườn bò, đào hố cá nhân... và đạn vẫn tới tấp bay vào đội hình địch... một lúc sau nòng súng đỏ rực Ngôn và các đồng đội phải đổ nước rồi tiếp tục bắn, nòng lại đỏ, hết nước, Ngôn và các đồng đội phải lấy nước tiểu đổ vào nòng súng... Đến khoảng 11h quân tàu tập trung pháo kích vào khu vực công sự của khẩu đội, Ngôn trúng đạn pháo hy sinh ngay gần cửa hầm đạn, Chiến và hai nữ công nhân phải bò qua người Liệt sỹ Ngôn để tiếp tục tiếp đạn đủ cho khẩu đội bắn tiêu diệt thêm nhiều quân tàu...

Khoảng 17 h, trời đổ mưa phùn và quân tàu chiếm lĩnh trận địa, bộ đội ta người vượt vây, người bị tàu bắt... trận chiến kết thúc khoảng 18h

Nhiều năm sau, năm

2022, các đồng đội B3 C3 D17 F346 và anh Chiến trở lại chiến trường xưa, bồi hồi, xúc động, sao xuyến nhớ và kể cho nhau nghe thời khắc trận đánh đó và đi tìm đồng đội Ngôn

*

Cách ngày 22/12/1978 một tuần, trung đoàn bộ điều xe về thị trấn Bắc Kạn mua bí xanh và một số rau để cấp phát cho các đơn vị đón

Tết quân đội 22/12, tôi được quản trị trưởng ưu tiên cho đi theo đoàn vừa giúp đoàn trong việc mua thực phẩm vừa kết hợp thăm nhà. Ngồi thùng xe mô nô chạy 2, 5 h đường dốc quanh co nhiều ổ voi, ổ gà... tuy người nao nao xay xe nhưng xe qua Cầu Phà, thì tự nhiên như có phép lạ mọi khó chịu trong người như tan biến chỉ còn cảm giác hồi hộp... chờ đón phút giây gặp mẹ và các bạn quê hương...

Xe đến chợ Bắc Kạn. Tôi cùng cán bộ quản lý giao dịch với nhân viên cửa hàng thu mua đủ số lượng bí xanh cùng một số loại rau, tôi xin phép quản lý cho phép về thăm nhà, đến khu vực bán hàng khô tôi đã gặp mẹ, mẹ bất ngờ và ngỡ ngàng... và mẹ cùng tôi về nhà vừa nói chuyện vừa lục tìm và đưa cho tôi một chiếc áo mút cổ lọ màu xanh cổ vịt, tôi mặc thử và thấy đẹp và ấm vô cùng... sau đó tôi đến nhà bạn thân, sau ít phút tâm sự chúng tôi chia tay với kỷ niệm một tấm hình mền yêu theo tôi lên biên giới...

Thấm thoát thời gian trôi đưa, tháng 2 năm 1979 đã đến, tấm áo mẹ cho vẫn còn rất mới và mặc rất ấm tấm ảnh bạn thân vẫn thường xuyên ngắm nhìn... nhưng trận chiến Suối Cùn nổ ra, sau một ngày chiến đấu ác liệt, nhiều đồng đội của tôi hy sinh, chốt của chúng tôi thất thủ.....

Sáng hôm sau ở sườn đồi đối diện, tôi nhìn sang trận địa thấy nhiều bóng quân tàu lùn sục và trên chiến hào nhiều ba lô, quần áo bị chúng lục tung và vứt trắng xoá..., lòng tôi quặn thắt: Tấm áo mẹ mới mua cho, tôi không bao giờ được mặc nữa và tấm ảnh bạn thân chỉ còn tồn đọng trong tâm trí thôi!!

Nhịp sống của lính biên giới năm 1980

Sau gần 4 tháng tăng cường lên rào biên giới, với tinh thần ngày quên giờ quên không thứ lính ta đã no say với khuôn, vác các thanh kèo lạt và dây thép gai, mọi người trong đơn vị ai cũng đen và gầy đi rõ rệt... Miệt mài với công việc và ở vùng biên nhiều quy định, an ninh nghiêm ngặt nên thời gian trôi đi thật chậm... rồi các tầng rào dây thép gai đã đứng vững chắc, các căn hầm bê tông, lô cốt đã hoàn thành và cũng là thời điểm mùa Xuân đã về, đơn vị được lệnh hành quân về doanh trại định 559 Thông nông.

Đơn vị tổng kết chiến dịch đã bình chọn được nhiều gương điển hình và giới thiệu đi học cảm tình Đảng... đồng thời cho phép các B luân phiên nghỉ để đi mua sắm nhu yếu phẩm và thăm các gia đình, bạn bè thân quen, không khí của đơn vị cứ gọi là vui như Tết...

Và tết cũng đã đến, công việc nhàn hơn, ngày chủ Nhật lại về, lính được đi chơi, thăm bạn thân quen... và sau Tết tự nhiên liên lạc đại đội vất vả hơn, túi văn thư hình như đầy hơn và từng góc doanh trại nhiều người đọc và viết thư rồi cười khúc khích... và đặc biệt thì thoảng có khách nữ lên thăm đơn vị!! Ôi đúng rồi mùa Xuân đến cho đất, trời màu nắng mới, tình yêu mới...

Quốc Doanh Nguyễn

<https://www.facebook.com/groups/413286196435777/user/100022349521461/>

Trận chiến khốc liệt & nỗi niềm đau thương day dứt

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

"... Tư lệnh Hoàng Đan trận này cầm quân
Ông bảo rằng sống, chết, thời, vận, số
... lắt lư xe quan tài vượt lên lằm lũi
Máu rỏ xuống đường cuốn vào cát bụi
Bình độ 400 bình địa trận người..."

(Trích thơ - Đêm bình độ 400)

Bình độ 400 (cao điểm 400) thuộc địa phận xã Thanh Lò-Cao Lộc-Lạng Sơn, nơi đây tháng 5-1981 đã diễn ra trận đánh cam go khốc liệt để giành lại những phần đất bị quân xâm lược Trung Quốc lấn chiếm, xin được tóm tắt như sau:

Rạng sáng ngày 5-5-1981 Trung Quốc bất ngờ nổ súng tấn công lấn chiếm bình độ 400, ngày 10 phía ta tổ chức tấn công giành lại, trung đoàn (E) 52-F337 làm lực lượng chủ công, phối kết hợp với một số đơn vị như E198 đặc công... nhưng do nhiều yếu tố như: địa hình bất lợi cho ta, chênh lệch quá lớn về tương quan lực lượng nên không giành lại được như mong muốn, phía quân ta đã bị tổn thất khá lớn về người.

Đêm 15 rạng sáng 16-5-1981 lực lượng pháo binh trong biên chế của sư đoàn (F) 337-thuộc quân đoàn (qđ) 14 đã bắn hết gần 14000 (mười bốn nghìn) quả đạn pháo các loại trong đó có hàng trăm quả tên lửa Cachiusa BM13 (loại vũ khí lần đầu tiên tham chiến) số lượng đạn pháo trên chưa thống kê đến 2 đơn vị pháo binh ngoài biên chế của F337 là; lữ đoàn pháo binh 166 của qđ 14 và lữ đoàn 675 của bộ tư lệnh pháo binh cùng hiệp đồng tác chiến trong trận này, theo ghi nhận và hồi ức của những người trong cuộc; đây là trận công pháo với nhiều chủng loại pháo tham gia bắn cấp tập nhiều nhất, lâu nhất, khủng khiếp nhất trong lịch sử chiến tranh Việt Nam.

Hơn 40 năm qua mau, nhưng nỗi đau vẫn như còn đó với hơn 300 gia đình có người hi sinh trong trận này nhất là những gia đình không tìm được hài cốt người thân (khoảng hơn một trăm liệt sỹ không tìm được thi hài).

P/s: nghe phong thanh tới đây các cơ quan chức năng tổ chức tìm kiếm khai quật những điểm xác định có hài cốt; cầu mong hương linh các anh hùng liệt sỹ linh thiêng dẫn lối chỉ đường cho đoàn công tác đưa các anh về với quê mẹ dù chỉ là nắm xương khô với bớt đi nỗi đau thương trong sự chờ đợi mỏi mòn của người thân hơn 40 năm qua!

Chuyện giờ mới kể

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Chiếc xe u oát dừng bánh, từ trên xe bước xuống là một người đàn ông đứng tuổi có dáng người nhỏ nhắn nhưng nhanh nhẹn, đầu đội mũ bông có gắn sao, trên mình khoác chiếc áo choàng ba-đờ-xuy (lúc này thời tiết mới chớm mùa đông-nhưng ở xứ Lạng đã thấy rét rồi)... người lính nhận biết có thủ trưởng cấp trên đến thăm đơn vị - hân đứng dậy đưa tay chào (theo kiểu nhà binh), miệng nói:

-báo cáo đồng chí đại tá Lê Đoàn chủ nhiệm pháo binh quân khu; Tôi...

Mới nói đến đây ông ra hiệu ngắt lời & nhìn hắn với ánh mắt thiện cảm như dò hỏi nhưng trù mến; ông lên tiếng hỏi:

-sao đồng chí biết tôi?

-dạ! báo cáo thủ trưởng em là thông tin của đơn vị, hôm trước em có nhận được bức điện tín của cấp trên, sau đó đã chuyển toàn bộ nội dung bức điện ấy cho chỉ huy đơn vị ngay rồi ạ!

Vừa đúng lúc đó vị chỉ huy đơn vị đi tới đứng nghiêm (theo đúng điều lệnh) làm động tác chào & báo cáo:

-Tôi chỉ huy đơn vị C15-F337 (hỏa tiễn Cachiusa) báo cáo đồng chí... xin chỉ thị...!

Thoáng chốc đã hơn 40 năm anh lính thông tin ngày nào giờ đã là "ông cụ" đang ho lộ khụ khi trời mới chớm lạnh!

P/s; chiến sỹ thông tin đang tác nghiệp (ảnh mượn trong phim tư liệu đoàn Khánh Khê-F337 & dàn hỏa tiễn Cachiusa Bm13)!

Trận đánh ấy qua các trang báo nằm trong “kho” sưu tầm hơn 20 tấn báo

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Nghe tiếng ông từ lâu mãi đến hôm qua mới liên lạc được với ông, tôi soạn một tin nhắn gửi cho ông: “... tôi muốn được xem lại sổ báo (...) nói về trận đánh ở bình độ 400 Lạng Sơn mà tôi được trực tiếp chiến đấu trong trận đánh cực kỳ khốc liệt ấy...”

thật không thể tưởng được; chỉ “phút một” ông chuyển cho tôi xem mấy sổ báo trong “kho” sưu tầm trên 20 tấn báo nằm trong bộ sưu tầm đồ sộ báo cũ của ông.

Người tôi nói trên đây là ông Nguyễn Phi Dũng hiện ở thành phố Nam định-tỉnh Nam định, đã có hàng chục các tờ báo lớn và các cơ quan truyền thông-kênh truyền hình trong nước nói về ông nay tôi khỏi phải nói lại nữa, (ai có thiện chí quan tâm tra vào Google- người sưu tầm báo cũ) sẽ rõ hơn.

Quá phấn khích, tôi sắp xếp đi luôn (từ nhà tôi lên phòng sưu tầm của ông chỉ hơn 45 km) đến tận nơi để còn được đọc nhiều sổ báo, nhất là các sổ báo nói về trận đánh mà bản thân được trực tiếp tham gia... đi ra đến đầu ngõ gặp ông bạn cũng có cùng sở thích, bạn nói:

- tôi đang bận, đợi tôi ít ngày nữa rồi anh em mình cùng đi!

P/s: Dự là sẽ có rất nhiều điều bổ ích và thú vị khi đến thăm quan “kho” báu vật của ông tại 595 Trường Chinh- Thành phố Nam định, tôi sẽ kể tiếp cho mọi người nghe sau khi tôi đến thăm quan “kho” sưu tầm của ông trong một ngày gần đây!

Ấp ủ một ý tưởng

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Được tin chỉ ít ngày nữa các cơ quan chức năng sẽ tổ chức tiến hành khai quật tìm kiếm hài cốt liệt sỹ hi sinh trên bình độ 400 thuộc địa phận xã Thanh Lòa-Cao Lộc-Lạng Sơn, nơi xảy ra trận chiến khốc liệt cách đây gần 42 năm, trong khuôn khổ bài viết này tôi không nhắc lại diễn biến của trận đánh ấy nữa, tôi chỉ xin đề cập sơ qua về- NHỮNG CON SỐ ĐAU THƯƠNG-có tới hơn 300 người hi sinh, trong

số này có hơn 100 người không tìm được thi hài do tính chất khốc liệt của trận đánh và còn nhiều lí do khác nữa...

Cuối năm 2020 tại nơi xảy ra cuộc chiến ấy một ngôi đền thờ nhỏ đã được xây cất lên làm nơi hương khói chung cho các liệt sỹ.

Bản thân tôi cũng được trực tiếp tham gia trận đánh này may mắn hơn rất nhiều đồng đội đã ngã xuống như những con số tôi vừa nêu ở trên, hơn 40 năm qua mau nhưng trong tâm can luôn thương nhớ đến những đồng đội mình đã hi sinh trong một trận đánh khốc liệt như vậy mà tuyệt nhiên không thấy được ghi vào "sử sách-chính sử" để cho nhiều người biết và nhất là thế hệ sau cần nên biết.

Cũng chính bởi những lí do trên, nên tôi cố gắng đi tìm kiếm những tư liệu nằm rải rác đâu đó như; báo chí, hồi ký, hồi ức... của những CCB có mặt trong trận đánh ấy ghi lại, không ngoài mục đích chất lọc, xâu chuỗi rồi viết nên thành cuốn sách nhỏ (không có tham vọng đầy đủ và chi tiết) để cùng với ngôi đền thờ nhỏ kia tri ân những người con của mẹ Việt nam đã hi sinh trên mảnh đất biên cương này.

P/s: thời gian qua tôi cũng tiếp cận được 3 số báo trong bộ sưu tầm đồ sộ trên 20 tấn báo của ông Dũng Nguyễn Phi ở thành phố Nam định có đăng tải về trận đánh ngày ấy và nhận được một số tư liệu qua những trang hồi ký, ký sự... của một số CCB, qua đây tôi rất mong được sự quan tâm của mọi người nhất là những CCB có mặt trực tiếp-gián tiếp trong trận đánh ấy cung cấp thêm tư liệu cho tôi không ngoài mục đích như tôi đã trình bày ở trên.

CHÀO THÂN ÁI!

Nhân chứng còn lại

☆☆☆☆☆

Hôm nay (27-11-2022) tôi đến tư gia bác Xuân chơi thăm bác, bác giữ ở lại dùng cơm với bác, tôi nhận lời, trong bữa cơm thân mật (chỉ có hai vợ chồng bác, các con đã phương trưởng đi công tác hết) tôi gợi lại chuyện về trận đánh bình độ 400 gần 42 năm trước trên miền biên viễn xứ Lạng, khơi vào đúng mạch nguồn, cứ thế bao nhiêu ký ức đọng lại trong tâm khảm của người lính già có 40 năm tuổi quân

rồi mới nghỉ hưu-đến nay đã gần 80 tuổi đời cứ thế được kể ra, thấy bác kể rất say sưa, bác gái thì thoảng nhắc:

- hai anh em ăn xong đã rồi kể...

ăn uống xong tôi đề nghị:

- bác vui lòng ghi tóm tắt cho em mấy dòng về trận pháo kích của lực lượng pháo binh của ta giáng trả những đòn sấm sét xuống đầu quân xâm lược, bởi khi đó bác có mặt ở sở chỉ huy tiền phương mà bác chứng kiến!

Chẳng cần phải suy nghĩ lâu bác tìm bút và mảnh giấy ghi liền một mạch, rồi trao lại cho tôi-khi trao không quên bảo bác gái bấm hộ kiểu ảnh, xin được chép lại nguyên văn nội dung trong tấm giấy để bạn đọc tiện theo dõi:

"Trong trận đánh ở bình độ 400 tại Thanh Lò-Lạng Sơn năm 1981, tôi trên cương vị thiếu tá-trưởng ban tuyên huấn F337 có mặt tại chỉ huy sở tiền phương E52-F337 để tham dự trận đánh, đến ngày 15 rạng sáng 16 tháng 5 năm 1981 đã chứng kiến trận pháo kích của ta chi viện cho trung đoàn 52 sư đoàn 337 cùng với lực lượng đặc công (tiểu đoàn 20-E198) đánh chống lấn chiếm ở bình độ 400-bắn liên tục gần 4 giờ của nhiều loại pháo, của nhiều đơn vị, từ cấp trung đoàn, sư đoàn, quân đoàn, quân khu, và của bộ, trong đó có cả pháo dàn Kachiusa tham gia, trận đánh đó tựa như "Sấm Sét" trên bình độ 400

Hiện nay tôi đã nghỉ hưu tại quê Hải lộc-Hải hậu-Nam định trên cương vị nguyên phó chủ nhiệm thường trực ủy ban kiểm tra (UBKT) Đảng ủy quân khu 3

Đại tá

(Ký tên)

Nguyễn Thanh Xuân"

Nhân chứng trong trận đánh ít dần đi theo năm tháng, nhất là những người có mặt ở sở chỉ huy tiền phương trên cương vị chỉ huy thì lại càng ít theo quy luật của tạo hóa!

Người viết bài cũng có mặt trong trận đánh, nhưng ở vị trí chiến sỹ nên biết được ít, đi "góp nhặt" không ngoài mục đích: "góp nhặt" rồi chắp bút, ghi chép lại cho nhiều người biết, nhất là thế hệ trẻ biết được về trận đánh khốc liệt ấy!

Trong hôm đình ở Bình Hồ 400
tạí Thanh Lân. Long Sơn - năm 1981
Tôi trên cùng vi. Thừa - thừa, hân tự
Hân F337 có kết lại chủ huy đồ
Tân phụng của, E 52 - F 337 để
tham dự hôm đình đêm ngày 15 rằm
ngày 16 tháng 5 năm 1981. Để chắp
kết hôm pháo Kus cê te, chi
văn cho tập đoàn 52 Sư 337 cũng
với lực lượng đặc công (trên trên 80
E 68) đình chắp lên chôn ở Bình
Hồ 400 gần 400 vi như hai pháo
của nhữn dân. Từ lại tập đoàn, Sư
đoàn, quân đoàn, quân khu và
của lữ, tập đó có cả pháo đoàn,
K chi Sa tham gia. Trên đình vi
Tân như "Sân Bê" trên đình 400.

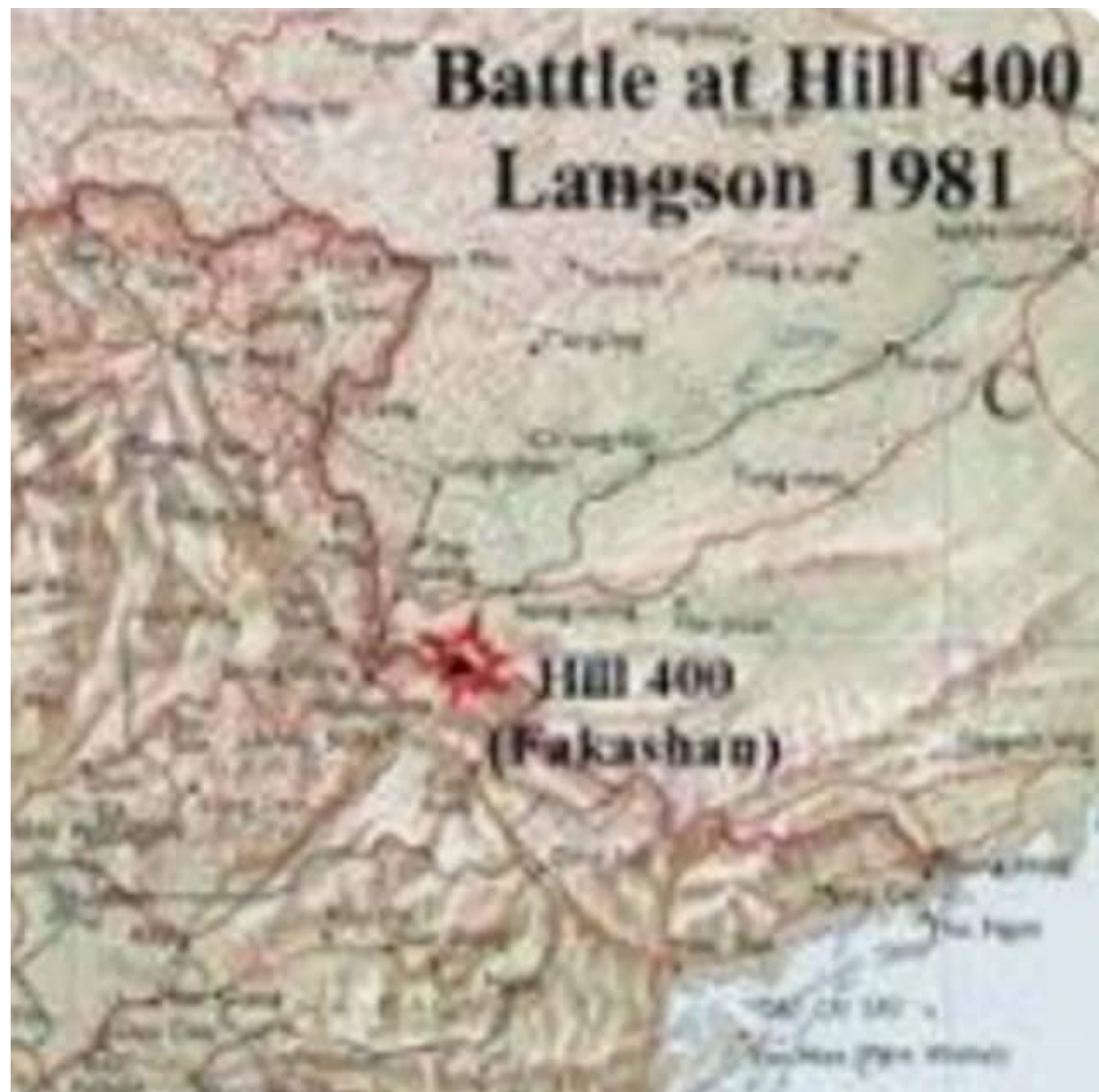
Hân nay tôi đã ghi Hân tại
quê: Hai Lữ - Hai Hân - Năm Đình
hân cùng vi: ngày. Phó chủ nhữn
Thượng thư UBND. Dân quê ĐK 3
Đại Tr

Phân

Nguyễn Thanh Xuân.

Battle at Hill 400

Langson 1981

Sấm sét trên đồi cao 400

Ghi nhanh của phóng viên báo Nhân Dân tại Lạng Sơn

ĐIỀM cao 400 gồm có ba mỏm chính ở bên này cột mốc 26 thuộc xã Thanh Lòa, huyện Cao Lộc, tỉnh Lạng Sơn. Đêm 5-5 bọn Trung Quốc xâm lược vô cớ tiến công xâm chiếm quả đồi và suốt mười ngày sau đó, chúng liên tiếp bắn đủ các loại đạn pháo vào hầu hết các xã thuộc vùng biên giới Cao Lộc. Cứ mỗi một ki-lô-mét vuông trên vùng này phải chịu hơn bảy trăm quả pháo. Hàng trăm căn nhà bị đốt, hàng trăm con trâu, bò và các loại gia súc khác bị chết, đồng ruộng sắp đến kỳ thu hoạch bị đạn cây xới. Có những người dân vô tội, phần lớn là đàn bà trẻ em, bị chết và bị thương... Nghiêm trọng nhất, suốt đêm 14 và ngày 15-5, bọn địch tập trung pháo lớn 130 và cối 160 bắn sâu vào trong lãnh thổ ta suốt từ Thanh Lòa đến sát thị xã Lạng Sơn. Cùng thời gian, chúng ráo riết điều lực lượng bộ binh, xe tăng, pháo binh

áp sát biên giới, từ Lộc Bình đến Bình Lập...

Cầm thù bọn phản động Trung Quốc, cán bộ, chiến sĩ trung đoàn Y và các đơn vị phối thuộc phối hợp với nhân dân địa phương quyết trừng trị đích đáng bọn địch. Nhiều chiến sĩ đã có quyết định xuất ngũ, có đồng chí đã cầm giấy nghỉ phép, giấy đi viện trong tay cũng tha thiết xin đơn vị cho được ở lại chiến đấu. 100% cán bộ, chiến sĩ ở các phân đội xung phong được chiến đấu ở mũi chủ yếu. Các đơn vị dân quân và đồng bào địa phương làm việc quên mình, chiến đấu cùng bộ đội lập thành tích kỷ niệm Ngày sinh của Bác Hồ.

Bầu trời đêm 16-5, trong vắt, đồi cao 400 hiện rõ trong tầm nhìn của các chiến sĩ. Đúng 2 giờ 10 phút, sau phát pháo hiệu xanh, các trận địa pháo ta đồng loạt nhả đạn giội bão lửa xuống đầu

quân giặc ở mỏm 1, mỏm 2, mỏm 3 và các vị trí địch chung quanh. Đồng bào ta ở các làng bản reo to: «bắn nữa đi, đánh đập đầu quân bành trướng dã man». Bọn địch trên ba mỏm cao hốt hoảng, nhiều toán chạy rút xuống sườn đồi. Trong lúc pháo bắn, các mũi bộ binh ta nhanh chóng áp sát các vị trí địch. Mũi chủ yếu do tiểu đoàn trưởng Chênh chỉ huy, từ phía nam như một cơn lốc thọc thẳng lên mỏm 1, dùng AK, pháo tay diệt gọn từng tên địch. Tiếng địch la hét, kêu khóc hòa lẫn tiếng súng ầm vang và khói lửa ngút trời. Đúng 4 giờ 20 phút quân ta hoàn toàn làm chủ mỏm 1 và mỏm 2. Bọn địch còn lại tập trung về mỏm 3, kết hợp với số quân mới được tăng viện chống trả, đồng thời, pháo binh của chúng từ nhiều trận địa bắn đề chỉ viện cho bọn bộ binh, nhưng các chiến sĩ pháo binh ta lập tức (Xem tiếp trang 4 cột 5)

Các chiến sĩ ta ở Thanh Lòa (Lạng Sơn) đang chiến đấu dũng cảm đánh trả quân Trung Quốc lần chiếm đồi cao 400.

Chạnh lòng

=====

Ngày 17-12-2022 tôi cùng với đoàn CCB E51-F431-QK1 đến đài tưởng niệm 915 thuộc phường Gia sàng thành phố Thái nguyên dâng hương tưởng niệm các liệt sỹ thanh niên xung phong (TNXP) hi sinh khi đang làm nhiệm vụ cách đây vừa tròn nửa thế kỷ, xin được tóm tắt sự hi sinh của các liệt sỹ TNXP và công trình đài tưởng niệm để bạn đọc rõ:

Vào đêm 24-12-1972 đại đội TNXP 915 thuộc tổng đội 91 TNXP Bắc thái (nay là Thái nguyên-Bắc kạn) đang làm nhiệm vụ bốc dỡ hàng phục vụ cho chiến trường miền nam tại ga Lưu xá-Thái nguyên thì bị nhiều tốp máy bay của đế quốc Mỹ đến ném bom rải thảm làm chết nhiều dân thường gần khu vực ga và đặc biệt 60 chiến sỹ trong tổng số 66 người của đại đội TNXP 915 đã anh dũng hi sinh, 22 năm sau (1994) tại nơi đây một khu tưởng niệm đã được xây dựng, đến ngày 28-4-2009 chủ tịch nước ký quyết định 613/QĐ-CTN tặng danh hiệu AHLLVTND cho đại đội TNXP 915, ngày 18-12-2009 bộ văn hóa có quyết định công nhận khu tượng niệm 915 thành di tích lịch sử cấp quốc gia, khu tưởng niệm 915 tọa lạc tại phường Gia sàng thuộc thành phố Thái nguyên tỉnh Thái nguyên (gần nơi các liệt sỹ hi sinh) ban đầu khu tưởng niệm có diện tích 1, 1ha (11000m²) sau mở rộng thêm, cho đến nay toàn bộ khu tưởng niệm được tọa lạc trên một khuôn viên có tổng diện tích 4, 75ha(47500m²) với nhiều hạng mục công trình quy mô bề thế, không ngoài mục đích để tri ân các liệt sỹ và giáo dục truyền thống cách mạng cho thế hệ trẻ tương lai (hôm tôi đến gặp rất nhiều các đoàn học sinh được nhà trường tổ chức đưa đến dâng hương tưởng niệm)

Nay lại xin tóm tắt về trận đánh trên bình độ 400 và sự ra đời của ngôi đền:

Bình độ 400 thuộc địa phận xã Thanh Lò - Cao Lộc - Lạng Sơn, sáng sớm 5-5-1981 phía Trung Quốc bắt ngờ nổ súng tấn công lấn chiếm, ngày 10-5-1981 phía ta tổ chức tấn công để giành lại những phần đất đã bị xâm lấn, nhưng do nhiều yếu tố như địa hình bất lợi cho ta, tương quan quá chênh lệch về lực lượng nên ta không giành lại được và đã có rất nhiều người hi sinh, đến đêm 15 rạng sáng 16-

5-1981 ta điều động số lượng lớn các chủng loại pháo bắn cấp tập trong nhiều giờ yểm trợ cho các đơn vị bộ binh nhằm giành lại... trong suốt hơn 10 ngày (không tính những trận giao tranh nhỏ lẻ) của cuộc chiến đầy cam go và khốc liệt ấy đã có hơn 300 người hi sinh, nhiều trăm người bị thương; đặc biệt còn hơn 100 người không tìm được thi thể do tính chất khốc liệt của trận đánh.

Với tấm lòng thương tưởng nhớ đến đồng đội đã ngã xuống và những tấm lòng phát tâm công đức của những nhà hảo tâm, đến cuối năm 2020, gần nơi xảy ra cuộc chiến ấy một ngôi đền thờ nhỏ với diện tích xây dựng là 54m² trên khuôn viên 547m² đã được xây cất lên, không ngoài mục đích làm nơi tưởng niệm, hương khói chung cho các liệt sỹ.

Tôi được biết từ khi ngôi đền được xây cất lên đã gặp phải nhiều vướng mắc, khó khăn về thủ tục hành chính, thời gian gần đây có thông tin tìm kiếm quy tập hài cốt liệt sỹ nhưng cũng bị trắc trở, dẫn đến hiện tại thủ tục chính danh cho ngôi đền vẫn chưa hoàn tất, và công cuộc tìm kiếm hài cốt liệt sỹ trên bình độ 400 chưa biết đến bao giờ mới được tiến hành.

Người viết bài này đưa ra đây con số về số người hi sinh và công trình tri ân ở hai địa điểm ở hai địa phương khác nhau, nhưng giống nhau sự hi sinh cho cách mạng vì sự nghiệp của tổ quốc, để bạn đọc suy ngẫm và biểu lộ chính kiến!

Ăn tết đầu tiên trong quân đội!

=====

Còn một thời gian ngắn nữa thôi là đón tết nguyên đán, nên công việc càng trở nên bận rộn, nhất là chỗ ở cho bộ đội (còn một số đang ở nhờ nhà dân trong đó có hẳn), các cấp chỉ huy thì không muốn để bộ đội ở nhà dân trong dịp tết, (nhưng hẳn thì nghĩ càng ở nhà dân lâu càng tốt-vì ở lâu biết đâu "bén rễ") nên phải khẩn trương hoàn thành mấy căn nhà tạm, rồi một số những "hạng mục" thiết yếu nữa, như giếng nước, nhà tắm, nhà vệ sinh... vì là tổng hành dinh của trung đoàn bộ cơ mà!

Hẳn không quen đánh tranh (đánh tranh nửa) nên nhận vào việc đào giếng... chui cha tưởng ngon ăn; mới đào được ít đã xiên pà nó đi "Cămpuchia" (lệch tâm), mấy vị cán bộ nói hẳn:

- ở nhà không đào giếng bao giờ à?
- quê tui đâu có phải đào giếng!
- thế lấy nước đâu mà sử dụng hàng ngày?
- ui ra ao, hay ra sông đánh cái "tũm" phát là xong!
- á à; hèn gì mà người ta chẳng gọi là "Rân cầu T.õ.M"

... Thế rồi mọi công việc cũng xong, kíp vào doanh trại đón tết, lần đầu tiên được ở trong doanh trại, (trước đó toàn ở nhờ nhà dân), và còn mấy cái "đầu tiên" nữa, như ăn cái tết xa nhà đầu tiên, ăn tết quân đội đầu tiên... mà cũng nhiều cái thú vị lắm nhé; như đón giao thừa xong còn nghe thấy (nhỏ thôi nhưng vẫn rõ) tiếng "khóc nhè" vì nhớ nhà của mấy thím lính mới!

Thời gian trôi nhanh quá, hẵn giờ đã là ông lão tiến dần đến tuổi "thất thập" còn mấy thím "khóc nhè" mới như ngày nào ở E bộ 51-F431 cũng trên sáu chục nhưng vẫn còn xinh tươi lắm (hắn phỏng đoán vậy và đúng vậy vì mấy lần đi gặp mặt nhìn thím nào thím ấy cứ "rực rỡ" như "tân binh" ấy)

Ai đọc được bài viết này nhấn vào nút "thích" cho hắn thêm động lực mọi người nhé!

Thư trong tấm bánh

* * * * *

Mãi đến ngày áp tết đơn vị mới đi nhận bánh chưng của hậu phương gửi tặng các chiến sỹ nơi tiền tuyến về phát cho mỗi người 1 tấm, người thì nhận được tấm này, người thì nhận được tấm kia, thôi thì đủ loại, tấm dầy, tấm mỏng, tấm tròn, tấm vuông, vì là của các gia đình nơi hậu phương gửi tặng nên mỗi nhà gói mỗi khác!.

Phát vào tay cho từng người ăn lúc nào tùy ý, cũng có người thì bóc "chén" luôn, cũng có người để giành, bỗng có một chú lính reo lên như vớ được của:

- Anh em ơi trong tấm bánh có thư!
- Đâu! xem nào, đọc cho mọi người nghe đi

Thư là mảnh giấy nhỏ gấp cẩn thận được nhét vào dưới lớp lá, nội dung đại ý: "... em tên là H, năm nay (... tuổi) em chưa có người YÊU... chúc các anh luôn mạnh khỏe, chắc tay súng bảo vệ biên cương, khi nào có dịp mời về quê em, em ở thôn... xã... "

Mới đọc được đến đoạn đây lính ta “láo loạn” cả lên, thế là một màn “tranh nhau” làm cho phong thư nát như chẳng còn kịp nhận ra địa chỉ em gái hậu phương kia nữa... Tiếc!

Chẳng ai nói với ai, mọi người lại bóc những tấm bánh của mình hy vọng “may ra lại gặp được em gái”, cũng một vài tấm bánh có thư, nhưng thư lại có lời chúc của bố, mẹ, cô, chú... thôi thì thư của hậu phương gửi lên biên giới của ai cũng quý, nhưng những phong thư này lính ta không “Tranh nhau”

... Lại một cái tết nguyên đán đang đến gần, người lính già xòe bàn tay, bấm đốt ngón tay-nhẩm tính, hồi tưởng lại được ăn tấm bánh chưng có thư bên trong cũng bốn mấy năm rồi cơ đấy; khi ấy nơi biên cương vẫn còn âm vang tiếng súng đạn của chiến tranh!

Nhớ lại thời khắc đón giao thừa trên miền biên viễn

=====

Còn cách tết nguyên đán ít ngày, ban chỉ huy đơn vị gọi hân lên giao nhiệm vụ làm MC cho đêm “hái hoa dân chủ” nhiệm vụ cụ thể là kiểm canh đào thật đẹp; thời kỳ đó ở xứ Lạng tìm canh đào đẹp “dễ ợt” bởi vì xứ Lạng là xứ sở của đào, mà là bách đào mọc hoang dã nơi rừng núi rất sẵn, sau đó viết chữ vào những mảnh giấy nhỏ, mỗi mảnh giấy có nội dung khác nhau, đại loại: “đồng chí cười được bao nhiêu kiểu? ” có mảnh thì “đồng chí kể lại cho đồng đội nghe về cảm xúc lần đầu được cầm tay người yêu... v v” sau đó vê lại như cánh hoa rồi gắn lên canh đào, ai làm được đúng như nội dung trong mảnh giấy khi ngẫu nhiên hái bông hoa đó sẽ được thưởng chiếc kẹo kèm theo tràng vỗ tay tán thưởng của mọi người... vui phết; nhưng cũng gặp nhiều tình huống “cười đến đứt dây rút quần” vì có người hái được hoa “trái khoáy” nên không làm được, nhưng thôi vẫn được “lĩnh” chiếc kẹo.

Thời gian trôi nhanh quá, hân viết những dòng này hồi tưởng lại những buổi “hái hoa dân chủ” đón năm mới bên dòng sông Kỳ cùng (ảnh) trên miền biên viễn xứ Lạng cũng bốn mươi mấy năm rồi cơ đấy; khi đó những em gái bản xinh tươi phơi phơi như những bông hoa đào mùa xuân gọi hân và đồng đội hân là anh bộ đội, còn lúc

này thì... chỉ ít giờ nữa (cũng chuẩn bị đón giao thừa) “Cụ” lại được thêm tuổi để vào “đội dự bị” hàng ngũ “xưa nay hiếm”

Có Cụ nào được đón giao thừa như hần ngày ấy chào nhau cái nhì!

Trong cái khó lại “ló cái ăn”

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Những người có độ tuổi 55, 60 trở lên đều biết nếu có việc gì phải đi tàu xe ở vào thập kỷ 80 của thế kỷ trước gặp bao khó khăn trắc trở, nay hần kể câu chuyện đã được đi nhờ xe không mất tiền lại còn được thiết đãi như “thượng khách” quý!

Chuyện là thế này:

Sau khi cầm tấm giấy “đi liên hệ công tác” hần đáp chuyến tàu từ ga Lạng Sơn đến ga đồng mỏ xuống để chuyển tàu tuyến Đồng mỏ-Lưu xá, nhìn lên bảng chỉ dẫn ở nhà ga hần thấy còn 4, 5 tiếng đồng hồ nữa mới có tàu đi Lưu xá-Thái nguyên, hần ra đường quốc lộ 1A hi vọng may ra vấy được xe nào để về Thái Nguyên sớm được thì tốt, vừa mới đứng chờ khoảng ít phút hần nhìn thấy chiếc xe tải mang biển số quân sự đang đi tới, rất nhanh chóng, hần làm động tác chào theo kiểu nhà binh, chiếc xe cũng nhanh chóng dừng lại, tài xế là anh lính trẻ ngó đầu ra ngoài cửa kính cabin cũng làm động tác chào và lên tiếng hỏi hần:

- thủ trưởng đi đâu ạ?
- xe bây giờ đi về đâu?
- xe bây giờ vào đơn vị (x) để đón một số quân nhân đưa về nhập học tại trường quân chính quân khu 1 ở Thái nguyên ạ!
- tốt rồi; tôi cũng đi công tác bên đó mà
- mời thủ trưởng lên xe

Được lời như “bắt được vàng”, hần chễm chệ lên xe, vào đơn vị đón quân như lời tài xế, vào đến nơi đã thấy mấy mâm cơm thịnh soạn sắp sẵn (tất nhiên hần được mời vào vị trí “trân trọng” và... dự tiệc), thì ra đơn vị tổ chức liên hoan chia tay cho những quân nhân này về học trường quân chính để phục vụ quân đội lâu dài.

Thời gian trôi nhanh quá, bốn mươi mấy năm rồi cơ đấy, hồi tưởng lại cũng thấy hay hay, hôm đấy hần gặp may, ngày đó hần cũng chỉ là “binh” thôi chứ có phải cán bộ sỹ quan gì đâu; nhưng cũng có thể

nhờ bộ mặt “Cu Cũ” của hấn nên anh lính lái xe kia và cả các thủ trưởng đơn vị giao quân lẫn những quân nhân được đi học (đi cùng hấn về tận trường) cứ xưng hô với hấn là “thủ trưởng”

Còn giờ này hấn cũng đang trên xe đò tuyến Nam định-Hà nội đến nhà Cu Zai Thanh Hai Le để ngày mai lên đường thăm lại xứ Lạng nơi chiến trường xưa!

Người lính với hoa đào xứ Lạng

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Cuộc chiến đang ở giai đoạn cực kỳ cam go khốc liệt thì ông-đại tá Lê khôi-trên cương vị sư đoàn trưởng F337 nhận được tin thân mẫu của ông từ trần, đành nén đau thương trong lòng, tạm gác lại việc riêng, không thể về chịu tang mẹ được bởi việc quân lúc này là khẩn kíp, ông ở lại nơi chiến tuyến để cùng với những cộng sự, đồng chí, đồng đội của ông dốc toàn tâm, toàn lực giáng trả những đòn sấm sét xuống đầu quân xâm lược, quyết giành lại những phần đất bị quân xâm lược lấn chiếm, bảo vệ biên cương thiêng liêng của tổ quốc

Thời gian trôi nhanh quá, cuộc chiến ấy đã qua bốn mươi mấy năm rồi, và ông đã thành người thiên cổ về với tiên tổ tròn hai thập kỷ, hôm nay những cây hoa đào xứ Lạng nơi ông và các đồng đội của ông chiến đấu bảo vệ biên cương tổ quốc được đồng đội của ông những người định cư trên đất xứ Lạng kính tặng và người con trai của ông-đại tá Thanh Hai Le (người đứng giữa trong ảnh) đưa về bên phần mộ của ông, tin là nơi chín tuổi ông luôn mỉm cười, bởi hoa đào là mùa xuân-mà những mùa xuân trên dải biên cương nơi ông chiến đấu năm xưa không còn tiếng đạn bom của chiến tranh!

Hương Liên

Cảm ơn các anh đã nhớ tới Bố Lê Khôi yêu quý của Chị em em và đã dành tình cảm lớn đối với Gia đình em.

Thật xúc động và vô cùng trân trọng!

Xin kính chúc các anh và mọi người nhiều sức khỏe và niềm vui a!

Quốc Doanh Nguyễn

Hương Liên chúng tôi cũng tự hào là những người lính đã được trực tiếp chiến đấu bảo vệ biên giới trong đội hình của sư đoàn 337 có vị sư đoàn trưởng Lê Khôi đáng kính, nay cụ đã về với tổ tiên, chúc cụ an giấc ngàn thu nơi chín tuổi!

Viết cho người nằm xuống

ĐỀN THIÊNG NƠI BIÊN CƯƠNG

☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆

(Viết cho người nằm xuống)

Trước hết tôi xin tóm lược nguồn gốc sự ra đời của ngôi đền để bạn đọc không phải là CCB, hoặc có là CCB nhưng chưa biết về sự kiện bình độ 400 được rõ hơn: bình độ 400 giáp gianh với Trung Quốc, thuộc địa phận xã Thanh Lòa-Cao Lộc-Lạng Sơn, tại nơi đây tháng 5-1981 diễn ra trận đánh vô cùng cam go khốc liệt, tôi chỉ xin trích dẫn một câu thơ trong bài thơ (đêm bình độ 400) để nói lên mức độ khốc liệt biết nhường nào; "bình độ 400-bình địa trận người" theo số liệu thống kê chưa đầy đủ có trên ba trăm người hi sinh, trong đó còn hơn một trăm người không tìm được thi hài

Đến năm 2020 những CCB và những người có tấm lòng hảo tâm phát nguyện tâm đức, góp của, góp công xây dựng lên ngôi đền thờ nhỏ có diện tích 54m2 tọa lạc trong khuôn viên chưa đến 600m2 chỉ cách nơi xảy ra cuộc chiến năm xưa hơn 1km để làm nơi hương khói chung thương tưởng nhớ đến vong linh các liệt sỹ đã ngã xuống nhất là những liệt sỹ không tìm được thi hài, khi ngôi đền khánh thành có thỉnh các vị tăng ni và các phật tử đến làm lễ cầu siêu hầu mong cho linh hồn các liệt sỹ siêu sinh tịnh độ, từ đó nhân các ngày lễ cũng thỉnh các vị cao tăng đến tại ngôi đền làm lễ cầu siêu, và một điều đặc biệt là những "hiện tượng lạ" thì thoảng xuất hiện vào ban đêm mà chỉ có camera mới ghi lại được, một CCB làm công đức ở ngôi đền này chuyển rất nhiều những hình ảnh này cho tôi (trong khuôn khổ bài viết này tôi chỉ đưa mấy hình ảnh trích xuất từ camera đã được rút gọn) tâm sự với tôi: bằng mắt thường không nhìn thấy được, nhưng khi trích xuất camera lại thấy, rồi những tấm ảnh chỉ những vị cao tăng mới mới chụp được còn người bình thường, có điện thoại thông minh cấu hình cao cũng không thể nhìn thấy mà chụp được, thật là một sự siêu nhiên huyền diệu, bất giác tôi nhớ đến câu thơ trong bài thơ (bài ca giáo lý) "nếu người không có linh hồn-sao còn mặc niệm sao còn cúng cơm? " tôi định viết bài nói về các "hiện tượng lạ" ở ngôi đền từ lâu rồi, nhưng e ngại rằng ai đó lại

hiểu lệch đi cho tôi là tuyên truyền những điều nhuộm màu mê tín dị đoan, rồi quy chụp này nọ...

Bài viết lên trang thì trong thời gian này đội công tác của bộ chỉ huy quân sự tỉnh Lạng Sơn đang làm nhiệm vụ rà phá bom mìn và vật liệu nổ còn sót lại rất nhiều sau trận đánh ấy để phục vụ cho công tác tiếp theo là tìm kiếm quy tập hài cốt các liệt sỹ (26/2/2023 đã tìm được một bộ hài cốt-dự là nhiều tín hiệu khả quan trong những ngày tới)

Xin cầu nguyện cho linh hồn các liệt sỹ hiển linh dẫn lối chỉ đường và phù hộ độ trì cho đoàn công tác được an toàn, công việc hanh thông để đến đón các anh về quê hương đất mẹ trong sự chờ đợi mỏi mòn gần 42 năm qua

A DI ĐÀ PHẬT!

Ngày này cách đây 42 năm

=====

Vào lúc 4h45' ngày 5/5/1981 phía Trung Quốc bất ngờ nổ súng tấn công lấn chiếm đất của ta trên điểm cao - bình độ (bình độ 400)

Bình độ 400 thuộc địa phận xã Thanh Lòa - Cao Lộc - Lạng Sơn, và cũng bắt đầu từ ngày này, tại vị trí này diễn ra cuộc chiến đầy cam go khốc liệt suốt 12 ngày đêm, và cũng tại nơi đây diễn ra trận đấu pháo khủng khiếp chưa từng có trong lịch sử chiến tranh Việt Nam, để giành lại phần đất đai của tổ quốc bị xâm lấn và bảo vệ chủ quyền biên giới đã có nhiều trăm người con của mẹ Việt Nam ngã xuống nơi này, tôi xin mượn chữ của đôi câu đối được đặt trên đền thờ b400 thay cho lời kết bài viết:

THÂN NGÃ XUỐNG THÀNH ĐẤT ĐAI TỔ QUỐC

HỒN BAY LÊN HÓA LINH KHÍ QUỐC GIA!

P/s: 40 năm sau một ngôi đền thờ nhỏ được xây cất lên cách nơi trận chiến hơn 1km để làm nơi dâng hương tưởng niệm cho các anh linh liệt sỹ đã hi sinh trong trận chiến này!

Tuan Pham

Cần phải nói thêm rằng TQ không phải bất ngờ nổ súng. Trinh sát báo về địch đã chuyển quân và ta không đưa lực lượng bộ binh lên phòng ngự mà chỉ có 01 tổ trinh sát C20.E52. Lực lượng mỏng không giữ được chốt.

Người nghe chuyện & Người kể chuyện đều... khóc

=====

Câu chuyện thứ nhất:

Hôm đó từ trên chốt cao có một chiến sỹ quân phục tả tơi đi xuống bản, giữa đường gặp thủ trưởng đi lên kiểm tra chốt

Thủ trưởng hỏi:

- cậu đi đâu vậy?
- dạ; báo cáo thủ trưởng em xuống bản mua thuốc Lào ạ!
- cậu có tiền không?
- dạ; em không có tiền ạ!
- không có tiền thì cậu mua bằng gì?

Người chiến sỹ thật thà rút trong túi quần ra cái khăn mặt cũ nói với thủ trưởng:

- dạ; em đưa cái này đi để đổi lấy thuốc ạ!

Được nghe lại chuyện này người nghe cũng... Khóc & người kể cũng... Khóc!

Ghi theo lời kể của đại tá Phạm Văn Việt nguyên chính ủy E42-F327!

Câu chuyện thứ 2:

Cuộc chiến trên bình độ 400 tạm yên sau mấy ngày, đồng chí lái xe đưa các thủ trưởng cấp trên vào một số lán trại của bộ đội kiểm tra tình hình, khi vào lán trại của một đơn vị thấy trên dây phơi số khăn mặt khô nhiều hơn số khăn mặt ướt, (không có người sử dụng đến nên khăn khô) mọi người nhìn vào như dò hỏi, hiểu ý ánh mắt nhìn của các thủ trưởng người trông coi lán trại nói:

- những khăn mặt khô kia là của những người mấy hôm trước ra đi mà không thấy trở về vì đã... Hi sinh!

Được nghe kể lại chuyện này người nghe cũng... Khóc & người kể cũng... Khóc!

Ghi theo lời kể của CCB Phạm Văn Đạm khi đó là lái xe kiêm đội trưởng đội chiếu phim thuộc phòng chính trị F337

Các câu chuyện trên đây là có thật và xảy ra cách nay hơn 40 năm, một thời muôn vàn gian khó trên miền biên viễn!

Phạm Văn Đạm

Câu chuyện thứ hai mà Nguyễn Quốc Doanh ghi lại là bản thân tôi cùng với nhà báo Anh Ngô Văn Học và trưởng phòng chính trị sư Đoàn xuống động viên cán bộ chiến sĩ tiểu đoàn 6 E52 đại tá Nguyễn Danh Bình nguyên chính trị viên D6 vào ngày 19 hoặc ngày 20 - 5 - 1981 tôi nằm xuống giường rồi có một chiến sĩ vào nhà tôi ngồi dậy Anh chiến sĩ nói Anh cứ nằm đi chúng nó không về nữa đâu tôi bàng hoàng nhìn dây phơi của nhà trung đội có 16 chiếc khăn mặt còn khô thì ta nghĩ ngay có 16 liệt sĩ nhưng không biết còn lại bao nhiêu người còn nằm lại canh dữ biên cương vẫn biết đi lên phía trước là chiến thắng sau lưng là hạnh phúc dài lâu. Đến bây giờ nhắc lại nước mắt vẫn chảy ra nhiều lắm không biết dọt nước mắt nào đau thương dọt nước mắt là hạnh phúc.

Trải nghiệm qua đêm trên chốt tiền tiêu

=====

Giữa những ngày đông tháng giá như mấy ngày hôm nay nhiệt độ xuống thấp nhưng được ngủ trong chăn ấm đệm êm, bồi hồi nhớ lại những mùa đông "cái rét biên thùy lạnh buốt thịt da..." xin được kể lại câu chuyện được ngủ với người đồng đội trên chốt tiền tiêu nơi miền biên viễn phía bắc của tổ quốc cách nay hơn 40 năm:

Sau trận đánh kinh hoàng trên bình độ 400 Cao Lộc-Lạng Sơn tháng 5/1981, người đồng đội cùng tổ đài thông tin vô tuyến điện của đơn vị hỏa tiễn cachiusa có tên là Mai Hồng Sơn-nhỏ tuổi hơn tôi nên gọi em cho tiện-được điều chuyển đi đơn vị khác, nghĩ rằng chẳng bao giờ gặp lại được em nữa, (vì biết về đơn vị nào mà đến chơi với nhau), một thời gian sau (khoảng cuối năm-năm...) tôi được đơn vị cử đi công tác gần khu vực Đồng đăng tình cờ anh em gặp lại nhau tay bắt mặt mừng-cũng may hôm đấy em xuống chốt mới được gặp lại-em đưa tay chỉ về phía trước mặt và nói:

- em đang chốt trên chốt này mời anh lên chơi thăm chốt!
- nhưng nếu thủ trưởng của em lên kiểm tra chốt thấy người lạ thì sao?
- anh yên tâm em sẽ bảo lãnh!

Thấy em đã bày tỏ tấm lòng chân tình tôi vui vẻ nhận lời theo em lên chốt, đường lên chốt là những lối mòn chỉ đủ cho một người đi,

có chỗ gót chân người đi trước gần chạm đầu người đi sau (quá dốc), chốt ở trên đỉnh một quả đồi hoặc núi, trên đó là căn hầm nửa chìm nửa nổi, trên nóc hầm và xung quanh được quây những bao cát (sau này có bê tông thay thế) để một lối vào cũng chỉ đủ một người đi và để một lỗ nhỏ như kiểu lỗ châu mai của lô cốt hướng về phía địch để thay nhau ngày đêm quan sát, mỗi chốt như này có khoảng 4, 5 người (hoặc nhiều hơn tùy theo vị trí của chốt), vị trí chốt em ở đối diện với 2 cái ra đa của địch, từ vị trí này khoảng cách đến đất của đối phương chỉ bằng một tầm súng bộ binh, có lên đến đây mới thấy được muôn vàn sự gian khó trong sinh hoạt hàng ngày và hiểm nguy đến tính mạng luôn rình rập đến từ nhiều phía như: các loại mìn và vật liệu nổ (cả của ta và địch)-không giám nói là đầy đặc-nhưng rất nhiều, nào là biệt kích, thám báo, nào là những tay súng bắn tỉa của hai phía địch-ta (điều hiển nhiên trong chiến tranh nhằm tiêu diệt đối phương), sớm hôm sau em gọi tôi dậy-thực ra cứ nằm đấy thôi chứ có ngủ được đâu-em nói:

- anh ơi không có nước để đánh răng rửa mặt rồi-vì còn mấy bát nước đựng trong cái xô sắt, cắt tút quả đạn pháo đã thành băng*

Về việc nấu ăn phải tụt xuống dưới cách chốt 5, 7 chục mét có bếp Hoàng cầm* đã được đào sẵn để đun nấu, rồi bưng lên trên chốt cùng ăn, (rất hạn chế việc nấu ăn-cơ bản dùng gạo sấy và mắm kem là nhiều)... em muốn giữ tôi ở lại trên chốt thêm ít nữa, nhưng tôi cũng phải đi làm nhiệm vụ của tôi và hẹn em nếu có dịp anh sẽ trở lại thăm em... thế là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm trên chốt và không có lần thứ 2 bởi vì sau đó một thời gian nghe tin em đã **MÃI MÃI SỐNG TUỔI HAI MƯƠI** trên chốt tiền tiêu của tổ quốc

Sau hơn 40 năm-16/4/2023-anh mới tìm được đến gia đình em, mượn nén hương thơm thay lời "tâm sự" trước di ảnh và phần mộ của em trên quê hương em cũng là hồi tưởng lại lần đầu tiên và lần cuối cùng anh em được ôm lấy nhau qua đêm đông lạnh buốt trên chốt tiền tiêu nơi miền biên viễn phía bắc tổ quốc trong niềm tự hào một thời của "những người đi giữ biên cương"!

Viết trong tiết đông chí và ngày kỷ niệm thành lập quân đội nhân dân Việt Nam đang đến gần!

* những ngày nhiệt độ tụt xuống dưới 0° nếu xô nước đầy thì có băng trên mặt như tấm kính, nếu còn ít thành đá non

* bếp Hoàng cầm là loại bếp đun không có khói-sử dụng trong chiến tranh!

Bài 1: Vợ lên thăm chồng gặp chiến sự nổ ra xung phong ở lại cùng chồng chiến đấu

TIẾNG NÓI NGƯỜI TRONG CUỘC

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Bài 1: Vợ lên thăm chồng gặp chiến sự nổ ra xung phong ở lại cùng chồng chiến đấu!

#

Qua nhiều cuộc hẹn gặp và trao đổi trên điện thoại-hôm nay (18/1/2024) lão CCB già-từ giờ gọi hấn cho tiện-quyết định lên đường vào xứ Thanh để gặp gỡ đôi vợ chồng gần 43 năm trước đã được đăng tin trên báo chí của Đảng!

Nhằm giờ chính Ngọ (12h trưa) hấn tự tay điều khiển chiếc chuyên cơ hạng nhẹ hiệu Wave Alpha mang biển hiệu 18H1xxxx bắt đầu cất cánh từ phi trường THONVANHOA-NAMĐÌNH tỉnh (quê hấn), sau 5 tiếng đồng hồ chiếc chuyên cơ dừng bánh tại phi trường VINHHUNG xã-VINHLOC huyện-THANHHOA tỉnh, chuyên cơ vừa dừng bánh, bác chủ nhà có mái tóc bạc trắng vồn vã bắt tay thân mật và nói:

-từ quê anh vào đây có hơn 100 km sao anh đi lâu thế?!

hấn tả lại tuyến đường bay như thế... như thế, chủ nhà bèn kêu lên

-thế thì anh "đậu phộng đường" mất hơn 30 km rồi, thảo nào mà lâu đến thế!

Mâm cơm thịnh soạn đã được dọn ra cùng với chai rượu "nút lá chuối", ... sau vài ba lần cạch cạch-cụng ly chúc mừng lần đầu tiên có cuộc hội ngộ, rồi câu chuyện xoay quanh chủ đề về trận đánh, bác gái phải nhắc nhở "mọi người tập trung vào chuyên môn đi, anh còn ở lại đây chơi mấy ngày cơ mà, rồi tha hồ nói chuyện trao đổi... ", mạch nguồn câu chuyện như không dứt, loáng cái đã gần 21h, hấn xin phép gia chủ đi ngủ sớm để lấy sức tiếp tục cuộc hành trình tìm gặp nhân chứng để nghe "tiếng nói người trong cuộc"

P/s: bác chủ nhà có tên Lê Xuân Phượng khi đánh trận b400 trên cương vị tiểu đội trưởng hỏa lực thuộc C3-D4-E52-F337 (qua trận đánh đơn vị này có số người hi sinh rất nhiều, số còn lại một phần nhỏ), còn tiểu đội hỏa lực của anh có 9 người thì hi sinh 8 còn anh bị thương nặng-quá đau xót-(xem clip), anh muốn nói thêm điều gì đó nhưng tôi đã thấy anh nắc nghẹn... không muốn làm phiền anh nữa, tôi đưa máy sang chị Hoàng Thị Kiệm ghi lại tiếng nói của chị không ngoài mục đích nghe "tiếng nói người trong cuộc" ghi chép lại để cho nhiều người biết, cho thế hệ sau biết!

Bài 2: Gặp người lính đặc công sau trận đánh qua 6 lần phẫu thuật

TIẾNG NÓI NGƯỜI TRONG CUỘC

☆☆☆☆☆

Bài 2:

Gặp người lính đặc công sau trận đánh qua 6 lần phẫu thuật!

#

Chiều muộn-19/1/2024-tôi cũng đã tìm được đến nhà người chiến sỹ đặc công, anh là người con của xứ Mường trên quê hương Cẩm tâm-Cẩm thủy-Thành Hóa

Sau cái bắt tay nồng ấm tình đồng đội, anh nói "ta dùng bữa rồi vừa ăn vừa tâm sự!", mâm cơm đã được dọn ra cùng với các sản vật đặc sản của xứ Thanh, sau vài lần cụng ly chúc mừng nhau giữa chủ & khách lần đầu tiên có cuộc gặp gỡ này, rồi câu chuyện xoay quanh chủ đề về trận đánh trên bình độ 400 tháng 5/1981 mà anh có mặt trong đội hình K20-E198 đặc công.

Được khơi đúng vào mạch nguồn nên câu chuyện càng lúc càng thêm hào hứng, để chứng minh cho câu chuyện thêm phần sinh động, anh mở tủ lấy chiếc túi vải (túi công tác của đặc công dùng trong chiến đấu) đeo vào người, rồi miệng kể, tay chân làm những động tác nghiệp vụ của đặc công (có ý diễn giải để cho tôi biết thêm), tôi chú ý lắng nghe nhưng là "kẻ ngoại đạo" nên không am tường về chiến thuật và cách đánh của đặc công, tuy vậy tôi cũng hình dung ra các anh khi vào trận phải đối mặt với bao sự hiểm nguy biết nhường nào!, chẳng thế mà-theo lời anh-có những "mũi" sau

trận đánh không một người trở về! (nhóm/phân đội; bên đặc công gọi là mũi, mỗi mũi có từ 8-12 người), rồi anh lấy tay vuốt nhẹ nên một vài chỗ có mảnh đạn còn trong thân thể, bằng mắt thường vẫn nhìn thấy mờ mờ dưới lớp da thịt, tôi cất lời hỏi anh "sao các bác sỹ không mổ lấy ra nhỉ? ", anh cười rồi trả lời tôi "rất nhiều mảnh đạn găm vào người, thậm chí có những mảnh găm vào chỗ cực kỳ nguy hiểm-vào mắt, (một mắt hỏng hẳn) một mảnh găm chạm vào tim, một cánh tay bị gãy, mảnh găm vào xương vai... nên phải mổ lấy những mảnh ở chỗ nguy hiểm ra trước, mà hơn nữa khi ấy còn sức đâu mà mổ nữa!" (qua 6 lần mổ)...!

Trời chuyển dần về khuya, tôi còn muốn nghe anh kể thêm nữa, nhưng anh lại chủ động dừng câu chuyện (ý là lo cho tôi mệt vì đi đường xa)

... đêm miền núi xứ Thanh thật yên tĩnh, nghĩ rằng sẽ có một giấc ngủ thật ngon để lấy sức đi tiếp tìm gặp những con người sống sót một cách kỳ diệu như anh chiến sỹ đặc công này, nhưng bao hình ảnh bi thương về trận chiến khốc liệt ấy cứ hiện về mà bản thân cũng được tận mắt chứng kiến... thậm thoắt đã gần 43 năm trôi qua!

Mấy hôm nay trời rét buốt thế này các vết thương lại đau buốt lắm đây!, nhưng tôi tin bằng nghị lực và sức sống mãnh liệt của người CCB thương binh nguyên là chiến sỹ đặc công anh sẽ chiến thắng!

P/s: qua tiếp xúc với anh Quách Văn Hùng anh cho biết có mấy cán bộ ở phòng tác chiến quân khu 1 cũng cùng đi với các mũi bên đặc công và đã hi sinh (xem clip), như vậy theo như lời phát biểu của đại tá Khuynh Nguyen Van hiện là trưởng ban liên lạc mặt trận b400 "cho đến nay chưa có thống kê đầy đủ về số người hi sinh trận b400... "!

Xin đừng lãng quên & cần gọi đúng tên sự kiện lịch sử

=====

Câu chuyện thứ nhất:

Ban liên lạc CCB quân đoàn 14 binh đoàn Chi lăng-mặt trận Lạng Sơn lên kế hoạch và mọi công tác chuẩn bị cho buổi lễ kỷ niệm 45 năm ngày nổ ra cuộc chiến tranh biên giới & tổ chức kỷ niệm 45 năm

ngày thành lập quân đoàn (24/2/1979-24/2/2024) đã hoàn tất, như kế hoạch là hôm nay-21/2/2024- tổ chức tại hội trường tỉnh ủy Lạng Sơn, dự là rất quy mô, trang trọng và ý nghĩa... gần đến ngày tổ chức... ẹt một cái; "công văn" của cấp trên giội xuống... thế là bị ngừng ngay tắp tự!

Câu chuyện thứ 2:

Tôi xem trên trang nhất tờ báo Đảng- báo Nhân Dân-số 9020 ra ngày 18/2/1979 chạy hàng tít: TUYÊN BỐ của chính phủ nước CHXHCNVN về cuộc CHIẾN TRANH XÂM LƯỢC của những người cầm quyền Trung Quốc (ảnh1), như vậy tôi được hiểu là: ngày 17/2/1979 nhà cầm quyền Trung Quốc thời đó đã phát động cuộc chiến tranh xâm lược nước ta, ấy thế mà từ lâu các phương tiện truyền thông đều "né tránh", đến ngay như 2 tờ báo lớn của chính thể nhà nước ta-báo Nhân Dân & báo Quân Đội-số ra ngày 17/2/2024 (xem ảnh) trên các trang báo cũng không có một dòng nhắc đến sự kiện lịch sử này của dân tộc!

Nhìn nhận & suy ngẫm

Đành rằng theo phương châm "ngoại giao cây tre" của các nhà lãnh đạo nước ta, nhưng chẳng lẽ cứ vin vào phương châm ấy mà ta bỏ quên/ lãng quên lịch sử???, nếu vậy chỉ một thời gian ngắn nữa thôi lớp người có mặt trong cuộc chiến ấy theo quy luật của tạo hóa sẽ "ra đi" về với "thế giới người hiền", lớp người thế hệ sau sẽ không biết vì có được lịch sử ghi lại đâu!, tôi thiết nghĩ: các nhà lãnh đạo, các nhà quản lý đất nước nên có một cách gì đó để vẫn giáo dục cho thế hệ sau biết mà vẫn giữ được mối quan hệ hữu nghị hòa bình bền vững để đất nước ngày một phát triển phồn vinh hạnh phúc!

Đôi dòng suy tư trần trở của người lính già-có thể không được chuẩn-nhân 45 năm ngày sự kiện lịch sử của cả hai quốc gia như đã nêu trong bài viết!

P/s: theo thông tin tôi được biết hôm nay ban liên lạc quân đoàn 14 mặt trận Lạng Sơn không tổ chức lễ kỷ niệm như đã nói trong bài viết nhưng vẫn chia ra nhiều nhóm/ đoàn đến các nghĩa trang, đền thờ, đài tưởng niệm để dâng hương tri ân các anh hùng liệt sỹ hi sinh trong cuộc chiến tranh biên giới phía bắc của tổ quốc trong suốt 10 năm 1979-1989!

MAN THO
HAI MUN
CINH

CHIE NHAT
18-2-1979

SỐ 9020

Nhân Dân

CƠ QUAN TRUNG ƯƠNG CỦA ĐẢNG CỘNG SẢN VIỆT NAM

TRU HO BÓ DIEN TAP: 11 HANG THONG - HÀ NỘI

DAY HOI: 1979

TUYÊN BỐ

CỦA CHÍNH PHỦ NƯỚC CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM VỀ CUỘC CHIẾN TRANH XÂM LƯỢC VIỆT NAM CỦA NHỮNG NGƯỜI CẢN QUYỀN TRUNG QUỐC

NGÀY 17 THÁNG 10 NĂM 1979, CHÍNH PHỦ nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam đã họp Hội đồng Chính phủ và Hội đồng Bộ trưởng để nghiên cứu và quyết định các biện pháp cần thiết để bảo vệ chủ quyền và độc lập của đất nước.

Chính phủ nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam đã quyết định đưa ra tuyên bố này để nêu rõ lập trường và thái độ của nước cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam trước những hành động xâm phạm chủ quyền và độc lập của đất nước.

Lập Việt Nam Đảng hoặc các tổ chức khác có liên quan đến việc xâm phạm chủ quyền và độc lập của đất nước.

Việt Nam, chúng ta có một quốc gia độc lập và chủ quyền. Chúng ta sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ ai xâm phạm chủ quyền và độc lập của đất nước.

Chúng ta sẽ tiếp tục đấu tranh để bảo vệ chủ quyền và độc lập của đất nước.

Quân đội nhân dân

CƠ QUAN CỦA QUÂN ỦY TRUNG ƯƠNG VÀ BỘ QUỐC PHÒNG
 TIẾNG NÓI CỦA LỰC LƯỢNG VŨ TRANG VÀ NHÂN DÂN VIỆT NAM

NĂM THỦ 75
SỐ 22573
THỨ BẢY
17-2-2024
8 tháng Giêng
năm Giáp Thìn

Địa chỉ: Số 7 Phan Đình Phùng, Hà Nội - Điện thoại: 04-24 3747029 - 090 554774 - 04-74 3804118 - FAX ĐIỆN THOẠI: www.ahd.vn - WWW ĐIỆN THOẠI: ahdtrading.vn - ahdtrading.vn - CHỖ ĐÓNG: 1234-5555 8888-9999

**Triển khai nghiêm túc, hiệu quả
Chi thị số 26-CT/TW của Ban Bí thư**

[illegible]

**Tăng cường bảo đảm an toàn,
vệ sinh lao động trong toàn quân**

QUỐC [N] Quốc gia là một khu vực lãnh thổ có chủ quyền, được thừa nhận bởi các quốc gia khác, có một chính phủ và một dân cư. Quốc gia là một đơn vị chính trị độc lập, có quyền tự quyết định vận mệnh của mình. Quốc gia là một chủ thể của luật pháp quốc tế, có quyền và nghĩa vụ đối với các quốc gia khác. Quốc gia là một chủ thể của quyền lực, có quyền ban hành pháp luật, điều hành đất nước và bảo vệ chủ quyền. Quốc gia là một chủ thể của trách nhiệm, có trách nhiệm đối với các quốc gia khác và đối với nhân dân. Quốc gia là một chủ thể của sự hợp tác, có trách nhiệm hợp tác với các quốc gia khác để giải quyết các vấn đề chung. Quốc gia là một chủ thể của sự phát triển, có trách nhiệm phát triển kinh tế, văn hóa, xã hội và môi trường. Quốc gia là một chủ thể của sự bảo vệ, có trách nhiệm bảo vệ chủ quyền, độc lập và toàn vẹn lãnh thổ. Quốc gia là một chủ thể của sự tiến bộ, có trách nhiệm thúc đẩy tiến bộ xã hội và nhân văn. Quốc gia là một chủ thể của sự hòa bình, có trách nhiệm duy trì hòa bình và ổn định. Quốc gia là một chủ thể của sự thịnh vượng, có trách nhiệm nâng cao đời sống nhân dân. Quốc gia là một chủ thể của sự bền vững, có trách nhiệm bảo vệ môi trường và tài nguyên thiên nhiên. Quốc gia là một chủ thể của sự công bằng, có trách nhiệm đảm bảo công bằng xã hội. Quốc gia là một chủ thể của sự tiến bộ, có trách nhiệm thúc đẩy tiến bộ xã hội và nhân văn. Quốc gia là một chủ thể của sự hòa bình, có trách nhiệm duy trì hòa bình và ổn định. Quốc gia là một chủ thể của sự thịnh vượng, có trách nhiệm nâng cao đời sống nhân dân. Quốc gia là một chủ thể của sự bền vững, có trách nhiệm bảo vệ môi trường và tài nguyên thiên nhiên. Quốc gia là một chủ thể của sự công bằng, có trách nhiệm đảm bảo công bằng xã hội.

Chủ trọng bồi dưỡng, rèn luyện tinh thần "7 dám" cho đội ngũ cán bộ

[illegible]

**Quận khu 5 thăm, tặng quà
Hải đội Dân quân thường trực TP Đà Nẵng**

ĐIỂM: Sáng 19-2, đoàn công tác đi từ tỉnh Công An 3 tỉnh khác đến vùng này, hàng chục tấn lúa, gạo và các loại thực phẩm, thuốc y tế, CHQT TP Hồ Chí Minh và các đơn vị khác đã được chuyển giao cho Ban chấp hành tỉnh và các đơn vị địa phương. Ban chấp hành tỉnh và các đơn vị địa phương đã tiếp nhận và phân phát cho các đơn vị địa phương. Ban chấp hành tỉnh và các đơn vị địa phương đã tiếp nhận và phân phát cho các đơn vị địa phương.

Phối hợp chặt chẽ, đẩy nhanh tiến độ các công trình, dự án giao thông

22. <http://www.pearsoned.com>

Sáng 16/1, Thủ tướng Chính phủ Phạm Văn Chính, Trưởng ban chỉ đạo Nhà nước về công tác thi đấu quốc tế và thi đấu trong đơn vị, ngành qua Tổng cục Thể dục thể thao chỉ thị hệ thống thi đấu của Ban chỉ đạo.

Phước hợp được an toàn theo hình thức tự lực bất hợp pháp, tuyên bố đầu tư và chỉ đạo cho đầu tư 40 tỷ đồng, thành phố tự nhiên Trung ương đang có các công trình, từ an ninh quốc gia, trong diện quản lý công trình văn hóa. Dự

Diễn mừng

[illegible]

**Cán bộ, công chức phải khẩn trương
giải quyết, xử lý công việc tồn đọng sau Tết**

GIỚI THIỆU: Tôi là ông Đoàn Văn Phấn, sinh ngày 15/01/1962 tại xã Mỹ Hòa Hưng, huyện Tân Phú, tỉnh Bình Phước. Tôi là người dân tộc Kinh, hiện đang cư trú tại địa chỉ: Thôn Tân Phú, xã Tân Phú, huyện Tân Phú, tỉnh Bình Phước. Tôi là người dân tộc Kinh, hiện đang cư trú tại địa chỉ: Thôn Tân Phú, xã Tân Phú, huyện Tân Phú, tỉnh Bình Phước.

[illegible]

Trong khó khăn luôn có cơ hội

© 2002 Blackwell Science Ltd

Đầu công (AG) và cuối công (AF) được phân biệt bằng các dấu hiệu và các màu sắc khác nhau.

Bà trưởng Nguyễn Thị Dung

➔ Năm 2024 được xác định là năm tăng tốc, bất phá, tái p
ngập đầu hội quân trong
trung niên thực hiện thắng lợi KĐ
bên cạnh việc hình thành và t

[illegible]

Mùa du xuân, lễ hội không “chật chém”

Người dân biết tới Hải Phòng

Đồng mừng tháng "Thất thủ", sử dụng dịch vụ tháng là "Thất thủ", do là năm nhuận chẵn của nhiều do tháng 10 là hội trong những ngày đầu năm Giáp Thìn 2024. Tuy nhiên, tháng Giáp là tháng của đầu của mùa du xuân, là hội nên cũng tác động ít cũng cần lấy tu đức thân mình.

VĂN THƠU LỄ SỚM

[illegible][illegible]

LÀNG NGHĨ VẤN ĐỀ

NĂNG LƯỢNG TÍCH CỰC

Mà anh chị tôi, Gặp Trời 2024 đã nói đến thời điểm này của đất nước, họ nói rằng đây là thời điểm tốt nhất để bắt đầu một cuộc sống mới. Anh chị tôi nói rằng đây là thời điểm tốt nhất để bắt đầu một cuộc sống mới. Anh chị tôi nói rằng đây là thời điểm tốt nhất để bắt đầu một cuộc sống mới. Anh chị tôi nói rằng đây là thời điểm tốt nhất để bắt đầu một cuộc sống mới.

WINE \$1.00

2 Nhân lên những mùa xuân yêu thương

3 Những mô hình hiệu quả ở vùng biên giới Lạng Sơn

5 Xuân hóa V-League

6 Niềm vui của đồng bào Khmer ở Trà Vinh

ỦY BAN NHÂN DÂN TỈNH LẠNG SƠN

Số: 168 / UBND-MC

Kính gửi: Ban liên lạc Cựu chiến binh
Mặt trận Lạng Sơn - Quận Sơn 14.

**ỦY BAN NHÂN DÂN
TỈNH LẠNG SƠN**

Số: 168 /UBND-NC

V/v đề nghị dừng tổ chức Chương
trình “Gặp mặt truyền thống kỷ
niệm 45 năm ngày thành lập Mặt
trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14”

**CỘNG HÒA XÃ HỘI CHỦ NGHĨA VIỆT NAM
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc**

Lạng Sơn, ngày 01 tháng 02 năm 2024

Kính gửi: Ban Liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14

Theo đề nghị của Ban Liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14, ngày 18/10/2023, Lãnh đạo UBND tỉnh, các sở, ngành của tỉnh và Lãnh đạo Quân đoàn 14 đã tổ chức cuộc họp thống nhất các nội dung công tác chuẩn bị tổ chức kỷ niệm 45 năm ngày thành lập Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14; thực hiện nhiệm vụ được lãnh đạo UBND tỉnh giao, các sở, ngành của tỉnh đã chủ động, tích cực phối hợp với Ban liên lạc chuẩn bị các điều kiện phục vụ tổ chức chương trình Kỷ niệm theo kế hoạch.

Căn cứ Công văn số 7551-CV/BTGTW, ngày 10/01/2024 của Ban Tuyên giáo Trung ương về việc tuyên truyền kỷ niệm 45 năm Cuộc chiến đấu bảo vệ biên giới phía Bắc của Tổ quốc (17/02/1979 - 17/02/2024); trong đó có nội dung chỉ đạo các tỉnh ủy, thành ủy không tổ chức Lễ kỷ niệm, hội thảo khoa học, tọa đàm về sự kiện 45 năm Cuộc chiến đấu bảo vệ biên giới phía Bắc của Tổ quốc.

Để thực hiện nghiêm sự chỉ đạo, định hướng của Ban Tuyên giáo Trung ương, UBND tỉnh trân trọng đề nghị Ban Liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 một số nội dung sau:

1. Dừng việc tổ chức Chương trình “Gặp mặt truyền thống kỷ niệm 45 năm ngày thành lập Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14” theo Thông báo số 508/TB-UBND ngày 19/10/2023 của UBND tỉnh Lạng Sơn và Kế hoạch số 01/KH-CCB ngày 30/11/2023 của Ban Liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 về gặp mặt kỷ niệm 45 năm ngày thành lập Mặt trận Lạng Sơn Quân đoàn 14, Quân khu 1 (24/02/1979 - 24/02/2024).

2. Đề nghị Ban Liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 tổ chức các hoạt động kỷ niệm 45 năm ngày thành lập Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 với các hình thức phù hợp nhằm tôn vinh và tri ân những công lao, cống hiến và sự hy sinh, tinh thần dũng cảm kiên cường của chiến sĩ, đồng bào cả nước nói chung, quân và dân các tỉnh biên giới phía Bắc nói riêng trong Cuộc chiến đấu bảo vệ biên giới phía Bắc của Tổ quốc như: “Đền ơn đáp nghĩa”, “Uống nước nhớ nguồn”; dâng hương, dâng hoa, thăm lại chiến trường

xưa, thăm viếng nghĩa trang, tri ân các anh hùng liệt sĩ, các thương binh, bệnh binh, các Mẹ Việt Nam anh hùng, Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân, người có công, gia đình chính sách trong Cuộc chiến đấu bảo vệ biên giới phía Bắc của Tổ quốc; chỉnh trang, tu sửa nghĩa trang liệt sĩ, hỗ trợ việc tìm kiếm, quy tập hài cốt liệt sĩ... với quy mô phù hợp với điều kiện của Ban liên lạc.

3. Tuyên truyền, phổ biến cho các Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 quán triệt và thực hiện nghiêm túc quan điểm chỉ đạo của Đảng, Nhà nước theo tinh thần Công văn số 7551-CV/BTGTW của Ban Tuyên giáo Trung ương về việc tuyên truyền kỷ niệm 45 năm Cuộc chiến đấu bảo vệ biên giới phía Bắc của Tổ quốc (17/02/1979 - 17/02/2024) để tạo sự đồng thuận, thống nhất, ủng hộ chủ trương, đường lối đối ngoại nhất quán của Đảng, Nhà nước ta trong quan hệ với Trung Quốc với tinh thần gác lại quá khứ đau thương, xây dựng quan hệ hữu nghị, hợp tác, bình đẳng cùng có lợi giữa hai nước trên cơ sở tôn trọng độc lập, chủ quyền, thống nhất và toàn vẹn lãnh thổ của nhau; kiên trì, nỗ lực *“thúc đẩy quan hệ đối tác hợp tác chiến lược toàn diện phát triển lâu dài, lành mạnh, ổn định trong thời đại mới”*. Đồng thời kiên quyết đấu tranh phê phán quan điểm sai trái, xuyên tạc lịch sử, vu cáo, lợi dụng sự kiện để kích động chống phá Đảng, Nhà nước và Nhân dân ta, gây ảnh hưởng xấu đến quan hệ láng giềng hữu nghị Việt Nam - Trung Quốc.

4. UBND tỉnh sẽ tiếp tục quan tâm, phối hợp với Ban liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 tổ chức các hoạt động tôn vinh và tri ân theo đúng chủ trương đường lối của Đảng, pháp luật Nhà nước.

UBND tỉnh Lạng Sơn trân trọng đề nghị Ban Liên lạc Cựu chiến binh Mặt trận Lạng Sơn - Quân đoàn 14 quan tâm phối hợp thực hiện./.

Nơi nhận:

- Như trên;
- Bộ Tư lệnh Quân khu 1;
- Thường trực Tỉnh ủy;
- Chủ tịch, các Phó Chủ tịch UBND tỉnh;
- Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy;
- Các Sở: TC, NV, VH-TTDL, LĐTBXH;
- Bộ CHQS tỉnh;
- Hội CCB tỉnh;
- C, PCVP UBND tỉnh;
- Lưu: VT, NTT.

TM. ỦY BAN NHÂN DÂN
KT. CHỦ TỊCH
PHÓ CHỦ TỊCH

Dương Xuân Huyền

Nơi ấy hơn 40 năm sau

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Hành quân ra đến thị xã khoảng 21h mà đã thấy đường phố vắng lặng, vắng lặng bởi cảnh đổ nát hoang tàn do cuộc chiến 2-1979 vẫn còn hiển hiện, người dân ở nơi sơ tán trở về mới được 2 năm, vừa bắt tay vào công cuộc tái thiết chưa được là bao thì tiếng đạn pháo chiến tranh lại âm vang nơi biên giới.

Những dàn hỏa tiễn Kachiusa oai hùng như những chiến mã khổng lồ dừng lại trước cổng sở chỉ huy sư đoàn-F337-để cho chỉ huy đơn vị vào nhận nhiệm vụ và kế hoạch chiến đấu, quân sỹ cũng xuống ven đường tạm nghỉ, người thì lấy thuốc cuộn ra cuốn hút, người thì đem theo bazôk (điều cây) ra "bắn", trong hàng quân có có tiếng nói "khát nước quá, kiếm đâu bây giờ? ", cánh cửa của một nhà dân gần đó hé mở, bóng người nhô ra khỏi cửa kèm theo tiếng nói ngổ ngàng-nhỏ thôi nhưng nghe rõ-"pháo dàn! pháo dàn!... loại này mà ra trận là sắp đánh nhau to rồi!", tiếp nhà nữa... tiếp nữa... cứ thế chỉ ít phút sau nhiều nhiều những bát nước tràn đầy tình nghĩa quân dân cho thỏa cơn khát, như tiếp thêm sức mạnh cho những người lính chuẩn bị bước vào cuộc chiến đầy cam go khốc liệt.

Hơn 40 năm sau có dịp trở lại thị xã (nay là thành phố) có nàng Tô Thị ấy, cố nhớ lại vị trí đã được các Pá, Mế, Chài, Nhin, Noọng (bố, mẹ, anh, chị, em) tiếp cho những bát nước tràn đầy tình nghĩa quân dân ngày ấy... có lẽ chỗ này, ... có thể không đúng, không sao, may có đồng đội "chớp" cho tấm ảnh "đã trở lại nơi này" trước khi chào tạm biệt

THỊ XÃ TRONG TẦM TAY (tên bộ phim về thị xã Lạng Sơn)

HẸN GẶP LẠI!

A! Quân dân ta reo hò

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Cao điểm 400, hay còn gọi là bình độ 400-bình độ 400-có vị trí tọa độ 88317 trên địa phận xã Thanh Lò-Cao Lộc-Lạng Sơn, thuộc địa bàn phòng thủ của E52-F337, bình độ 400 có 5 mỏm, mỏm 1 và 2 thuộc lãnh thổ Việt Nam, mỏm 3, 4, 5, thuộc lãnh thổ Trung Quốc, giữa mỏm 2 và 3 có cột mốc 26 nay là cột mốc 1156, trong 5 mỏm có mỏm 1 là cao nhất, đài quan sát trên mỏm 1 có thể quan sát được một vùng đường biên rộng lớn và quan sát được đến thị xã Lạng Sơn, chính vì vị trí chiến lược quan trọng như vậy nên sau sự kiện tháng 2/1979 phía quân ta lập đài quan sát trên điểm cao này

Vào hồi 4h45' ngày 5/5/1981 Trung Quốc nổ súng tấn công lần chiếm đất của ta, quân ta đã đánh trả quyết liệt nhưng do chênh lệch về tương quan lực lượng nên ta không giữ được chốt

Đến chiều ngày 10/5/1981 lấy E52-F337 là chủ công ta tổ chức tấn công để giành lại (tạm gọi là trận 1) nhưng đợt tấn công này kết quả không được như mong muốn, và cũng trong ngày này phía ta đã có tổn thất rất lớn về người-khoảng 300 người hi sinh-vì vậy hằng năm lấy ngày 10/5 dương lịch làm ngày giỗ trận b400

Đêm 15 rạng sáng 16/5/1981 ta tổ chức tấn công (tạm gọi là trận thứ 2) trận này cơ bản ta sử dụng lực lượng pháo binh kết hợp với D20-E198 đặc công

2h10' đêm 16/5/1981-pháo hiệu từ sở chỉ huy tiền phương bay vút lên, các trận địa pháo của 3 trung đoàn pháo binh gồm: E108-còn có tên gọi là đoàn pháo binh Thần vũ-thuộc biên chế F337, lữ đoàn 166 của quân đoàn 14, lữ đoàn 675 của bộ tư lệnh pháo binh, các đơn trực thuộc F337 gồm D13-76ly2, C15 hỏa tiễn Kachiusa, D1009 tăng thiết giáp và các đại đội hỏa lực của các trung đoàn trong biên chế F337, đồng loạt ầm ầm nhả đạn-"... ĐỒNG BÀO TA Ở CÁC LÀNG BÀN REO TO; BẮN NỮA ĐI, ĐÁNH CHO DẬP ĐẦU QUÂN BÀNH TRƯỚNG DÃ MAN..." -trích báo Nhân Dân số 9831 ra ngày 18/5/1981(xem ảnh 3-5)", đồng chí Phạm Văn Đạm lái xe kiêm đội trưởng đội chiếu phim của F337 khi đó có mặt gần nơi chiến sự reo lên khi thấy hỏa tiễn Kachiusa khai hỏa (hồi ức của đại tá Ngô Văn Học nguyên tổng biên tập báo quân khu 1-ảnh 4)

Theo ghi nhận của những người trong cuộc và một số tư liệu, hồi ức, hồi ký của các CCB-đây là trận công pháo hiểm gặp trong lịch sử chiến tranh Việt Nam-riêng lực lượng pháo binh F337 đã nã gần 14000 (mười bốn nghìn) quả đạn pháo các loại trong đó có hàng trăm quả tên lửa được phóng đi từ các dàn hỏa tiễn Kachiusa BM13-con số trên chưa thống kê đến số đạn đã bắn của các đơn vị ngoài biên chế F337 cùng hiệp đồng tác chiến trong trận này

Gần 43 năm trôi qua kể từ ngày xảy ra trận chiến khốc liệt trên bình độ 400, nhưng những ký ức bi tráng và những hình ảnh đau thương khi chứng kiến bao đồng đội ngã xuống-có hơn 300 người hi sinh trong đó có hơn một trăm người không tìm được thi hài trong trận chiến ấy vẫn còn mãi trong tâm khảm của những người CCB có mặt trực tiếp tham gia chiến đấu trong trận đánh này

Tôi xin mượn từ của đôi câu đối treo trang trọng ở ngôi đền thờ b400 để kết thúc cho bài viết:

THÂN NGÃ XUỐNG THÀNH ĐẤT ĐAI TỔ QUỐC

HỒN BAY LÊN HÓA LINH KHÍ QUỐC GIA

P/s: khi đánh trận b400 tôi là chiến sỹ thông tin vô tuyến điện, đã được truyền khẩu lệnh của cấp trên lệnh cho các dàn Kachiusa khai hỏa, cuối năm vừa rồi tìm đến nhà CCB Phạm Văn Đạm-trên quê hương Vân du-Thạch thành-Thành Hóa (người mặc áo màu sẫm trong ảnh) anh em đồng chí đồng đội gặp nhau ôn lại một thời trên miền biên viễn!

Sấm sét trên đồi cao 400

Ghi nhanh của phóng viên báo Nhân Dân tại Lạng Sơn

ĐIỀM cao 400 gồm có ba mỏm chính ở bên này cột mốc 26 thuộc xã Thanh Lòa, huyện Cao Lộc, tỉnh Lạng Sơn. Đêm 5-5 bọn Trung Quốc xâm lược vô cớ tiến công xâm chiếm quả đồi và suốt mười ngày sau đó, chúng liên tiếp bắn đủ các loại đạn pháo vào hầu hết các xã thuộc vùng biên giới Cao Lộc. Cứ mỗi một ki-lô-mét vuông trên vùng này phải chịu hơn bảy trăm quả pháo. Hàng trăm căn nhà bị đổ, hàng trăm con trâu, bò và các loại gia súc khác bị chết, đồng ruộng sắp đến kỳ thu hoạch bị đạn cây xới. Có những người dân vô tội, phần lớn là đàn bà trẻ em, bị chết và bị thương... Nghiêm trọng nhất, suốt đêm 14 và ngày 15-5, bọn địch tập trung pháo lớn 130 và cối 160 bắn sâu vào trong lãnh thổ ta suốt từ Thanh Lòa đến sát thị xã Lạng Sơn. Cùng thời gian, chúng ráo riết điều lực lượng bộ binh, xe tăng, pháo binh

áp sát biên giới, từ Lộc Bình đến Bình Lập...

Căm thù bọn phản động Trung Quốc, cán bộ, chiến sĩ trung đoàn Y và các đơn vị phối thuộc phối hợp với nhân dân địa phương quyết trừng trị đích đáng bọn địch. Nhiều chiến sĩ đã có quyết định xuất ngũ, có đồng chí đã cầm giấy nghỉ phép, giấy đi viện trong tay cũng tha thiết xin đơn vị cho được ở lại chiến đấu. 100% cán bộ, chiến sĩ ở các phân đội xung phong được chiến đấu ở mũi chủ yếu. Các đơn vị dân quân và đồng bào địa phương làm việc quên mình, chiến đấu cùng bộ đội lập thành tích kỷ niệm Ngày sinh của Bác Hồ.

Bầu trời đêm 16-5, trong vắt, đồi cao 400 hiện rõ trong tầm nhìn của các chiến sĩ. Đúng 2 giờ 10 phút, sau phát pháo hiệu xanh, các trận địa pháo ta đồng loạt nhả đạn giội bão lửa xuống đầu

quân giặc ở mỏm 1, mỏm 2, mỏm 3 và các vị trí địch chung quanh. Đồng bào ta ở các làng bản reo to : «bắn nữa đi, đánh dập đầu quân bành trướng dã man». Bọn địch trên ba mỏm cao hốt hoảng, nhiều toán chạy rạt xuống sườn đồi. Trong lúc pháo bắn, các mũi bộ binh ta nhanh chóng áp sát các vị trí địch. Mũi chủ yếu do tiểu đoàn trưởng Chênh chỉ huy, từ phía nam như một cơn lốc thọc thẳng lên mỏm 1, dùng AK, pháo tay diệt gọn từng tên địch. Tiếng địch la hét, kêu khóc hòa lẫn tiếng súng ầm vang và khói lửa ngút trời. Đúng 4 giờ 20 phút quân ta hoàn toàn làm chủ mỏm 1 và mỏm 2. Bọn địch còn lại tập trung về mỏm 3, kết hợp với số quân mới được tăng viện chống trả, đồng thời, pháo binh của chúng từ nhiều trận địa bắn đề chỉ viện cho bọn bộ binh, nhưng các chiến sĩ pháo binh ta lập tức (Xem tiếp trang 4 cột 5)

Các chiến sĩ ta ở Thanh Lòa (Lạng Sơn) đang chiến đấu dũng cảm đánh trả quân Trung Quốc lần chiếm đồi cao 400.

Lần đầu được ăn xôi trứng kiến

=====

Từ E51-F431 ở tuyến dưới Hà bắc tôi được điều chuyển lên tuyến trên, điểm dừng chân đầu tiên là vào đơn vị có ký hiệu D54-BTM quân đoàn 14 đóng quân ở xã Thượng cường-Chi lăng-Lạng Sơn, ngày đó chưa có doanh trại nên chúng tôi được bố trí cho ở nhà dân, nhóm chúng tôi có 4 người ở cùng nhà là: Doanh, Vạn, Thuận, Quế, vừa mới ở được ít ngày, hôm đấy chúng tôi được gia chủ thết đãi món xôi trứng kiến, đây là lần đầu tiên trong đời tôi được thưởng thức món ăn này của đồng bào chỉ làm vào dịp mừng 3/3 âm lịch

Ở đơn vị này được một thời gian ngắn sau đó chúng tôi lại chia tay nhau mỗi người đi các đơn vị khác nhau, tôi được điều chuyển vào đơn vị hỏa tiễn thuộc biên chế của F337 và đã được nếm trải qua những trận đánh kinh hoàng nơi miền biên viễn, có những lúc trong đầu thoáng nghĩ "đường về quê mẹ... mong manh quá", bởi đã tận mắt chứng kiến bao đồng đội ngã xuống nơi miền biên ải này

Thời gian thấm thoát thoi đưa, câu chuyện trên cũng đã qua gần nửa thế kỷ, nhân hôm nay là mừng 3/3 âm lịch dân gian gọi là tết hàn thực, lão cựu binh già hồi tưởng lại được đồng bào thết đãi bữa xôi mà lần đầu tiên được thưởng thức món ăn này, và nhớ đến các bạn, mong có ngày gặp lại được các bạn (kể từ ngày đó cũng không có thông tin gì về nhau, chỉ còn nhớ Vạn quê Võ nhai-Thái nguyên, Thuận, Quế quê Quế võ-Hà bắc) nếu các bạn trời để cho còn bình sinh đọc được bài viết này lên tiếng chào nhau cái nhĩ!

Trận chiến khốc liệt và ngày giỗ trận b400

=====

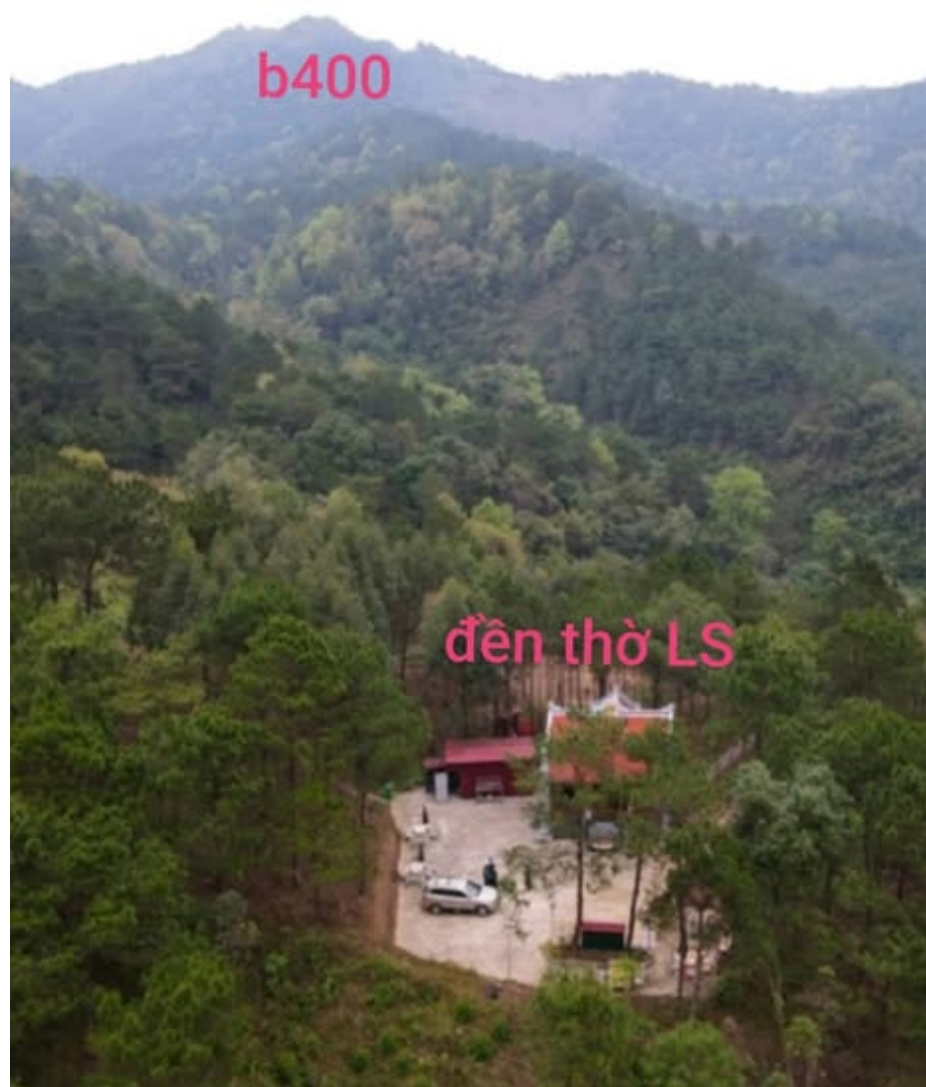
Thế là còn nửa tháng nữa (tính từ hôm nay 25/4/2024) những CCB F337 và một số đơn vị khác nữa lại hành hương về ngôi đền thờ nhỏ tọa lạc tận nơi heo hút miền biên viễn để dâng nén tâm nhang tri ân các anh hùng liệt sỹ đã ngã xuống nơi đây trong trận đánh khốc liệt tháng 5/1981

Tóm tắt diễn biến trận đánh:

Vào hồi 4h45' ngày 5/5/1981 phía Trung Quốc nổ súng tấn công lấn chiếm đất của ta tại điểm cao hay còn gọi là bình độ-bình độ 400-

thuộc địa phận xã Thanh Lòa-Cao Lộc-Lạng Sơn, 5 ngày sau đó (ngày 10/5-tạm gọi là trận thứ nhất-vì ít ngày sau còn diễn ra các trận đánh tiếp theo), ta tổ chức tấn công để giành lại, nhưng do nhiều yếu tố như: địa hình bất lợi cho ta, chênh lệch quá lớn về tương quan lực lượng và một số yếu tố khác... nên cuộc tấn công lấy lại điểm cao không đạt được kết quả như mong muốn và trong trận này phía bộ đội ta tổn thất rất lớn về sinh lực, (theo con số thống kê chưa đầy đủ có hơn 300 người hi sinh trong đó có hơn 100 người không tìm được thi hài)

Để tỏ lòng thương tưởng nhớ đến các anh hùng liệt sỹ đã hi sinh tại nơi đây, cuối năm 2020 một ngôi đền thờ nhỏ đã được xây cất lên gần nơi chiến sự năm xưa (cách 1, 5km) và lấy ngày 10/5 dương lịch (ngày bộ đội ta hi sinh nhiều nhất trong trận này) để dâng hương tri ân đồng nghĩa là ngày giỗ trận chung... thời gian thắm thoát trôi qua đã hơn 4 thập kỷ, nhưng những hình ảnh đau thương khi tận mắt chứng kiến bao đồng đội ngã xuống vẫn không mờ phai trong ký ức của những CCB sống sót trong trận này trong đó có bản thân tôi!

Sấm sét trên đồi cao 400

Ghi nhanh của phóng viên báo Nhân Dân tại Lạng Sơn

ĐIỀM cao 400 gồm có ba mỏm chính ở bên này cột mốc 26 thuộc xã Thanh Lòa, huyện Cao Lộc, tỉnh Lạng Sơn. Đêm 5-5 bọn Trung Quốc xâm lược vô cớ tiến công xâm chiếm quả đồi và suốt mười ngày sau đó, chúng liên tiếp bắn đủ các loại đạn pháo vào hầu hết các xã thuộc vùng biên giới Cao Lộc. Cứ mỗi một ki-lô-mét vuông trên vùng này phải chịu hơn bảy trăm quả pháo. Hàng trăm căn nhà bị đổ, hàng trăm con trâu, bò và các loại gia súc khác bị chết, đồng ruộng sắp đến kỳ thu hoạch bị đạn cây xới. Có những người dân vô tội, phần lớn là đàn bà trẻ em, bị chết và bị thương... Nghiêm trọng nhất, suốt đêm 14 và ngày 15-5, bọn địch tập trung pháo lớn 130 và cối 160 bắn sâu vào trong lãnh thổ ta suốt từ Thanh Lòa đến sát thị xã Lạng Sơn. Cùng thời gian, chúng ráo riết điều lực lượng bộ binh, xe tăng, pháo binh

áp sát biên giới, từ Lộc Bình đến Bình Lập...

Căm thù bọn phản động Trung Quốc, cán bộ, chiến sĩ trung đoàn Y và các đơn vị phối thuộc phối hợp với nhân dân địa phương quyết trừng trị đích đáng bọn địch. Nhiều chiến sĩ đã có quyết định xuất ngũ, có đồng chí đã cầm giấy nghỉ phép, giấy đi viện trong tay cũng tha thiết xin đơn vị cho được ở lại chiến đấu. 100% cán bộ, chiến sĩ ở các phân đội xung phong được chiến đấu ở mũi chủ yếu. Các đơn vị dân quân và đồng bào địa phương làm việc quên mình, chiến đấu cùng bộ đội lập thành tích kỷ niệm Ngày sinh của Bác Hồ.

Bầu trời đêm 16-5, trong vắt, đồi cao 400 hiện rõ trong tầm nhìn của các chiến sĩ. Đúng 2 giờ 10 phút, sau phát pháo hiệu xanh, các trận địa pháo ta đồng loạt nhả đạn gọi bão lửa xuống đầu

quân giặc ở mỏm 1, mỏm 2, mỏm 3 và các vị trí địch chung quanh. Đồng bào ta ở các làng bản reo to : «bắn nữa đi, đánh dập đầu quân bành trướng dã man». Bọn địch trên ba mỏm cao hốt hoảng, nhiều toán chạy rạt xuống sườn đồi. Trong lúc pháo bắn, các mũi bộ binh ta nhanh chóng áp sát các vị trí địch. Mũi chủ yếu do tiểu đoàn trưởng Chênh chỉ huy, từ phía nam như một cơn lốc thọc thẳng lên mỏm 1, dùng AK, pháo tay diệt gọn từng tên địch. Tiếng địch la hét, kêu khóc hòa lẫn tiếng súng ầm vang và khói lửa ngút trời. Đúng 4 giờ 20 phút quân ta hoàn toàn làm chủ mỏm 1 và mỏm 2. Bọn địch còn lại tập trung về mỏm 3, kết hợp với số quân mới được tăng viện chống trả, đồng thời, pháo binh của chúng từ nhiều trận địa bắn đề chỉ viện cho bọn bộ binh, nhưng các chiến sĩ pháo binh ta lập tức (Xem tiếp trang 4 cột 5)

Các chiến sĩ ta ở Thanh Lòa (Lạng Sơn) đang chiến đấu dũng cảm đánh trả quân Trung Quốc lần chiếm đồi cao 400.

CCB Quốc Doanh Nguyễn (người có mặt trực tiếp tham gia chiến đấu trong trận đánh) truy cập các số báo đăng tải thông tin về trận đánh!

Nguyễn Văn Chiến

Bình độ 400 tuy không phải là điểm cao về độ cao nhưng nó là điểm cao khốc liệt nhất Lạng Sơn đó các bạn. Tôi đã từng có mặt và

trực tiếp chiến đấu ở đó nên tôi chứng minh để bạn hiểu được rằng ở nơi ấy có biết bao cán bộ và chiến sĩ của e52 và các đơn vị không trực thuộc e52 đã chiến đấu giành giật từng mét vuông đất ban đêm đặc công đánh chiếm làm chủ nhưng vì không có công sư hầm hào liên kết nên ban ngày bộ đội ta phải chịu đựng những trận pháo kích của địch nhiều hơn bạn tưởng nên hy sinh nhiều là điều không thể tránh khỏi

Ngày này 43 năm trước

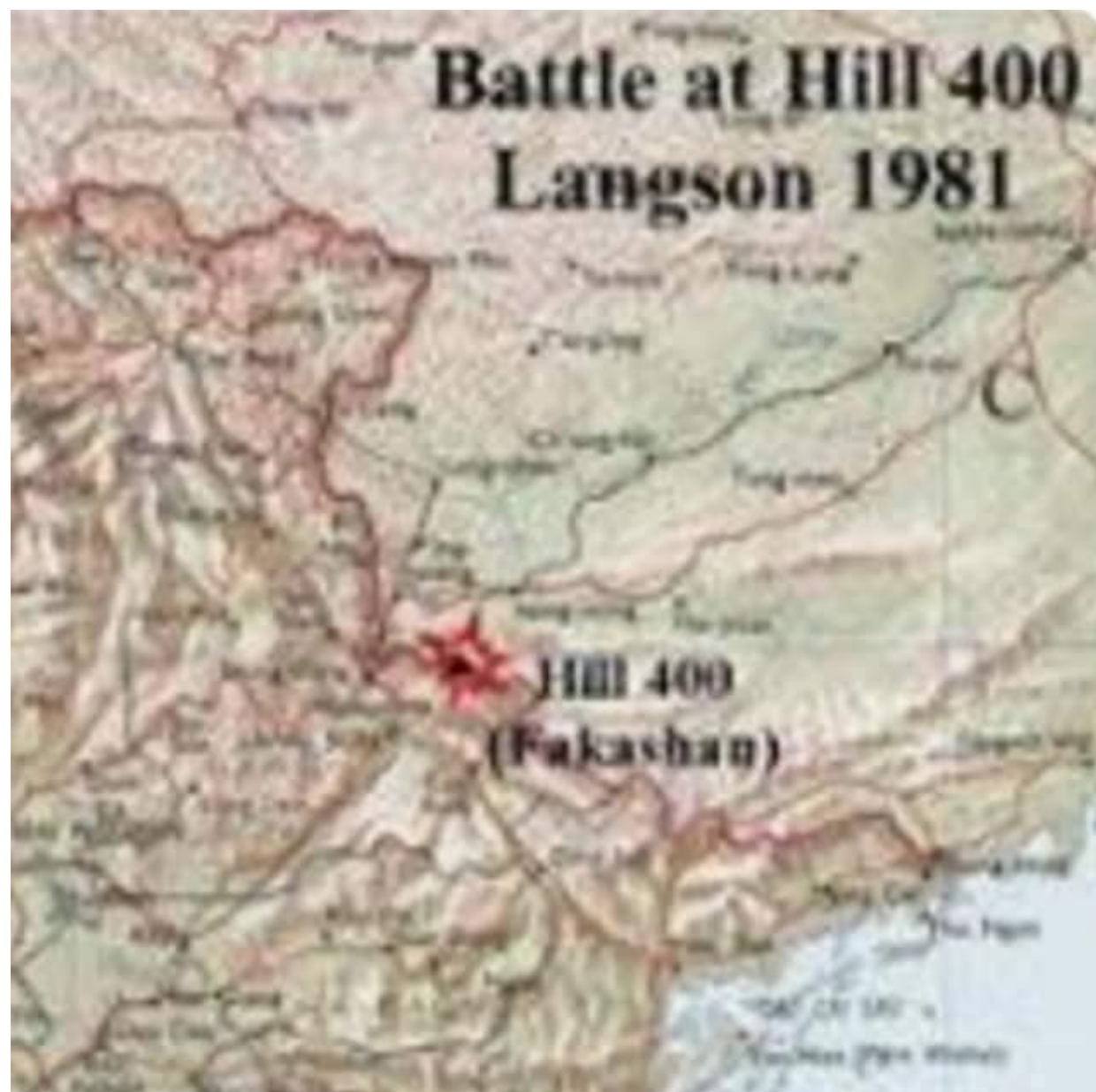
=====

Bình độ 400-còn gọi là điểm cao 400, có vị trí tọa độ 88317 thuộc địa phận xã Thanh Lòa-Cao Lộc-Lạng Sơn (ảnh 1-2), trong khu vực E52-F337 phòng ngự trấn giữ, vào lúc 4h45' ngày 5/5/1981 phía Trung Quốc nổ súng tấn công lấn chiếm đất của ta (ảnh 4-5-6-báo Nhân Dân & báo Quân đội nhân dân đã đăng tải), và cũng bắt đầu từ đây một cuộc chiến* cam go khốc liệt có nhiều đơn vị tham gia chiến đấu kéo dài suốt 12 ngày đêm đã diễn ra tại điểm cao này-người viết bài (ảnh 3) trong biên chế của đơn vị hỏa tiễn Kachiusa được trực tiếp tham gia cùng hiệp đồng tác chiến với các đơn vị bạn trong trận đánh này.

*cuộc chiến trên bình độ 400-điểm cao 400 (viết tắt là b400), sau này tại nơi đây một ngôi đền thờ nhỏ được xây cất lên cũng được mang tên là đền thờ liệt sỹ b400, lấy ngày 10/5 hàng năm (ngày bộ đội ta hi sinh nhiều nhất trong trận đánh) làm ngày giỗ trận chung-dâng hương tưởng niệm các anh hùng liệt sỹ hi sinh trong trận chiến này!

Battle at Hill 400

Langson 1981

Nỗi đau đồng đội!

=====

Được sự sắp xếp của ban tổ chức giỗ trận b400 lần thứ 43 (10/5/1981-10/5/2024) Cụ Mai Thế Việt * đọc lời tri ân các anh hùng liệt sỹ hi sinh trong trận chiến b400 tháng 5/1981 đến đoạn:

“Đoàn xe năm xưa đi ra-đường tô máu đỏ
Không cả quan tài gói đồng đội thân yêu”

... Niềm cảm xúc dâng trào; nhiều, rất nhiều những khóe mắt của những người có mặt trong buổi giỗ trận đã ngấn lệ, và cả trên những gương mặt già nua của các vị tướng lĩnh một thời trận mạc*, bất giác tôi nhớ đến câu nói của vị thánh nhân mà tôi chưa kịp nhớ tên “phàm đã là con người mà không cảm nhận được nỗi đau của đồng loại thì không hơn gì loài cầm thú”, không đau sao được; có những mũi tấn công không một người trở về, có những đơn vị khi bước vào trận đánh có gần 200 tay súng-xong trận còn lại một phần nhỏ, không đau sao được có người chiến binh mới cưới vợ được 5 ngày rồi ra trận và mãi không về, còn nhiều, rất nhiều những câu chuyện thương tâm trong trận đánh khốc liệt ấy tôi không thể kể hết ra đây được, xin mượn câu thơ-văn tế của đại tá Đỗ Phấn Đấu được phụng đọc trong buổi giỗ trận năm 2022 để thay lời kết bài viết này của tôi

“Hỡi ôi!

Một trận thư hùng trăm dòng máu đổ

Bao miền quê trắng xóa khăn tang

Rừng Thanh Lò bao nhiêu cây lá

Đôi 400 (b400) gấp bấy nỗi đau”

Đôi dòng cảm nhận về thăm chiến trường xưa và dự lễ giỗ trận b400 lần thứ 43 (10/5/2024), nhưng trên thực tế mới là lần thứ 3!

*Cụ Mai Thế Việt-84 tuổi đời-là thân nhân liệt sỹ Mai Hồng Sơn-khi trước Mai Hồng Sơn ở cùng đơn vị hỏa tiễn Kachiusa với tôi-được trực tiếp tham gia đánh trận này

*vị tướng có dáng người nhỏ nhắn (luôn đưa tay gạt nước mắt trong video) là trung tướng Dương Công Sửu AHLLVT nguyên phó tư lệnh quân khu 1-gần 80 tuổi đời- trưởng thành từ chiến sỹ đặc công đã trải qua nhiều trận đánh từ thời kỳ kháng chiến chống Mỹ!

Trận đánh trên bình độ 400 tháng 5/1981

CHUYỆN GIỜ MỚI KỂ

=====

Câu chuyện hôm nay tôi kể về trận đánh trên bình độ 400 tháng 5/1981 mà bản thân tôi cũng có mặt trực tiếp tham gia chiến đấu trong trận chiến khốc liệt này

Tóm tắt diễn biến trận đánh:

Bình độ 400 thuộc địa phận xã Thanh Lò-Cao Lộc-Lạng Sơn, vào lúc 4h45' ngày 5/5/1981 phía Trung Quốc nổ súng tấn công lấn chiếm đất của Việt Nam ta, 5 ngày sau đó-10/5-phía ta tổ chức tấn công-tạm gọi là trận thứ nhất-để giành lại, nhưng cuộc tấn công không đạt được kết quả như mong muốn-do nhiều nguyên nhân (khách quan & chủ quan), cũng trong cuộc tấn công này phía quân ta tổn thất rất lớn về người (trên 300 người trong đó có hơn 100 người không tìm được thi thể), đến đêm 15 rạng sáng ngày 16/5/1981 ta tổ chức tấn công trận thứ 2, trong trận này cơ bản ta sử dụng lực lượng đặc công và pháo binh, theo các tư liệu mà tôi biết được, riêng lực lượng pháo binh của F337 đã nã gần 14000 (mười bốn nghìn) quả đạn pháo các loại trong đó có hàng trăm quả tên lửa BM13 được phóng đi từ các dàn hỏa tiễn Kachiusa, số lượng đạn pháo trên chưa thống kê đến các đơn vị ngoài biên chế của F337-đó là: lữ đoàn pháo binh 166 của quân đoàn 14 và lữ đoàn 675 của bộ tư lệnh pháo binh cùng hiệp đồng tác chiến trong trận này, theo ghi nhận của những nhân chứng-đây là trận đấu pháo khủng khiếp chưa từng có trong lịch sử chiến tranh (đất có chỗ tơi nhuyển ra bột)

Người dân gần khu vực chiến sự kể lại: khoảng một tuần hay chục ngày sau trận đánh-hàng đàn quạ đen có đến cả ngàn con bay về khu vực bình độ (quạ đen bay về nơi có rất nhiều người (cả ta và địch) tử nạn bạn đọc chắc cũng đã hiểu...)

40 năm sau-gần nơi xảy ra cuộc chiến ấy một ngôi đền thờ nhỏ-đền thờ b400-được xây cất lên làm nơi dâng hương tri ân chung cho các anh hùng liệt sỹ đã hi sinh bảo vệ chủ quyền biên giới thiêng liêng của tổ quốc trong đó còn hơn một trăm người chưa, hoặc không bao giờ tìm thấy hài cốt được nữa bởi: THÂN NGÃ XUỐNG

THÀNH ĐẤT ĐAI TỔ QUỐC-HỒN BAY LÊN HÓA LINH KHÍ QUỐC GIA rồi!

Đôi dòng hồi tưởng nhân ngày 27/7-ngày thương binh liệt sỹ-đang đến gần, có nén tâm nhang kính cẩn dâng lên các anh linh liệt sỹ!

Bình luận 6

Công Hùng

Không phải là 16 đầu anh đêm 8 / tháng 5 chúng tôi đã chiến đấu ở đó rồi anh ạ

Khai Pham

Công Hùng xin hỏi đồng đội khi đó ở đơn vị nào. đại đội tôi chốt ở đó(406) từ 4/79 đến cuối năm 81. sáng 5/81 TQ đánh M26 (B400), M25 (còn phác), bắn phá 406 và một số điểm cao khu vực Thanh Lò. Lúc đó chỉ có Cối 82 của C4 và cối 60 của C2 đánh trả, đến chiều mới thấy pháo ở tuyến sau chi viện. Ngày 10/5/81 C3 D4 E52 mới tổ chức tấn công. Nhưng bất thành. Ngày 16/5/81 E52 củng đặc công và một số đơn vị phối thuộc lên đánh tiếp. Còn hôm 8/5 như bạn nói thì không có trận nào cả. Mà chỉ có trinh sát bám địch, điều nghiên chuẩn bị cho C3 đánh vào ngày 10/3/81

Quốc Doanh Nguyễn

Khai Pham tôi cũng định phản hồi nhưng thôi, để mọi người hỏi xem ông này ở đơn vị nào???

Người trong cuộc như anh nói là chuẩn!

Quốc Doanh Nguyễn

Công Hùng đây là anh Quách Văn Hùng quê Cẩm tâm - Cẩm thủy - Thành Hóa khi đánh b400 là b phó của D20 - E108 đặc công người bị thương rất nặng (tôi đã có bài viết về anh này) anh cho tôi biết là đêm 15/5 (khoảng 22h) đặc công mới đánh, rồi đến 2h10' sáng ngày 16 pháo binh mới bắt đầu khai hỏa trong đó có đơn vị tôi; chắc là lâu rồi nên anh nhầm lẫn về thời gian!

Công Hùng

Quốc Doanh Nguyễn có lẽ tôi nhầm thật anh ạ hôm vừa rồi đi chơi với mấy anh bạn các anh ấy nói những hôm trước đó là đi điều nghiên còn xem băng tổ quốc ghi công của những đồng đội hy sinh thì đa phần đều ghi ngày 16/5 còn 2 trường hợp ghi ngày 10/5 không biết họ ghi nhầm hay thế nào đó tôi cũng không rõ mà những đồng đội này đều cùng đơn vị cùng tăng cường nên đợt đó

Các đồng đội cũng thông cảm giờ có tuổi rồi đầu óc không được minh mẫn nữa rồi hơn nữa thời gian lâu quá rồi

Quốc Doanh Nguyễn

Công Hùng thời gian lâu quá rồi+với tuổi già nhầm lẫn là chuyện bình thường, nhưng như anh biết là mình nhầm nên đã nhận, có một số người tính bảo thủ quá cao nên toàn nói người khác sai mà chính là bản thân họ sai!

Công Hùng

Quốc Doanh Nguyễn vâng anh ạ mình không nhớ mình phải nhận chứ như hôm vừa rồi có đồng đội chỗ tôi còn nói đánh trên 400 lạng sơn là tháng 7 /81 nhưng anh ấy nhớ nhầm sang tháng 7 /84 trên vị xuyên anh ạ sau anh em nhắc mới nhớ lại rồi lại cười với nhau lính mà anh

Quốc Doanh Nguyễn

Công Hùng anh vào trang cá nhân của tôi xem bài viết của tôi vừa mới đăng hôm kia với đầu đề "tai tôi đã nghe-mắt tôi đã thấy"... có người xem xong cho bình luận: "anh nói sai rồi, trận bình độ 400 không một xe nào vào được... " tôi định cho một phản hồi thế này: "thế những cỗ pháo hạng nặng, những dàn hỏa tiễn nặng hàng chục tấn kia chẳng lẽ ở trên trời rơi xuống hay là bộ đội ta kiêng vào à???" Nhưng thôi để nhiều người khác họ "ném đá" cho thì sẽ rõ!

Công Hùng

Quốc Doanh Nguyễn có lẽ họ hiểu chưa đúng hoặc không nhớ anh ạ giờ tôi mới nhớ lại có lần anh đã đăng bài báo viết về 400 rồi thì phải

Hơn 40 năm giấc ngủ không tròn vì nhớ thương đồng đội!

=====

Anh là Nguyễn Văn Nhung, người chiến binh năm xưa trên miền biên viễn phía bắc đến nay đã hơn 70 tuổi đời, cách nay gần 4 năm có lần anh tâm sự với tôi qua điện thoại: “chú ah; nếu như có dịp trở lại thăm chiến trường xưa anh vẫn nhớ được vị trí các căn hầm cất giấu tử thi...”, tôi góp ý với anh: thế thì anh viết tâm thư gửi cho ban liên lạc mặt trận b400 (BLLB400) và các cơ quan chức năng nói rõ tư tưởng của mình như thế, như thế xem ý kiến phản hồi thế nào?

Trở lại câu chuyện hơn 43 năm trước:

Trận chiến diễn ra quyết liệt, giữa ta và địch giành giật nhau từng móm đá, từng mô đất, từng mét chiến hào, cũng có lúc ta làm chủ được trận địa, rồi cũng có lúc ta bị đánh hất ngược trở lại... anh được chỉ huy phân công dẫn đầu tổ công tác cùng với bộ phận tải thương chuyển các thi thể về tuyến sau nhưng do tính chất khốc liệt của trận đánh nên không chuyển ra được...

Anh bộ đội rời quân ngũ trở về quê hương Quảng bình của mình với thân thể không còn nguyên vẹn (cụt mất một chân) và trong tâm can mang nỗi niềm đau thương đau đáu nhớ thương bao đồng đội ngã xuống-(hơn ba trăm người hi sinh, trong đó có hơn một trăm người không tìm được thi hài)

Vào một ngày mùa đông giá rét (cuối năm 2021)

Người chiến binh-thương binh gần 70 tuổi đời với thân thể không còn nguyên vẹn nhưng vẫn vượt đèo dốc (hơn 4km-ảnh 2) dẫn đầu đoàn công tác của BLLB400 và của cơ quan chức năng-đi khảo sát địa hình và anh đã xác định được đúng vị trí nơi có tử thi đồng đội (ảnh 3) để rồi hơn hai năm sau (đầu năm 2023) bộ chỉ huy quân sự tỉnh Lạng Sơn thành lập đội công tác tìm kiếm hài cốt liệt sỹ và kết quả đã tìm kiếm được 5 bộ hài cốt (ảnh 1) trong số hơn một trăm người chưa tìm thấy, hoặc không thể tìm thấy được nữa-do thời gian quá lâu, bao trận mưa lũ cuốn trôi, và đạn pháo của cả hai bên địch-ta giội xuống khu vực chiến sự cây cối đất có chỗ tơi nhuyển ra như bột!

Bài viết vừa xong tôi có cuộc điện thoại hỏi thăm anh:

- anh à, anh có khỏe không?
- cảm ơn chú hỏi thăm; vẫn khỏe theo kiểu tuổi già chú ah!
- đã nhận quà nhân ngày 27/7 chưa?
- nhận rồi chú ah!
- được nhiều không?
- thì chủ tịch nước tặng cho 300 ngàn + với địa phương cho thêm ít nữa... anh em mình còn được sống đến ngày nay là tốt lắm rồi chú nhỉ!

Đôi dòng hồi tưởng và tâm sự với người đồng đội cùng nhau có mặt trong trận đánh năm xưa trên miền biên viễn-nhân ngày 27/7 hàng năm-ngày tri ân các anh hùng liệt sỹ và thương binh đang đến gần!

Kể chuyện theo ảnh

=====

Ảnh 1:

Người bên trái ảnh là anh Nguyễn Lưu quê Hà đông-Hà nội khi đánh trận bình độ 400 (b400) Cao Lộc-Lạng Sơn tháng 5/1981 trên cương vị đại đội trưởng (Ct) C5-D11-E108-riêng trong đêm 15 rạng sáng 16/5/1981 đơn vị anh đã bắn hết 4 xe jìn130 chở đạn (khoảng 20 tấn-loại đạn pháo lựu 105 ly), sau ra quân rồi mở doanh nghiệp hiện định cư trên đất Lạng Sơn!

Ảnh 2

Người bên phải ảnh là anh Phan Thế Tài (nhà quê gọi bằng Cự, vì cự cũng qua tuổi thất thập rồi), thời gian đánh trận b400 anh trên cương vị Cp C7-D12-E108 trong trận này đơn vị anh bắn hết 5, 7 chuyến xe tải chở đạn (mỗi chuyến xe chở được 50 quả loại đạn cối 160, trọng lượng 65kg/quả)

Sau lên đến hàm trung tá rồi nghỉ hưu tại quê nhà Ý yên-Nam định!

Ảnh 3

Người có dáng người nhỏ nhắn mặc áo màu sẫm trong ảnh là anh Đỗ Thanh Hoài khi đánh b400 trên cương vị chính trị viên của một đại đội trong biên chế của đơn vị tăng thiết giáp có phiên hiệu D1009 trực thuộc F337 đã trực tiếp chỉ huy một kíp 3 chiếc xe tăng tiến vào áp sát bình độ chiến đấu-bắn đến hết cơ số đạn rồi rút (mỗi cơ số là 34 quả đạn pháo/1 xe-không kể số đạn 12ly7 giành cho súng máy trên xe), tôi viết bài này cũng là thay câu trả lời cho (...) (không tiện nêu tên), phát ngôn: “đánh bình độ 400 làm gì có xe tăng tham chiến...” vậy thì đây; anh Hoài giờ đã là cự (nay đã qua tuổi 70) sau lên đến hàm thiếu tá rồi nghỉ hưu tại quê nhà Ý yên-Nam định!

Tôi: người viết bài này-mấy năm gần đây đã đi tìm gặp được hơn 20 người hiện đang sinh sống trên địa bàn 5, 6 tỉnh trong nước-là những nhân chứng trong trận b400, không ngoài mục đích góp nhặt, xâu chuỗi những tư liệu chắp bút viết lại cho nhiều người biết nhất là thế hệ trẻ biết về trận chiến khốc liệt hơn 40 năm trước để bảo vệ chủ quyền biên giới thiêng liêng của tổ quốc!

Hẹn gặp lại bạn đọc trong các bài viết tiếp theo!

Càng ngắm càng thấy hay

=====

Tôi và các bạn ít nhiều cũng đã hơn một lần chiêm ngưỡng bức tranh “người đẹp bên sư tử” (ảnh 1) thoát ban đầu tôi cũng chẳng chú ý lắm, vì với hội họa tôi là “kẻ ngoại đạo”; nhưng sau được những người am tường về hội họa nói cho nghe tôi mới hiểu, những họa sỹ sáng tác ra các bức tranh như này là họ đã gửi gắm một “thông điệp”, hay “ngôn ngữ của hội họa” là vậy, để những bạn ít hiểu biết về loại hình hội họa như tôi hiểu thêm: như bức tranh trên

hàm ý nói về “sức mạnh của cái đẹp”, chẳng thế mà các họa sỹ hoàn toàn có lý khi không vẽ một đấng hiệp sỹ nam nhi với những cơ bắp cuồn cuộn + với các khí giới trong tay như đao, kiếm... để hạ gục sư tử mà lại lấy hình ảnh một thiếu nữ xinh đẹp mà sư tử-đại diện cho quyền uy và sức mạnh-vẫn phải phục dưới chân nàng là vậy, ta tạm dừng luận bàn về bức tranh “người đẹp bên sư tử” ở đây, các bạn muốn rõ tự tìm hiểu thêm!

Giờ tản mạn chút xíu về ảnh 2 trong bài:

Hỏa tiễn katyusha-Kachiusa hay cachiusa là tên gọi chung cho loại pháo phóng loạt do Liên xô chế tác, ra đời từ thế chiến 2-chính xác là năm 1941-Hồng quân Liên xô lần đầu tiên đưa vào sử dụng trong chiến đấu, công năng hiệu quả hơn cả mong đợi (sức mạnh & uy lực của loại hỏa tiễn này tôi sẽ nói trong bài viết khác), giờ tôi xin nói về cái tên: qua tìm hiểu được biết Katyusha-Kachiusa hay cachiusa là cái tên hay, thường để đặt cho người con gái Nga đại loại như tên Hoa, Huệ, Lan, Hồng, Tuyết, Mai... v.v... để đặt cho nữ giới của Việt Nam ta vậy, thế nhưng không hiểu sao các nhà sáng chế hay những người lính Hồng quân khi ấy lại lấy tên của người con gái để đặt tên cho loại vũ khí đầy uy lực này (chắc là cũng có hàm ý gì đấy?), pháo hỏa tiễn dòng Kachiusa trong ngành pháo binh có ký hiệu là bm, cho đến nay đã phát triển lên đến bm30 (ảnh trong bài là hỏa tiễn Kachiusa BM13)

Chuyện còn dài lắm xin phép bạn đọc được dừng tại đây, trước khi dừng lời xin nói thêm để bạn đọc biết: cách nay hơn 40 năm, tôi khi ấy là anh lính thông tin vô tuyến điện vinh dự được phục vụ trong đơn vị hỏa tiễn Kachiusa BM13-đã được truyền khẩu lệnh của cấp trên lệnh cho các dàn Kachiusa khai hỏa trong trận đánh bình độ 400 Lạng Sơn tháng 5/1981, theo ghi nhận đây là lần đầu tiên trong ngành pháo binh Việt Nam sử dụng loại vũ khí này cùng hiệp đồng tác chiến với nhiều chủng loại pháo khác nhau của các đơn vị bạn, làm nên trận pháo kích lịch sử, dư âm trận đánh ấy tôi không bao giờ quên!

“Bình nhất” được dự hợp với cán bộ trung-cao cấp

Sau trận đánh b400-đơn vị tổ chức họp-có lẽ đơn vị nào được tham gia chiến đấu và phục vụ chiến đấu đều làm như thế-để bình bầu ra tập thể, cá nhân có thành tích xuất sắc đề nghị cấp trên khen thưởng cho phù hợp, sau một buổi họp anh em trong đơn vị cũng chọn ra được anh lính thông tin vô tuyến điện là cá nhân... thôi thì "bó đũa chọn cột cờ"-chẳng nhẽ cả đơn vị lại không chọn ra được ai?, sau đó một thời gian ban chỉ huy đơn vị gọi anh lính được bầu là cá nhân xuất sắc kia lên ban chỉ huy để ban chỉ huy "quản triệt/giao nhiệm vụ":

-phòng chính trị sư đoàn tổ chức hội nghị "báo công/tuyên dương thành tích trong chiến đấu" vậy đồng chí thu xếp quân tư trang để sớm mai lên đường về dự cho kịp, mà quan trọng là ngay bây giờ đồng chí viết bản "bá cáo thành tích..." "

Từ nhà ban chỉ huy ra về-Hắn-tạm gọi vậy cho tiện- viết vội "bản thành tích" trình ban chỉ huy xem để đóng góp bổ sung ít nhiều, sớm hôm sau hắn khoác ba lô lên đường về sở chỉ huy sư đoàn-quãng đường từ đơn vị đến sở chỉ huy sư đoàn đi đường tắt cũng khoảng 5, 6 "con dao quãng"... bước chân vào hội trường hắn thấy có gì đó khang khác... hắn tự đặt câu hỏi: "sao hội nghị "báo công mà toàn sỹ quan thế này?, chẳng nhẽ lính không có công...?, lại nghĩ "cái đó là việc của ban tổ chức, mình cứ biết rằng được đơn vị cử đi thay mặt cho đơn vị là được!", đến giờ khai mạc ban tổ chức điểm danh các đơn vị trong thành phần dự hội nghị, rồi điểm danh đến đơn vị hắn:

-đại biểu (xê)C15 pháo dàn* có mặt chưa?

Hắn đứng dậy thưa rõ to theo đúng điều lệnh

-Có!

Sau mục điểm danh, vị chủ trì* hội nghị nói khái quát lịch trình và nội dung chính của hội nghị... dự cảm của hắn quả không sai, thì ra đây là hội nghị "rút kinh nghiệm" trong trận đánh chứ không phải hội nghị "báo công/thành tích" nên vị trí dự hội nghị này phải là những người đứng đầu các đơn vị có tham gia chiến đấu và phục vụ chiến đấu về dự thì mới đúng

Hết một buổi sáng đầu tiên, đến trưa cơm nước xong hắn đến bộ phận thông tin của sư đoàn xin điện nhờ về đơn vị (đơn vị hắn là đơn

vị đặc chủng trực thuộc bộ tư lệnh sư đoàn nên hệ thống thông tin tương đối hiện đại so với các đơn vị cùng cấp nên thông tin rất thuận lợi)

-báo cáo ban chỉ huy thế này: đây là hội nghị "rút kinh nghiệm trong chiến đấu chứ không phải báo cáo thành tích... vậy các anh trong ban chỉ huy lên dự thì đúng vị trí hơn...!

Giọng Thanh chương xứ Nghệ* của lão đại đội trưởng từ đầu dây bên kia không lẫn vào đâu được trả lời:

-rứa ban tổ chức họ có hỏi đồng chí là gì trong đơn vị không?

-dạ! Không ạ

- rứa thì cứ ở đó mà họp, nhớ ghi chép đầy đủ rồi về truyền đạt lại cho ban chỉ huy cũng được!

Sau mấy lần "vâng vâng dạ dạ" hẩn yên tâm ở lại dự hội nghị (kéo dài đến 4, 5 ngày)

Trong thời gian dự hội nghị hẩn được ăn theo tiêu chuẩn "trung táo" và được ngủ nghỉ cùng với các đại biểu (toàn là cấp "trung" trở lên) tại nhà khách sư đoàn, kết thúc hội nghị mỗi đại biểu được nhận 1 tấm ảnh (ảnh 1)- ảnh 2 zoom từ ảnh 1 cho rõ hẩn trong khung xanh!

Và kể từ đó cũng không thấy có hội nghị "báo công/thành tích" nọ kia gì nữa

Thời gian thấm thoát trôi qua gần nửa thế kỷ, những người trong tấm ảnh này ngày ấy-đến nay có lẽ nhiều vị đã thành "người thiên cổ", hèn gì đến nay hẩn cũng lên Lão là đúng rồi!

P/s: tháng 5/2022 nhân dịp về dự giỗ trận b400 lần thứ 41 tổ chức tại tp Lạng Sơn hẩn đã trao tấm ảnh gốc đó cho đại tá Nguyễn Đắc Thọ đương nhiệm chính ủy đoàn kinh tế quốc phòng F337 để đưa vào phòng truyền thống của sư đoàn (hiện nay sư đoàn đóng quân tại Quảng trị)

*pháo dàn = hỏa tiễn Kachiusa

* Đại tá Hồ Xuân Tạo (đứng trước hẩn) chủ nhiệm chính trị f337 chủ trì hội nghị

* trung tá Nguyễn Phùng Tân (người mặc quân phục-ảnh3) nguyên Ct -C15-f337!

Thông tin tản mạn chuyên!

=====

“Trong nhiệm vụ cách mạng, thông tin liên lạc là nhiệm vụ quan trọng bậc nhất, thông tin liên lạc phải bảo đảm-KỊP THỜI-CHÍNH XÁC-BÍ MẬT-AN TOÀN”

(Lời giáo huấn của Hồ Chủ Tịch)

Bài 1: các loại hình thông tin thời cổ đại:

NGƯỜI, NGỰA, CỜ, ĐÈN, TRỐNG, MỖ, CUNG TÊN... cũng là các thiết bị được sử dụng trong công tác thông tin

Cách đây cả nghìn năm, hoặc lâu hơn nữa làm gì có những phương tiện thông tin hiện đại như ngày nay, ấy thế mà thông tin vẫn kịp thời đấy-ví dụ: giặc ngoại xâm tràn vào trong nước bằng đường bộ từ cửa khẩu gần kinh thành nhất cũng gần 200 km, thế mà chỉ trong ít giờ triều đình đã biết để đem quân ra nghênh chiến, nói đến đây một số người nghe thấy khó tin phải không?, khoảng cách 200km-mà đường rừng núi ngày xưa chứ có phải đường cao tốc như ngày nay đâu; đi bộ có nhanh cũng phải mất 5 ngày, vậy sao chỉ trong ít giờ, thậm chí trong ít phút mà triều đình đã biết để sẵn sàng đưa quân đội ra chặn đánh quân xâm lược?, xin nói luôn để các bạn rõ:

Trên đường biên luôn luôn có quân canh phòng suốt ngày đêm (như bộ đội biên phòng ngày nay), đương nhiên thời nào cũng phải có-khi quân canh phòng ấy thấy có giặc đến-trong trường hợp khẩn cấp (vượt ngoài khả năng chống trả)-đánh hồi trống, mõ, thanh la, tù và... (có qui ước từ trước) tiếng vọng của các phương tiện như tôi nói ở trên vọng đến chòi canh tuyến sau (một khoảng cách x km để nghe rõ) cứ thế truyền về đến tận triều đình-hóa ra thông tin được chuyển đi nhanh bằng tốc độ âm thanh!, hình thức nữa là lấy tờ giấy đã có sẵn nội dung phù hợp với tình huống rồi kẹp vào mũi tên bắn sang vọng gác tuyến sau-ở mỗi vọng gác người ta đã chuẩn bị sẵn tấm bùi nhùi rơm to như tấm liếp để đón nhận “mũi tên thông tin”-cứ thế người ở vọng gác tiếp lấy mũi tên đó lại bắn tiếp đến vọng gác tiếp theo cho đến khi “mũi tên thông tin” kia về đến triều đình, còn ban đêm thì quay đèn, đuốc làm tín hiệu và cứ thế truyền tin đến cấp cao nhất để có quyết định phù hợp, loại hình thông tin nữa là người đưa tin chạy bằng ngựa nhưng đến trạm kế tiếp có ngựa chạy tiếp,

như kiểu chạy tiếp sức, nếu không như thế người và ngựa làm sao chạy liền mấy trăm km được!, thế cho nên có câu “ngựa chạy có cung”* là vậy!

Tôi chỉ sơ qua mấy loại hình đưa tin, truyền tin thời cổ đại, còn nhiều lắm các loại hình thông tin tôi không thể thống kê hết ra đây được

Những gì tôi vừa nói ở trên là tôi được các thầy ở lớp học thông tin trong quân đội mà tôi được học-nói sơ qua để biết về các loại hình thông tin từ cổ xưa đến hiện đại

Tôi nguyên là chiến sỹ thông tin vô tuyến điện có thời gian phục vụ trong đơn vị pháo dàn* đã được truyền khẩu lệnh cho các dàn hỏa tiễn khai hỏa trong những trận đánh trên miền biên giới phía bắc của tổ quốc hơn 40 năm trước

Xin hẹn gặp bạn đọc trong các bài viết tới!

* cung đường; khoảng cách (như kiểu từng chặng)

* pháo dàn=hỏa tiễn Kachiusa

Có những lớp học thầy & trò gọi nhau=đồng chí!

=====

Những căn nhà tranh tre nứa lá dựng tạm sơ sài để làm lớp học, trong lớp cũng có tấm bảng đen to như những lớp học bình thường để cho giảng viên lên lớp, ghế ngồi cho “học sinh”-học viên-là những cây tre/vầu bổ đôi được gác lên những chiếc cọc tre đóng xuống nền nhà, mỗi học viên được phát bút viết và quyển sổ bìa cứng cỡ độ 15×20cm, khi ghi chép thì kê lên đùi mà viết (vì không có bàn), những học viên được cử ra thay nhau làm nhiệm vụ duy trì giờ giấc cho lớp học gọi là “trực ban”, cứ sau một tiết học-45 phút-trực ban đứng dậy:

-báo cáo ĐỒNG CHÍ giảng viên đã đến giờ cho bộ đội giải lao

Đến cuối buổi học giảng viên không quên nói câu:

-chúng tôi chưa qua các trường sư phạm nên truyền đạt nội dung còn nhiều hạn chế, mong các đồng chí đóng góp ý kiến để cho các buổi lên lớp sau đạt kết quả tốt hơn!

Cứ như vậy diễn ra đều đặn và khẩn trương từng ngày, với phương châm-"đào tạo cấp tốc"-chỉ sau một thời gian ngắn (khoảng hơn trăm ngày) các "Thầy" đã truyền tải kiến thức cho các "Trò" sử dụng thành thạo 3, 4 loại máy thông tin và kỹ thuật, nghiệp vụ khi tác nghiệp, để rồi khi mãn khóa học có những "Trò" được điều động ra tiền tuyến và đã "trải nghiệm thực tế" qua những trận đánh kinh hoàng trên miền biên viễn giữ vững mạch máu thông tin liên lạc phục vụ cho công tác chỉ huy trong chiến đấu

Thời gian thấm thoát trôi qua, lớp học như thế ngày ấy cũng đã lùi xa cách nay gần nửa thế kỷ, các "Trò" ngày ấy có người SỐNG MÃI TUỔI HAI MƯƠI trên miền biên giới, người còn lại trở về quê mẹ trẻ nhất nay cũng đã gần "thất thập"

Con đường học hành ở mỗi người khác nhau, người thì được học nhiều, người thì do hoàn cảnh gia đình được học ít, ở cấp học nào dù ngắn hay dài những người Thầy rất xứng đáng được tôn vinh bởi vậy nên có câu "NHẤT TỰ VI SƯ-BÁN TỰ VI SƯ"

Lớp học tôi vừa kể ở trên tuy diễn ra trong thời gian ngắn nhưng để lại kỷ niệm tốt đẹp tình "Thầy-Trò"-đồng chí, đồng đội khó phai mờ!

Ps: Đội dòng hồi tưởng của lão CCB già nhân ngày "HIẾN CHƯƠNG CÁC NHÀ GIÁO" đang tới gần!

Chút suy tư khi thăm bảo tàng quân sự việt nam

=====

Khái quát sơ lược: (theo Google)

Bảo tàng quân sự Việt Nam (cơ sở mới) được xây dựng tại km 6+500 trên trục đường đại lộ Thăng long thuộc địa phận phường Tây mỗ-quận Nam từ liêm-Hà nội, bảo tàng tọa lạc trên khu đất rộng 386600 m² (ba trăm tám mươi sáu nghìn sáu trăm mét vuông), vốn dĩ xuất thân từ "Nông Rân" nên tôi quy ra mẩu bắc bộ để những bạn đọc như tôi dễ hiểu: 386600m²=107, 38-hơn một trăm lẻ bảy mẩu bắc bộ (quả là to lớn & hoành tráng), có 150000 (một trăm năm mươi nghìn) hiện vật được trưng bày tại đây, trong số này có 4 hiện vật là "bảo vật quốc gia", (bạn đọc muốn biết chi tiết tra Google), nói

không ngoa chứ; nếu để xem cho kỹ có nhẽ phải mất hàng tuần chứ chẳng chơi!

Lang thang ngẫm nhìn rồi đi ra trò chuyện với các "đồng chí cháu"

Sau một buổi thăm quan (khoảng 4 tiếng đồng hồ), gọi là "lướt qua" thôi mà đã thấy mắt hoa, chân mỏi-do tuổi già-ra gặp các "đồng chí cháu", (những người làm nhiệm vụ ở đây toàn là quân nhân nên mang sắc phục quân đội)-làm cuộc "trò chuyện"-không dám nói là "phỏng vấn"

-chào cháu! cháu vui lòng cho bác hỏi chút xíu được không ạ?

Đồng chí nữ quân nhân xinh tươi trong trang phục quân đội-trên ve áo mang cấp hàm trung tá tươi cười trả lời:

-dạ bác! Bác cứ hỏi!

-qua một buổi sáng bác đã xem (tất nhiên chưa được kỹ) tuyệt nhiên không thấy có hiện vật nào-hoặc một tư liệu nào-đề cập đến cuộc chiến tranh biên giới phía bắc xảy ra từ 17/2/1979 mãi đến 10 năm sau (1989) mới kết thúc đấy cháu ạ!

-chúng cháu đây chỉ là những người thực thi nhiệm vụ thôi ạ, (bảo vệ, quản lý, điều hành) còn việc đem những hiện vật gì, thời kỳ nào đưa vào đây là ý của "cấp trên" ạ!

Thấy cháu trả lời ngắn gọn đầy đủ-lão lính già chẳng hỏi gì thêm nữa, bèn ra chỗ có nước uống (nước uống miễn phí phục vụ tận tình chu đáo)-"tu" một hơi cho đã cơn khát rồi ra về, nhưng trong lòng thoáng chút "chạnh lòng" và tự đặt ra những câu hỏi (?), : hàng ngàn, hàng vạn hiện vật trưng bày phản ánh các cuộc chiến tranh bảo vệ đất nước qua các thời kỳ từ xa xưa đến thời kỳ cận đại, (các hiện vật về cuộc kháng chiến chống Pháp và Mĩ rất nhiều)-sao?; "người ta" không đưa vào đây vài ba hiện vật như: lấy 1 cái xác xe tăng trong số nhiều xác xe tăng của quân xâm lược bị quân ta bắn cháy trên biên giới phía bắc năm nào?, hoặc lấy 1 dàn hỏa tiễn trong số những dàn hỏa tiễn Kachiusa-là loại vũ khí tương đối hiện đại so với cùng thời-đã khai hỏa-trút những trận bão lửa xuống đầu quân xâm lược (bản thân tôi đã được chứng kiến)-đại loại như thế... nếu được như vậy tôi tin là rất nhiều người-nhất là thế hệ trẻ-biết thêm về mảng lịch sử của nước ta trong công cuộc XÂY DỰNG & BẢO VỆ TỔ QUỐC thời kỳ gần đây... nhưng thôi, ý nghĩ ấy "vụt tắt" vì nhớ

đến phương châm “ngoại giao cây tre” của nhà nước ta trong quan hệ quốc tế áp dụng vào thực tế trong quan hệ với ông bạn láng giềng to đùng-trong khuôn khổ “mười sáu chữ vàng” không ngoài mục đích mong muốn bình yên cho cả hai bên... có nhẽ vậy!

Ps: theo thông tin tôi được biết: bảo tàng quân sự Việt Nam (cơ sở mới) khởi công xây dựng từ năm 2019 vừa rồi mới khánh thành, bắt đầu từ ngày mùng 1/11/2024 đến hết năm 2024 mở cửa miễn phí cho nhân dân vào thăm quan!

Lần thứ hai Kachiusa giội lửa trên miền biên viễn

=====

Theo lịch trình cứ đến cuối năm hàng năm đơn vị phải về trường bắn quốc gia khu vực 1 ở huyện Lục ngạn tỉnh Hà bắc-nay là Bắc giang-để bắn đạn thật, không ngoài mục đích kiểm tra kết quả huấn luyện học tập của đơn vị trong 1 năm, mỗi lần như vậy cấp trên cho phép đơn vị điều đi vài ba dàn, và mỗi dàn cũng chỉ mang theo 4, 5 quả đạn

Khác biệt:

Vào những ngày cuối năm-năm (...) cũng là đi bắn đạn thật trong khuôn khổ như tôi nói ở trên, nhưng đợt này thấy khác lắm, đơn vị có 6 dàn/xe chiến đấu Kachiusa BM13 (như ảnh 1) thì đi cả 6 và số đạn mang theo đủ ($6 \times 16 = 96$), hướng hành quân không phải về trường bắn quốc gia mà ra thẳng biên giới, đến điểm tập kết làm các công tác tiếp theo như: chiếm lĩnh trận địa-hiệu chỉnh & lấy phần tử... vv-rồi chờ đợi lệnh cấp trên cho khai hỏa

Giờ G đã điểm:

20-21-110-120 (tạm dịch-đài chỉ huy gọi đài trận địa-đài trận địa nghe rõ không-Trả lời!-đài trận địa đã nghe rõ-trả lời!)

Khi tín hiệu thông tin đã thông suốt vị chỉ huy ra lệnh

-Lệnh: xe số 1- 1 phát... B. Ắ. N!

Ít phút sau các bộ phận trên đài như trình sát, kế toán báo cáo số liệu vị trí quả đạn rơi cho người chỉ huy như thế, như thế... và liền sau đó mệnh lệnh của chỉ huy được phát ra qua đài thông tin vô tuyến điện truyền về trận địa

-Đại đội... cả loạt... B. Ấ. N!

Gần 100 quả tên lửa rơi bệ phóng xé gió bay đi tạo ra những tiếng gầm rú kinh hoàng nhằm hướng mục tiêu đã định-từ trên đài chỉ huy bằng mắt thường tôi và mọi người có mặt trên đó đã nhìn thấy rõ sau chuỗi tiếng nổ liên hoàn là những đám lửa lớn bùng lên dữ dội và những cột khói đen bốc lên ngùn ngụt trên một khu vực rộng lớn

Mãi sau này (nghe nói-chẳng biết có phải vậy không?), cấp trên cho hỏa tiễn Kachiusa bắn đạn thật cuối năm năm ấy có ý-"một mũi tên nhằm 2 đích"-vừa là kiểm tra năng lực sẵn sàng chiến đấu của đơn vị, cũng là thay lời "cảnh báo" đến những kẻ bên kia chiến tuyến rằng: "như hà nghịch lỗ lai xâm phạm... sẽ bị đánh cho tơi bời... "

Đôi dòng hồi tưởng của người lính trẻ năm xưa-thoáng chốc giờ đã là CCB già-những hình ảnh và âm thanh của hơn 40 năm trước mà cứ ngỡ như mới hôm qua-mang trong ký ức niềm tự hào "NHỮNG NGƯỜI ĐI GIỮ BIÊN CƯƠNG"!

Lính thời chúng tôi

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

Có thể bạn không tin!

-chào thủ trưởng ạ!

-thủ gì; cậu cứ gọi tớ bằng anh là được!

-anh đi lính được mấy năm rồi?

-7 năm!

Nhìn lên ve áo của anh thấy đôi quân hàm H1-hạ sỹ nhuộm màu thời gian-định nói: "7 năm mà quân hàm mới được đến hạ sỹ... " nhưng sợ chạm vào lòng tự ái-nên thôi, rồi hỏi tiếp:

-anh được 7 năm tuổi quân rồi mà sao "Họ" không cho anh ra quân nhỉ?

-đã có lúc sắp được ra quân nhưng tình hình biên giới căng thẳng nên "Họ" "giữ" lại!

-giữ lại mà không phong quân hàm cho anh nhỉ?, thế này thì thiệt thòi cho anh quá...!

-cũng là tại "tao" một phần (lúc cảm thông anh xưng mày-tao cho thân mật) ít học-(lớp 3, hay 4 gì đó)-đã vậy lại còn tật "hay cãi" với thủ trưởng...!

Trên đây là người lính mà tôi đã gặp, nhưng đây chưa phải trường hợp “cá biệt” còn nhiều những trường hợp đại loại như: 20 năm tuổi quân rồi mà quân hàm mới có trung úy, rồi thì có anh lính còn không biết chữ nữa cơ, (ai không tin cứ hỏi thầy Tuyển Hoàng Minh)

Bàn chút xíu về công tác:

Có những công việc đòi hỏi người phải có trình độ văn hóa lớp 10/10 (như kế toán pháo binh chẳng hạn) ấy thế mà có anh lính trình độ mới đến lớp 7/10 mà vẫn làm nhoay nhoáy đấy thôi; hỏi ra-nói: “làm nhiều khắc biết!”

sơ sơ tí ti về đời sống-sinh hoạt:

Riêng vấn đề này thì cả nước biết, có mà kể cả ngày không hết-sau này người ta hay dùng cụm từ “thời kỳ khó khăn”, ví dụ điển hình: mùa đông biên giới phía bắc “cái rét biên thù lạnh buốt thịt da...” “cả tiểu đội có tấm áo bông, “chỉ được mặc khi thay nhau đứng gác”

Còn nhiều chuyện để kể, xin sơ qua mấy chuyện như đã nêu ở trên, ý nói lên rằng: tình hình đất nước khi ấy “tất cả cho tiền tuyến” tuyển quân trong đợt tổng động viên nên có tình trạng như thế, rồi thì đất nước còn nghèo nàn v.v... nên cuộc sống của những người lính không sao tránh khỏi những khó khăn gian khổ, ấy vậy mà tình “đoàn kết thương yêu nhau như anh em ruột thịt lúc thường cũng như lúc ra trận” nên đã hoàn thành được nhiệm vụ trên giao!

Nay nhân dịp kỷ niệm 80 năm ngày thành lập QĐNDVN 22/12/1944-22/12/2024 lão cựu binh có đôi dòng hồi tưởng nhớ về một thời gian khó, (nói nhiều ai đó lại cho là-mấy ông cựu binh hay ôn nghèo kể khổ)... trong thâm tâm tôi vẫn thầm nghĩ “mình còn may mắn lắm so với nhiều nhiều đồng đội ngã xuống nơi biên cương, thậm chí có đơn vị sau trận đánh số người sống trở về chỉ = 1 phần/(...)-mà tôi đã được chứng kiến (xem video)

Ps: cả nước-nhất là các nhóm hội “cựu binh” đang rần rần tổ chức gặp mặt nhân ngày kỷ niệm thành lập quân đội, đôi dòng hồi tưởng và mong sao sống vui sống khỏe để còn thấy được nhiều lần kỷ niệm như này nữa!

Dương Hoàng

<https://www.facebook.com/groups/413286196435777/user/100079582894202/>

Thủ trưởng của tôi

(Hồi ức của lính)

Ông là Hoàng Văn Hoạch nguyên là et48, ft 320, Ông có dáng người thấp đậm, tính bộc trực tiếng nói sang sảng. Ông có nhiều chiêu kiểm tra có 102. Tôi sẽ kể cho các đồng đội nghe.

1. VÀO VAI GÁC CỔNG

Những năm 87, 88 Đời sống SQ còn khó khăn, lương thấp, tiền trượt giá. Đơn vị e48, f320 đóng quân ở Đại Lải Mê linh HN. Năm đó đơn vị cho ứng 6 tháng lương thế là nhiều SQ, QNCN trẻ mua được xe đạp Xuân hòa để đi chơi, Tán gái và hay về khuya.

Hôm ấy vào lúc 10h tối thứ 7 ông vào vai chiến sỹ đứng gác cổng và tắt điện. Các anh QS, QNCN đi chơi khuya về khi qua cổng gác: Anh vào nhé. Vâng anh vào... và ô cầm viên phấn vạch vào lưng 1 vạch.

Đứng gác đến... gà gáy ông về lệnh cho Trực Ban tác chiến và trực tiếp gõ KÉNG báo động k tra q số.

Sau khi nhắc nhở xong ông gọi các đồng chí bị gạch phấn lên. Lúc đầu 1 số vị cãi, Ông đưa ra bằng chứng... Thế là chịu.

Ông chỉ nhắc nhở nhẹ nhàng và rút kinh nghiệm.

(Kì sau: CHÀO CỜ)

Chương Dương - Bảy Tám

(Hồi ức người lính)

Mùa huấn luyện Tân binh vào ngày CN cuối tuần người thân lên thăm rất đông.

Sáng CN hôm ấy mấy anh em đang tổ chức cho chiến sỹ mới chơi CHIẾC MŨ KÌ DIỆU.

Đứng xem và cổ vũ có người nhà của Tân binh xem, nhưng có 2 cô gái người Bắc cổ vũ rất nồng nhiệt.

Đến 10 giờ kết thúc chúng tôi ngồi chơi ghế đá dưới gốc cây Phượng thì 2 cô gái ấy đến e then: Chúng em chào các anh!

Mời 2 cô gái ngồi chơi, mình bảo 2 em giới thiệu đi. Một cô nói: Em tên Bảy- và chỉ sang cô bên cạnh- Đây tên Tám.

Đến lượt mình: Anh tên Dương còn anh đây tên Chương!

Ồi Bảy Tám- Chương Dương-tất cả cùng cười nghĩ là trêu đùa.

Hỏi ra mới biết Bảy, Tám là 2 chị em ruột quê Nam định gia đình chuyển vào Tây nguyên theo bố công tác ngành CA năm 1982, nhà đông anh em nên bố mẹ đặt tên vậy cho dễ gọi

Còn chúng tôi, gọi người thân của Bảy Tám lên để chứng minh là tên thật.

Chương và Bảy cũng quê Nam định nên dễ gần. Duyên tình đã đến Chương yêu Bảy tình yêu của anh lính và cô giáo thật đẹp, họ dự định cuối năm sau (1995) sẽ tổ chức cưới.

Nhưng định mệnh đã không cho họ thành đôi.

Tháng 9 năm ấy Chương về Phép báo cáo cha mẹ, xem ngày cưới.

Ngày trả phép vào đơn vị (Biển Hồ - Gia lai) Khi đến đèo Mang Jang do tránh đàn bò xe khách bị lật và Chương mất ngay tại chỗ. Đơn vị tổ chức lễ tang chu đáo. Cô giáo Bảy khóc ngất trời.

Đây là câu chuyện kết thúc không có hậu nhưng có thật.

Trồng rừng

(Hồi ức binh nhất)

Tháng 5.1989 tôi đi thực tập Trung đội trưởng ở e24 f304 đóng quân tại Hồ Đại Lải- Ngọc thanh - Mê linh - Hà nội.

Đơn vị cử tôi chỉ huy 1 trung đội đi trồng rừng tại suối 27 Ngọc thanh. Thời tiết lúc này đã bắt đầu có cơn mưa đầu mùa.

Đơn vị chúng tôi ở nhờ nhà của đội sản xuất chè. Dẫn tôi đi nhận công việc là chị Mai kĩ sư lâm nghiệp. Trên đường đi 2 chị em làm quen nhau, tới khu đất đã được công nhân chè phát quang dọn sạch tôi được chị giao khu vực làm, yêu cầu kĩ thuật, thời gian nghiệm thu công việc.

Hàng ngày tôi dẫn bộ đội lên đào hố theo đúng khoảng cách và kích thước.

Cứ vào nửa buổi chiều chị Mai lại lên kiểm tra, được chị khen bộ đội làm tốt mình cũng mừng.

Tính chị cũng cởi mở. Dần dà chị em trở nên thân thiết. Chị rất đẹp nhưng do duyên phận nên lấy chồng muộn. Năm nay 32 tuổi, chồng là bảo vệ nông trường chè nay đã 45 tuổi, mấy năm trước bị tai nạn lật máy cày giờ chỉ ở nhà không lao động được, nhà có 1 cháu gái còn nhỏ đang học mẫu giáo.

Vì là học viên đi thực tập lên tôi tập trung vào công việc nên rất vô tư.

Rồi công việc cũng kết thúc. Trước hôm đi nghiệm thu chị bảo:

Chiều mai D lên nhà chị rồi 2 chị em mình cùng đi nhé. Chiều hôm sau 2 h tôi đến chị đang tắm (chỗ tắm chỉ quây lửng ở gốc cây bưởi đầu hồi). Thấy tôi chị nói vọng ra: D đợi chị tí nhé.

Lát Sau 2 chị em đi bộ vừa đi chị hỏi chuyện D bao nhiêu tuổi, có người yêu chưa để chị làm mối, ra trường xin về đây... Tới nơi chị bảo còn nắng thôi mình ngồi bóng cây cho mát, hàng ngày chị đi kiểm tra biết hết công việc rồi. Ngồi cạnh chị mà tâm hồn mình cứ ở đâu ấy thì chị kéo tay mình bảo D ngồi gần lại đây cho mát sao cứ xa cách thế. Chà lúc này tôi thấy chị đẹp, duyên dáng, mùi thơm bồ kết tỏa ra từ và quyến rũ của phụ nữ. Phải rất kìm lòng tôi bảo: Em cũng rất mến chị, mình là chị em, ra trường nếu được em xin về đây rồi chị làm mối cho em nhé, được sống gần hồ Đại Lải trường viết văn Nguyễn Du thì còn gì bằng.

Nghe xong chị cười.

Công việc hoàn thành. Hôm sau tôi dẫn quân về đơn vị tới cây đa đầu làng thấy chị mặc đẹp dắt chiếc xe đạp đứng đợi. Chị gọi mình ra cho nửa cân chè mốc và dặn: Ra trường D nhớ xin về đây nhé!

Cả 2 mắt bỗng đỏ hoe 😞

Một cái bắt tay nồng ấm đầy lưu luyến, mình ra chỉ huy bộ đội về đơn vị. Bóng chị xa dần!

Tút trước

(Chuyện vui của lính)

Hồi mới Giải phóng SG có anh lính được để dành được ít tiền mua cho bố cái Radio Sông Hồng.

Hồi đó địa phương 1 số vùng đã có hệ thống Loa truyền thanh của xã.

Ông bố tuổi đã cao rảnh rồi hay mời mấy ông bạn già hàng xóm sang nghe đài, uống nước chè, hút thuốc lòn và tâm sự. Mấy ông bạn già cứ khen cái đài bé mà nói hay hát lại càng hay.

Ông bảo: Hôm nọ nó hát bài Đi Mô hay quá mà tôi lại đang vội, tôi liền tắt đi để tí vào nghe tiếp, lúc sau vào mở thì nó sang bài khác chẳng đợi gì cả. Mấy ông bạn gật gù nghe ra cũng hiểu.

Đang ngồi chơi, đến giờ Đài nhà ông Tú... tút... tút... ... tút.

Khi đài nhà ông rút xong thì tiếng loa Tú... tút của đài truyền thanh mới vọng đến.

Nhấp ngụm trà, bần xong điệu thuốc lòn ông bảo CÁI ĐÀI NHÀ TÔI TỐT THẬT, NÓ TOÀN TÚT TRƯỚC 🎧.

Gặt lúa

Hồi đó (thập kỷ 80, 90) trường SQLQ 1 có khu ruộng cấy lúa ở Đồng Mô cách trường khoảng 6km.

Chiều thứ 7 đơn vị cho chúng tôi đi mượn quang gánh, liềm để CN đi gặt.

Sáng CN Đơn vị hành quân bộ vào Đồng Mô tổ chức gặt lúa. Lúa xấu lúa thưa, bông đứng chống cờ vì thiếu phân bón. Thấy bộ đội gặt dân vào mót lúa rất đông. Đến cuối giờ chiều Đại đội cho toàn bộ học viên gánh lúa về đơn vị.

Anh em đa số chọn các lượm lúa xấu để gánh cho nhẹ. Chờ cho mọi người chọn hết mình gánh những lượm lúa chắc nên nặng(nhưng k sao mình con nhà nông quen rồi).Khi gánh lúa về Tốp mình đi sau để cán bộ trước. Khi đi qua Đường 21.Anh em giải lao mình bảo: Bây giờ tao bán gánh lúa chắc này anh em mình mua kẹo thuốc nhé, mỗi đứa cho tao 1 lượm đủ gánh là được. Tất cả... Sướng.

Mình vào quán đổi cả bọn được ăn bánh bao, chuối, thuốc lá cuộn, kẹo Candy. Lúc này cả bọn bảo mình là Dương ơi mày... khôn thật.

Ăn xong Cả bọn cố tình đi chậm về. Chờ lúc Chỉ huy Đại đội đang ăn cơm chúng tôi gọi và nộp lúa. Nộp xong cả bọn hớn hờ cười thầm.

(Bài sau: Phơi lúa)

Trả đĩa 2 ngàn

Năm 87 các đơn vị chốt cơ bản chuyển về Tuyển sau. Đơn vị mình chuyển về Đèo Én Đồng Mỏ Lạng Sơn. Lính đơn vị mình chủ yếu là Hà bắc và Hải Hưng.

Cuối tháng có Tuấn quê Hà bắc có vợ lên thăm và "Tuyển quân".

Đơn vị bố trí cho mượn phòng đồng chí bt đi phép để làm buồng Hạnh phúc. Đại đội trưởng rất quan tâm bố trí cho Tuấn Trực ban để vợ chồng được gần nhau.

Sáng hôm ấy là CN trời mưa thế là 2 vợ chồng ôm nhau ngủ. Gian bên cạnh mấy quê đang hầm ấm chè " Mai lĩnh " với bó thuốc lá cuộn Lạng Sơn.

Đang vui anh Sung lính Bắc giang đã 27 tuổi bảo Hùng là lính mới:

Chú Em sang gọi anh Tuấn phòng bên bảo trả ngay cái đĩa 2 ngăn cho nhà bếp, gọi to lên hăn đang ngủ đấy. Anh lính mới tò te thực hiện nhiệm vụ ngay.

Đang ấm cật rúc rích... Tức thì Lão Tuấn đẩy cửa nói to: Mấy Ông chơi xỏ.

Nhớ lần sau đến lượt nhé!

Cả bọn cười bò.

Ấm chè Mai lĩnh... lại ninh tiếp.

Xô nát ánh trăng

Năm 87 Sau khi rời chốt về tuyển sau Thủ trưởng đơn vị cho lính về phép, tranh thủ.

Có 1 lính chốt được về tranh thủ hồ hởi lắm. Buổi tối ăn cơm xong tranh thủ đi tán gái làng.

Được cô gái tiếp chuyện lính ta mừng lắm. Đêm trăng sáng mùa hè cả hai cùng ngồi dưới cầu ao để tâm sự. Lúc đầu anh lính kể chuyện của lính hăng hái lắm, cô gái cũng chẳng kém kể chuyện khoán sản... Được 1 lúc hết chuyện cả 2 cùng bí. Anh lính liền khua 2 chân xuống nước. Cô gái liền hỏi: Anh làm gì thế?

Thông minh đột xuất Chàng bảo: Anh chơi bản XÔ NÁT ÁNH TRĂNG ĐÂY 🎲

Tức thì cô gái bảo: Anh làm vỡ cái mâm nhà em dưới ao rồi, bắt đền anh đấy.

Nhanh và hiểu ý... Chàng quay ngay sang nàng... cùng đầu bắt đèn.

Mặt nước tạm yên. Dưới ao... cá đớp mồi bì bõm 🐟

Đồng Đăng nơi trận chiến ác liệt

Hồi ức người lính: Đồng Đăng nơi trận chiến ác liệt

Trung đoàn 197 thuộc sư đoàn 337 đóng quân khu Gốc gạo gần hang đá nơi bị quân TQ đánh sập tháng 2.79(được thể hiện trong phim Đất Mẹ mà diễn viên Bùi Bài Bình thủ vai chính).

Thời điểm lúc đó là cuối năm 1985 tình hình biên giới đã lắng dịu.

Chúng tôi được Đại đội giao nhiệm vụ đi cắt cỏ tranh gần chân pháo đài Nậm Na. Khi đi qua Thị trấn Đồng Đăng nhìn mà thấy dấu tích vô cùng ác liệt của cuộc chiến, nơi đây ngay từ ngày 17.2.79 Sư đoàn 3 Sao vàng đã đánh trả quyết liệt không cho chúng huênh hoang tuyên bố: sáng ăn cơm Lạng Sơn trưa ăn cơm HN.

Cả thị trấn không còn 1 căn nhà nguyên vẹn, tường nhà bức còn, bức đổ những ô cửa sổ chỉ chít vết đạn bắn, những cột điện gãy gục, rồi những toa tàu hỏa lật nghiêng cùng đoạn đường ray cong vênh và chi chít hố đạn pháo, thỉnh thoảng gặp những người dân đi thu lượm những gì còn sót lại.

Đang lơ mơ với những dấu tích ghê rợn thì tiếng loa tâm lý chiến chát chúa đập vào tai với luận điệu xuyên tạc, ngẩng lên nhìn thấy cái Ra đa trên núi to lừng lững như thách thức bộ đội ta. Và pháo đài Nậm Na hiện ra trước mắt nó đã bị quân TQ đánh sập với chiến thuật biến người sau 3 ngày đêm chiến đấu với CA vũ trang(nay là Bộ đội Biên phòng) kết hợp cùng e12 f3 bảo vệ dân trú trong pháo đài...

Anh trung đội trưởng đôn đốc chúng tôi cắt khẩn trương cho đủ mỗi người 1 gánh để về đơn vị.

Thời gian đó sau khi củng cố nơi ăn ở xong đơn vị chúng tôi đi mở đường tắt từ Văn quan lên TX Lạng Sơn. Và đến ngày 22 tết thì chúng tôi được tăng cường lên chốt.

Phần sau: Giữ chốt điểm cao 406 đối mặt bình độ 400 Nà làng Cao Lộc Lạng Sơn.

Chuyện vui của lính chốt

CỬA NAM.

Nhà nọ ở ngoại thành Hà nội có con đi bộ đội là lính chốt biên giới Lạng Sơn. Năm ấy tình hình đã tạm ổn nên cũng đỡ nóng ruột.

Một hôm có anh bộ đội xã bên đến chơi và bảo:

Ngày... Bác ra Cửa Nam đón con giai bác về tranh thủ nhé.

Đúng ngày ông bố vào nội thành tìm CỬA NAM để đón con.

Ông đạp chiếc xe Vĩnh cửu đã được gia cố lốp chắc chắn nhưng các bộ phận cứ kêu lọc cọc(Trừ cái chuông đã kẹt cứng 🤖).Tới nội thành Ông vừa đi vừa hỏi thăm xem cái CỬA NAM ở chỗ nào?

Hỏi mãi, đi mãi đang mệt xe lại tuột xích, Dừng lại ven phố lắp xích xong ngẩng lên nhìn vào ven đường thấy cái tường xây lửng lại có chữ CỬA NAM có nhiều người ra vào. Ông phấn khởi à... nó đây rồi! Ông dựng xe châm điếu thuốc Sa Pa nhả khói và... đợi.

Anh lính xuống tàu hỏa rời ga ra cổng tìm bố mãi mà không thấy Bố đành đi bộ ra bến xe để về.

Đang đi vừa mệt, đói lại buồn tiểu anh vào nhà vệ sinh công cộng để giải quyết.

Bất ngờ thấy Bố đang ngồi hút thuốc anh hơi bức bối hỏi:..Giời ơi! Sao bố ngồi ở đây?

Ông bố liền bỏ điếu thuốc trong miệng ra và chỉ lên tường:

THẾ CHỮ GÌ KIA HẢ CON?

Ông con mắt chữ O, mồm chữ A nhìn bố! 🤖

P/s chắc nhiều đồng đội còn nhớ tờ tiền trượt giá này!

Lên chốt!

VÀ QUẢ MÌN K58 ĐÃ CƯỚP ĐI CÁI CHÂN TRÁI Đồng Đội TÔI.

(Viết tiếp theo kì trước)

Ngày 22 tháng chạp năm 1985.

Bữa sáng chúng tôi ăn cơm chính. Đến 7 h toàn trung đoàn(e197 f337)đóng quân ở Gốc gạo Đường 1B(cách Thị trấn Đồng đăng- Lạng Sơn 4 km) báo động di chuyển, hôm ấy trời mưa rét anh em bịn rịn chia tay và động viên nhau. Quân lực dọc biên chế tôi về e92 f337.Chúng tôi hành quân bộ theo đường tắt lên Thị trấn Cao Lộc qua Lò gốm Hợp thành hướng về Thanh Lòa Bình Độ 400.Đến 7 h tối

chúng tôi tới d9 e92. Ngồi đợi 1 lúc chúng tôi biên chế về c9 và tiếp tục leo dốc đến 9.30 thì tới nơi. Tôi được biên chế về a10 cối 60. Tối đó tôi được ăn cơm tấm với riềng rang mắm tôm ngủ trong nhà bán âm.

Sáng hôm sau ngủ dậy thấy mây trắng bồng bênh phía dưới, hoa đào rừng nở rất nhiều quanh trận địa, tiếng loa tâm lý chiến chất chứa vọng sang.

Sương tan dần Thôn Nà làng hiện ra dưới chân và phía bên kia Bình độ 400 cũng rõ dần.

Tôi bắt đầu huấn luyện bổ xung, làm quen đơn vị. Buổi chiều chúng tôi được anh Tiến CT dẫn đi thăm và giới thiệu đơn vị, trận địa, địch và nhiệm vụ đơn vị. C9 chúng tôi là hướng chính diện với Bình độ 400 của địch được tăng cường 12.7 và DKZ, (riêng Tổ TS pháo binh đã rút.)

Vào giữa tháng 5.86 Hôm đó tiểu đội tôi sửa nhà mấy anh em bảo nhau chặt cây thẳng đẹp chúng tôi đi theo khe nước cạn có đá xuống sâu để chặt cây, chặt xong vác về. Do cây dài đi vướng nên đồng chí Ban dính vào mìn k58 cụt chân trái, chúng tôi vội băng bó cho Ban và cõng xuống quân y d bộ 9, đến đầu giờ chiều có xe chở ra tuyến trên.

Sau vụ việc đó đơn vị s hoạt rút kinh nghiệm...

Vừa rồi qua bf tôi đã tìm và liên lạc được với Ban, Cậu ấy quê Kim Động Hưng yên.

Số cũng vất vả tưởng hiếm muộn xin 1 cháu gái làm con nuôi, mấy năm sau lại để thêm 2 gái nữa. Do điều kiện mình ở xa (Gia lai) nên hẹn kỉ niệm 40 năm ngày nhập ngũ sẽ ra thăm và tặng bạn Bộ quân phục Đông SQ cho ấm tình đồng đội.

Table of Contents

Nguyễn Hoàng Việt

Nhớ 15 tháng 5 năm 1981 - Bình độ 400 Thanh Lò, Cao Lộc, Lạng Sơn

Chiến tranh biên giới phía Bắc: Sòng phẳng với lịch sử không phải kích động hận thù

Bình độ 400 tháng 5/1981

Bình luận 1

Cuộc hành quân thần tốc tháng 2/1979 và tấm bia bên bờ sông Kỳ Cùng

Sức sống kì diệu của một người lính

Đám cưới của hai người lính

Tâm Thạch Nguyễn

Xin chào cả nhà

Quan sát viên

Vượt vòng vây

Sau một tháng về đơn vị

Lại nhớ về năm 1980

Bình luận 2

Khi người ta nhàn rồi

Khi người ta làm dân vận tốt

Rời Bản Ruồm

Xuất ngũ

Ngày đầu quân ngũ

Chuyện thường nhật của lính kinh tế

Đời lính và bùa yêu

Xuân tóc đỏ

Chuyện "nổ" hàng ngày của lính

Tập chiến thuật

Kẻ hôi của đỉnh của chóp

Troll của lính

Chợ phiên đã đến

20 tuổi tìm đang dào dạt sống

Dù gì thì vẫn thích nhiều tiền

Tết 1977-1978

48 giờ phép

Bình luận 3

Táp Ná Boong Hây

Mỹ nam kế

Từ ghét tới quý mến

Chả cái đại nào giống cái đại nào

Rạng sáng ngày 23/2/1979

Khôn hay hèn nhất?

Ngày 21/2/1979

Một ngày mưa buồn

Tình mẹ bao la

Một phen hú hồn

Kỷ niệm xa xưa

Kể chuyện xưa

Cuộc thi sinh tử

Hành trình vượt vòng vây

Bình luận 4

Tình cờ tôi lại gặp em

Tổ trưởng tổ tăng gia!

Mã Quỳnh, cuối năm 1979

Ở Rẻ Rào

Bình luận 5

Nhớ ngày đầu tiên của đời lính phong ba

Lại nhớ ngày này năm 1977

Mùng 2 tháng 9 năm 1977

"Mùa mưa lần này lại nhớ mùa mưa năm 1979"

Ngày 16/7/1977

Mùa đông về ta nhớ đông xưa

46 năm ơn thầm nhớ vụng

Ngày 22/12/1977

Đồng đội, liệt sỹ Lê Đăng Ngôn (B3 C3 D17 F346)

Nhịp sống của lính biên giới năm 1980

Quốc Doanh Nguyễn

Trận chiến khốc liệt & nỗi niềm đau thương day dứt

Chuyện giờ mới kể

Trận đánh ấy qua các trang báo nằm trong “kho” sưu tầm hơn 20 tấn báo

Ấp ủ một ý tưởng

Nhân chứng còn lại

Chạnh lòng

Ăn tết đầu tiên trong quân đội!

Thư trong tấm bánh

Nhớ lại thời khắc đón giao thừa trên miền biên viễn

Trong cái khó lại “ló cái ăn”

Người lính với hoa đào xứ Lạng

Viết cho người nằm xuống

Ngày này cách đây 42 năm

Người nghe chuyện & Người kể chuyện đều... khóc

Trải nghiệm qua đêm trên chốt tiền tiêu

Bài 1: Vợ lên thăm chồng gặp chiến sự nổ ra xung phong ở lại cùng chồng chiến đấu

Bài 2: Gặp người lính đặc công sau trận đánh qua 6 lần phẫu thuật

Xin đừng lãng quên & cần gọi đúng tên sự kiện lịch sử

Nơi ấy hơn 40 năm sau

A! Quân dân ta reo hò

Lần đầu được ăn xôi trứng kiến

Trận chiến khốc liệt và ngày giỗ trận b400

Ngày này 43 năm trước

Nỗi đau đồng đội!

Trận đánh trên bình độ 400 tháng 5/1981

Bình luận 6

Hơn 40 năm giấc ngủ không tròn vì nhớ thương đồng đội!

Kể chuyện theo ảnh

Càng ngắm càng thấy hay

“Bình nhất” được dự họp với cán bộ trung-cao cấp

Thông tin tản mạn chuyện!

Có những lớp học thầy & trò gọi nhau=đồng chí!

Chút suy tư khi thăm bảo tàng quân sự việt nam

Lần thứ hai Kachiusa giới lửa trên miền biên viễn

Lính thời chúng tôi

Dương Hoàng

Thủ trưởng của tôi

Chương Duong - Bảy Tám

Trồng rừng

Tút trước

Gặt lúa

Trả đĩa 2 ngăn

Xô nát ánh trăng

Đồng Đăng nơi trận chiến ác liệt

Chuyện vui của lính chốt

Lên chốt!

